

BROOD VOOR ONDERWEG

INHOUD

Inleiding	7
Stap voor stap	9
Liefde	15
De Aarde	25
Positief of Negatief?	33
Bewust Zijn	37
Het Leven	47
Goed of Slecht?	59
Incarnatie en Karma	69
Ouders en Kinderen	77
Opvoeden	89
Inzicht	99
De Spiraal	113
Lijden	119
Vrijheid	123
De Weg naar het Weten	127
Nawoord	137

INLEIDING

Iedere reis begint bij de drempel van het eigen huis...

Die drempel kan erg hoog zijn, zo hoog dat men er voor terugdeinst er overheen te stappen en afziet van de reis. Dat is jammer.

Men probeert dan of het huis misschien op een andere manier verlaten kan worden – de achterdeur, een raam – maar overal blijkt zich de eigen drempel te bevinden waarover men niet gaan wil.

Er zijn mensen die, in plaats van de drempel te nemen, boeken gaan lezen over de reis en hoewel ze veel over de eindbestemming en de weg ernaartoe te weten komen, blijven ze waar ze waren: bij zichzelf.

Er zijn ook mensen die opnieuw beginnen hun reis te plannen en talloze voorbereidingen treffen om, als ze zover zijn dat ze op weg kunnen gaan, goed beslagen ten ijs te komen. Ook zij bereiken hun doel niet.

Een enkeling stuit op zijn drempel en zegt: 'hoe komt dat ding daar eigenlijk?' en besteedt ruimschoots aandacht aan het ontstaan ervan, in de hoop dat zijn drempel vanzelf zal verdwijnen wanneer hij hem begrijpt. Dat is een vergissing, die ook hem nergens brengt.

Er is maar één manier om je huis uit te komen: je komt bij de

drempel, beseft dat hij een belemmering is die jij absoluut niet op prijs stelt en je stapt er gewoon overheen.

Het huis is zoals je op dit ogenblik bent: al dan niet comfortabel ingericht met vaste gewoonten, vaste verplichtingen, vaste vrienden en vaste problemen. Misschien heb je ook nog wel een stevig aantal angsten die je leven verzwaren.

Wanneer je je huis wilt verlaten, dus wanneer je innerlijk vrij wilt zijn en wilt weten hoe het voelt om onbekommerde vreugde te ervaren, zul je moeten veranderen... Het is een lange en vaak moeizame weg om te veranderen van een medeburger in een medemens.

Voordat je aan die reis kunt beginnen moet je de drempel nemen die bestaat uit alles wat je dwars zit en je verhindert te zijn zoals je in diepste wezen bent. Om die drempel te overschrijden hoef je niet net te doen alsof het allemaal niet zo erg is en je hoeft al die ballast ook niet in één keer te overwinnen. Nee, de kunst van het overschrijden van de drempel zit 'em in de manier waarop je ernaar kijkt: zie je alleen maar moeite en zorgen, dan kom je er niet overheen. Zeg je echter: 'oké, het is een heleboel gedoe en ik zal er vast nog wel eens last van krijgen, maar dat zie ik dan wel weer...' dan ben je al onderweg.

Om je te helpen volhouden, af en toe de richting aan te geven en om je te laten zien dat sommige dingen net andersom zijn dan 'iedereen' altijd al gedacht had, is dit boek geschreven. Brood voor Onderweg, dus.

Leiden, november 1998.

STAP VOOR STAP

De mens is mentaal lui

Sinds hij begonnen is met het verwerven van kennis in plaats van inzicht is hij opgehouden met zich te verdiepen in het wezenlijke van de Schepping – en ook van zichzelf.

Er zijn uitzonderingen. Over de hele wereld verspreid leven er een paar duizend die bereid zijn inzicht te verwerven. Zij stellen zich vragen en merken de antwoorden op die in hen opkomen. Over het algemeen ziet men hen als merkwaardige mensen, die niet echt 'meedoen' met het leven.

Een enkele keer wordt iets van hun innerlijk opgemerkt door volgelingen, die zich dan verder wijden aan het opvolgen van hun instructies. Ze gaan ervan uit dat ze net zo zullen worden als hun leraar, wanneer ze maar lang genoeg en strikt genoeg zijn voorbeeld volgen.

Een vergissing

Wie innerlijk wil groeien en met dat doel een leraar zoekt, zoekt tevergeefs.

Hij zal meer te weten komen over de structuur van de Schepping, zeker.

Hij zal meer te weten komen over het verband tussen oorzaak en gevolg, zeker.

Hij zal zorgvuldiger omgaan met mensen en dieren, zeker.
Hij zal op den duur zelf volgelingen krijgen, die de woorden van zijn lippen trekken, zeker.
Maar inzicht? Nee, dat niet. Door zijn zoeken, door zijn leergierigheid, door zijn verlangen naar 'verlichting' zal hij ontzettend veel leren, zonder ook maar één stap te zetten op de weg die naar inzicht leidt. Hoe nauwgezet hij ook de instructies opvolgt, *zolang hij zijn levensdoel niet wijzigt, verwerft hij geen inzicht.*
Het verschil zit in de richting van het streven.
Wie iets wil bereiken, *streeft naar zichzelf*, hoe veel hij daarbij ook doet voor een ander.
Wie zichzelf een doel stelt, *streeft naar zichzelf*, ook al bestaat zijn doel uit het verbeteren van de erbarmelijke omstandigheden waarin sommigen van zijn medemensen verkeren.
Wie zijn leven in dienst stelt van een ideaal, *streeft naar zichzelf*, al is hij nog zo dienstbaar en opofferend.

Alles wat een mens doet met een vooropgesteld doel, doet hij voor zichzelf.

Nu is het niet verboden iets voor jezelf te doen, integendeel. Wie de Schepping hoedt, mag zichzelf niet vergeten. Het is ook niet verboden om iets te willen bereiken, je een doel te stellen of je leven aan een ideaal te wijden, integendeel. Wanneer meer mensen een ideaal hadden om zich aan te wijden, zou het met deze Aarde een heel stuk beter gaan. Vooral wanneer men daarbij beseft dat alles wat men daarbij doet voornamelijk op zichzelf gericht is....

Er zijn geen geheime leringen

Alles wat met de Schepping te maken heeft, van Begin tot Eind en alles daartussen, is openbaar en al talloze malen verteld en herhaald, in alle landen, volken en culturen:
Eerst was er niets concreet en alles was nog mogelijk.

Het niets is een levend wezen, dat zijn eigen mogelijkheden realiseert door ze te visualiseren.

Alles wat bestaat is zo'n visualisatie van het niets.

Visualiseren is hetzelfde als dromen.

Wij leven 'dus' in een droom; wij maken deel uit van een droom; wij zijn een droom.

Wanneer het niets ophoudt met dromen, houdt alles op te bestaan.

Wie droomt, vormt zelf alle beelden van zijn droom; hij is zelf alle beelden van zijn droom en alle gedroomde beelden maken deel uit van hemzelf. Als zijn droombeelden gelukkig zijn, is hijzelf gelukkig en dan is hij in staat het geluksgevoel mee te nemen naar een andere werkelijkheid – die van 'overdag'.

Wij, de gedroomde beelden van het niets, kunnen met ons geluk de dromer gelukkig maken – die dan dat gevoel mee kan nemen naar een andere werkelijkheid.

Zoals onze dromen lagen kunnen hebben – ik droom dat ik droom dat ik droom – zo droomt het niets verschillende lagen in zijn droom en elke laag is een andere werkelijkheid.

Dat is alles...

Het is slechts een van de manieren om de gegevens van het Heel-Al in woorden weer te geven en degenen die zich met het inzicht verbonden hebben zullen denken: 'ja, zo kan het ook' en verder gaan met waar zij mee bezig waren.

Het verwerven van inzicht kan niet geforceerd worden. Niets wat de mens doet met het doel inzicht te verwerven, brengt iets anders met zich mee dan een blokkade – zelfs de grootste denkers hebben hun grootste gedachten niet gekregen door middel van hun wil, maar door 'toeval'.

Toch is het niet toevallig dat sommige mensen wel en de meeste mensen niet hun inzicht ontwikkelen. Wie zoekt, zal vinden... Alleen: het vinden wordt niet veroorzaakt door het zoeken, maar door de bereidheid om te vinden. Talloze zoekers vinden minder dan zij zouden kunnen ontdekken, juist doordat zij zoeken.

Bereid zijn tot het gaan van de weg is genoeg. Wie bereid is, wordt telkens weer 'vanzelf' geconfronteerd met de gegevens die aanvankelijk wijsheid veroorzaken en later, wanneer de wijsheid niet meer voldoende is, het inzicht doen ontwaken. Wat voor degenen die het gevoel hebben dat er meer moet zijn dan de zorg om het dagelijks bestaan, het begin is van hun ontwikkeling, is dus niet hun zoektocht, maar de bereidheid tot verandering.

Die bereidheid kan op verschillende manieren ontstaan. Eén daarvan, de duidelijkste, is het kennis nemen van de weg tot inzicht van anderen. Hoewel dat een zeer duidelijke weg is, is het er ook een met valkuilen. Om de weg tot inzicht van een ander te kunnen leren kennen, is het namelijk noodzakelijk om inzicht te kunnen herkennen – en niet iedereen van wie gezegd wordt dat hij een drager van inzicht is, is dat ook werkelijk.

De andere weg tot bereidheid om inzicht te verwerven is de moeilijkste. Hij heeft geen valkuilen, maar is wel de eenzaamste. Hij heeft als fundament het vertrouwen in zichzelf.

Wie zal zomaar zichzelf vertrouwen? Iedereen die wel eens naar anderen kijkt, ziet talloze voorbeelden van zelfvertrouwen dat gebaseerd is op oogkleppen en wie zal zeker weten dat hijzelf geen drager is van oogkleppen of blinddoeken of balken in zijn ogen?

Wie zichzelf kent weet in welke omstandigheden hij gehinderd wordt door zijn oogkleppen en wat hij daaraan kan doen, opdat zijn uitzicht weer helder wordt. Wie zichzelf leert kennen ontwikkelt mededogen met zijn medemensen, doordat hij inziet

hoezeer ze vast zitten aan hun belemmeringen. Dit mededogen alleen al is een vorm van inzicht, die direct voortkomt uit zelfkennis. De weg via zelfkennis naar zelfvertrouwen is eenzaam. Er zijn niet zoveel mensen bereid om zich in een medemens te verdiepen zonder zich daarbij ook nog met hem te gaan bemoeien. Iedereen is namelijk reuze graag zijn buurmans therapeut, maar slechts zeer weinigen zijn in staat om zich te beperken tot het enige wat nodig is: een vriend te zijn. (Een vriend is iemand bij wie je jezelf kunt zijn zonder dat hij daar commentaar op heeft.) Wanneer je met iemand wilt spreken over je gedachten of problemen krijg je dus meestal slechts onbegrip, kritiek en raadgevingen die beginnen met 'als ik jou was' – en daar heb je niets aan.

Wie zich serieus op weg begeeft, moet vooral zijn eigen vriend zijn. Soms moet hij dan om zichzelf lachen, een andere keer staat het huilen hem nader. En voortdurend moet hij zichzelf accepteren, want alleen dan kan hij zichzelf veranderen.

Wie belangstelling heeft is op weg

Zijn belangstelling maakt hem ontvankelijk voor nieuwe gegevens die hij kan overwegen en die hij dan accepteert of verwierpt. Belangstelling is de motor voor het gerichte zoeken; daarbij lijkt het soms zelfs of het belangstellend zoeken de nieuwe gegevens aantrekt.

Belangstelling vergt betrokkenheid. Ieder nieuw gegeven dat de belangstellende aangereikt wordt moet hij vergelijken met wat hij al wist en hij moet nagaan of het daarmee al dan niet in tegenspraak is. Niets kan klakkeloos geaccepteerd worden zonder verwarring tot gevolg te krijgen; en verwarring is het tegenovergestelde van inzicht.

Belangstelling vergt innerlijke rust. Wie haastig is en zo snel mogelijk inzicht wil verwerven, wordt in de verleiding gebracht alles wat mooi klinkt te aanvaarden. Hij is dan niet meer in staat positief van negatief te onderscheiden, zodat hij allerlei nieuwe

vaardigheden zonder nadenken toejuicht en ermee 'aan de slag' gaat.

Wie nieuwsgierig is blokkeert de weg

Nieuwsgierigheid is wispelturig, ongericht en haastig. Nieuwsgierigheid zoekt het experiment, ook zonder dat de elementen die daarvoor gebruikt worden doorgrond zijn. Nieuwsgierigheid versterkt op den duur het egoïsme in een mens: uiteindelijk gaat hij desnoods over lijken om ermee door te kunnen gaan.

Slechts hij die beseft dat alles tijd nodig heeft om te groeien, kan de rust opbrengen die nodig is voor zijn eigen groei.

Wie in zijn leven niet alleen zichzelf tracht te doorgronden, maar ook zijn medemensen en de verbanden tussen oorzaken en gevolgen, ontwikkelt inzicht. Wanneer hij zich vergist verstopt hij die vergissing niet, maar laat hem los. Wie zijn vergissingen verbergt begaat ze steeds weer, want hij wil er niet aan denken – zodat ze steeds weer nieuw voor hem zijn. Wie zijn vergissingen loslaat, weet waar zijn zwakke plekken zitten, zodat hij wakker kan zijn en ze niet weer begaat.

Vergissingen zijn leerzaam. Ze verlengen weliswaar de weg naar het inzicht, maar ze blokkeren die niet.

LIEFDE

Liefde is een abstract gegeven

Liefde heeft geen vorm, geen geur, geen gestalte. Toch, zodra je ermee in aanraking komt, verandert alles. Dat wil zeggen: de gegevens van het bestaan blijven hetzelfde, maar je ervaart ze op een andere manier...

De bomen zien er nog steeds uit als altijd, maar jij ziet opeens de intense schoonheid ervan. Vogels zingen zoals ze dat altijd al gedaan hebben, maar voor jou klinkt hun zang welluidender dan ooit. Al je zintuigen staan voortdurend op scherp, je merkt veel meer op dan voorheen – en niets kan jouw mentale houding verstoren.

Men zegt wel dat Liefde blind maakt, maar dat is een vergissing; Liefde ziet juist scherp. Niet alleen wordt haarscherp waargenomen welke tekortkomingen er zijn, maar ook de mogelijkheden om die te boven te komen worden duidelijk gezien. Naast het hinderlijke in iemands karakter wordt ook gezien op welke manier dat ontstaan is – en de deernis daarom versluiert het denken aan de moeite die een en ander ongetwijfeld zal verwekken in een relatie.

Liefde is het woord dat wij gegeven hebben aan de intense vreugde die ervaren wordt wanneer men mentaal zuiver leeft.

Liefde neemt niemand iets kwalijk

Bijna niemand doet met opzet een ander pijn, dus waarom zou je iemand zijn onzorgvuldige bejegening verwijten? Wanneer iemand kwaad van je gesproken heeft, maak je dat niet ongedaan door hem ter verantwoording te roepen – ook niet wanneer hij dat met opzet deed.

Het is ook niet zo dat je alles dan maar van iedereen moet slikken. Wie in zijn gedrag toont dat hij jouw vriend niet is, die ontmoet je niet meer als je het vermijden kunt. Je neemt geen wraak, maar je gaat ook jezelf niet pesten door 'gewoon' te blijven doen. Je zorgt dat hij voortaan zo min mogelijk in jouw leven voorkomt – tenzij hij jou om een ontmoeting vraagt. Dan geef je hem weer een kans om zich van een betere kant te laten zien.

Wanneer jouw leven echter niets met liefde te maken heeft, is die houding alleen maar arrogant. Het is daarmee als het omgaan met kleuters: wanneer een klein kind jou zijn tekening laat zien, spéél je dat je die prachtig vindt – ter wille van dat kind. Op dat ogenblik ben je je bewust van je acteren en je hebt er plezier in, want je weet precies hoe de situatie in elkaar zit en je kunt de gegevens hanteren. Met andere woorden: doordat je mentaal groter bent dan de ander ben je in staat zijn toestand te overzien en daar op de juiste manier op te reageren.

Bij een volwassene mag je je niet opstellen alsof je mentaal groter bent dan hij. Ook niet wanneer je het gevoel hebt dat je wel degelijk meer inzicht hebt dan hij. Zo'n gevoel is namelijk het bewijs van het tegenovergestelde en wanneer je jezelf niet tot de orde roept kan het ontaarden in een vorm van hoogmoedswaanzin. Veel geestelijke en politieke leiders lijden daaraan: het neerbuigend-vriendelijke in hun houding tegenover 'leken' is er een bewijs van. Wie acteert dat hij de liefde kent blokkeert de ontwikkeling ervan.

Liefde oordeelt niet

Doordat liefde door alle acteerprestaties heen de oorzaak ziet van alles wat niet in orde is, is een waardeoordeel daarover uitgesloten. Dat wil niet zeggen dat alles zonder meer geaccepteerd wordt of dat alles door de vingers wordt gezien. Het betekent alleen maar dat er niet geoordeeld wordt...

Oordelen houdt in dat je jezelf mentaal op een 'hoger' plan stelt dan de ander. Het geeft je een aangenaam gevoel wanneer iemand jou zijn zorgen toevertrouwt en dat aangename gevoel wordt sterker wanneer je de ander raad geeft – ook al had die daar misschien geen behoefte aan. Ook het oordelen over anderen handelingen of de situatie waarin iemand zich bevindt maakt dat je aangeeft toch iets beter te zijn dan die ander.

Toch, wanneer je in zo'n situatie even dóórdenkt voordat je een oordeel uitspreekt, is de kans groot dat er deernis ontstaat. Je beseft dan dat die ander misschien zijn situatie had kunnen voorkomen, maar dat dit hoogstwaarschijnlijk ook voor jouw eigen problemen geldt. De gedachte komt in je op: 'je zult maar zo'n probleem hebben...' Dat doet je je oordeel inslikken: een begin van inzicht is geboren.

Inzicht brengt de mens werkelijk op een hoger plan. Inzicht ontstaat onder andere wanneer men beseft hoe problemen ontstaan – en dat dit lang niet altijd te voorkomen is. Denk maar eens aan de talloze kinderen die op de een of andere manier mishandeld worden: die kinderen worden allemaal volwassen met onoplosbaar leed in hun leven. Dat gegeven alleen al maakt het tot een compleet wonder dat er nog volwassenen zijn die het zonder hulp redden in het leven...

Inzicht maakt mild. Je hoeft niet per se een rotjeugd gehad te hebben om inzicht te ontwikkelen en je hoeft er ook geen 'heilige' voor te zijn. Probeer alleen de mens die lijdt te zien als iemand die het ook allemaal niet helpen kan en wanneer iemand zijn hart wil uitstorten, schenk hem dan een luisterend oor – als je kunt. Meer niet, tenzij er nadrukkelijk om gevraagd wordt.

Wanneer inzicht iemand op een hoger plan brengt, ontstaat tegelijk een vorm van bescheidenheid. Het is ermee als met een uitzichttoren in een bos: zo lang je in het bos wandelt, zie je slechts een klein deel van de omgeving, maar wanneer je de moeite neemt om te gaan klimmen ontdek je er steeds meer van. Als je goed oplet kun je zelfs het pad zien waarlangs je tot dusverre gegaan bent. Hoe verder je klimt, des te beter zie je welke omwegen je gemaakt hebt – en doordat het toch een mooie wandeling was, begrijp je ook dat een omweg niet zo erg is. Dan ga je weer naar beneden en je vervolgt je weg door het bos. Af en toe zie je hoe andere wandelaars een omweg maken en daar wijs je ze dan *niet* op. Mochten ze aan jou iets daarover vragen dan vertel je ze waar ze de uitzichttoren kunnen vinden, zodat ze zelf hun weg verder kunnen bepalen.

Wij lopen allemaal in hetzelfde bos. We zijn allemaal wel eens verdwaald en de meesten van ons zijn onderweg wel eens gestruikeld. We hebben allemaal de uitzichttorens genegeerd en ons vervolgens verbaasd over de lengte van de weg...

Oordeel niet over een ander.

Liefde is sereen

Sereniteit is de innerlijke stilte, de mentale basishouding van de mens wanneer hij zonder ballast of blokkades in het leven staat. In die stilte komen ook emoties voor, maar alleen in hun pure vorm: vreugde, verdriet en woede. Dit zijn de emoties van de geest, dat deel van jou dat jouw *essentie* is. Wanneer je ooit alle blokkades losgelaten zult hebben die jou verhinderen *jezelf* te zijn, zul je ervaren wat vreugde, verdriet en woede werkelijk zijn en waardoor die emoties opgeroepen worden: nooit door iets wat jouzelf overkomt, maar steeds door wat anderen aangedaan is. Nu is het nog zo dat je vrijwel uitsluitend geraakt wordt door je eigen ervaringen en er zijn veel mensen die er in hun hele leven niet in slagen zich ervan te bevrijden.

Vreugde, verdriet en woede zijn aspecten van liefde die ook na

dit leven in de geestelijke wereld ervaren worden. Alle andere emoties – zoals het zich verheugen in een prettig vooruitzicht, het intense verlangen naar vrede of de voldoening bij het bereiken van een doel – zijn emoties die alleen op Aarde voorkomen. Ze behoren tot de stuwende krachten die uiteindelijk *kunnen* leiden tot het verwerven van inzicht – waarna ze overbodig worden en ophouden te bestaan. Iemand die alle mogelijke inzichten verworven heeft en daardoor opgehouden is met het verlangen en het streven naar verbetering, is daarmee ook de verpersoonlijking van liefde op Aarde geworden. Hij begrijpt alle emoties in anderen, maar ervaart zelf alleen nog de onvermengde: vreugde, verdriet en woede.

Liefde is niet hetzelfde als verliefdheid

Verliefdheid wil zich verbinden, wil de geliefde kunnen aanraken en zoekt naar de gelegenheid om die behoeften te kunnen vervullen. Verliefdheid is fel als een laaiend vuur en gaat soms tegen alle normen – zelfs de eigen – in; uitstel van een ontmoeting doet pijn.

Verliefdheid is een actie van de ziel: dat deel van de mens waarin de gevoelens zetelen en de behoeften, ook de behoefte aan een fysieke partner. De ziel heeft 'antennes' waarmee hij signalen opvangt van andere mensen. Dat is er onder andere de oorzaak van dat je soms al bij een eerste ontmoeting een ander aardig vindt, of juist een hekel aan hem hebt. Iemand kan signalen uitzenden die niet passen bij jouw eigen signalen, waardoor de ziel een gevoel van onbehagen ontwikkelt. Dat gevoel interpreteer jij dan als 'wat een naar mens is dat', terwijl je met de beste wil van de wereld niet kunt uitleggen hoe dat komt.

Wanneer je om welke reden dan ook vindt dat je aan een (nieuwe) partner toe bent, begint jouw ziel signalen uit te zenden die daar op wijzen. Dat gebeurt ook wanneer je daar eigenlijk helemaal niet bewust mee bezig bent, want de ziel kan zelfstandig opdrachten uitvoeren en gaat ermee door totdat er een

bewust tegenbericht van *jouzelf* komt. Kom je nu in zo'n periode iemand tegen die ook op zoek is, dan vinden de signalen van beide zielen elkaar, versterken elkaar – en voor je het weet ben je verliefd. De ziel is echter absoluut niet in staat om vast te stellen of de ander ook een *goede partner* kan zijn. Daardoor gebeurt het vaak dat de ander bij nadere kennismaking toch niet de juiste blijkt te zijn en gaat het feest niet door. De ziel blijft echter zijn signalen uitzenden...

Zo kan het gebeuren dat aan het begin van de volwassenheid de ene verliefdheid na de andere ontstaat, totdat er een partner wordt gevonden die bevalt, of totdat de persoon in kwestie zichzelf tot de orde roept.

Het komt wel voor dat iemand in zijn jeugd op mentaal gebied zodanig verwaarloosd is dat zijn gevoelens, vooral in tijden van spanning, niet altijd juist reageren. Dan kan het gebeuren dat hij ook verliefd wordt op iemand die helemaal niet op zoek is naar een (nieuwe) partner. Wanneer zo'n verliefdheid zich 'vastzet' dan is men niet meer in staat om zichzelf tot de orde te roepen en blijft hardnekkig proberen de aandacht van de ander te trekken. Zelfs de duidelijke afwijzingen die hij krijgt of het straatverbod dat de rechter hem oplegt zijn niet in staat hem van zijn verblindheid te genezen...

De ziel is ook het gebied waarin de vaste gewoonten ontstaan die, wanneer een mens niet goed oplet, kunnen ontaarden in tics, dwanghandelingen en verslavingen. Dat is er bijvoorbeeld ook de oorzaak van dat er seksuele afwijkingen kunnen ontstaan wanneer iemand die (meestal door ervaringen in zijn jeugd) op dit gebied kwetsbaar is geworden, verslaafd raakt aan de prikkelingen van het afwijkende gedrag.

Verliefdheid gaat voorbij door gewenning. Een onverwachte verandering in de omstandigheden kan de verliefdheid weer enige tijd activeren, maar steeds sneller treedt de gewenning weer op – niemand is in staat verliefd te blijven op de partner met wie hij samenleeft. Seksuele opwindning wordt ook wel voor

liefde of verliefdheid aangezien maar is in feite een lichamelijke behoefte aan vervulling zoals honger en dorst dat ook zijn.

Liefde is niet hetzelfde als 'houden van'

Wie van iemand houdt zoekt naar een gelegenheid om dat te tonen. Hij probeert de ander te verrassen of anderszins gelukkig te maken, om zo de voorwaarden te scheppen zelf ook geliefd te worden – of te blijven. De gevoelens die wij omschrijven met 'houden van' moeten gevoed worden met wederzijdsheid, want anders houden zij op te bestaan.

'Houden van' is egocentrisch. Men wil door de partner geaccepteerd en begrepen worden en zo lang dit het geval is, is men ook bereid de partner te accepteren en te begrijpen.

Om iemand te accepteren en hem te begrijpen is echter een vergaande onbaatzuchtigheid nodig... en onbaatzuchtigheid en egocentrisme zijn tegengestelde geesteshoudingen, die niet samen kunnen gaan in een persoon. Het gevolg is dan ook de innerlijke (meestal onbewuste) strijd tussen het mentaal in actie willen komen om zich in de ander te kunnen verdiepen en het mentaal 'vertroeteld' willen worden. Die strijd begint als een soort toneelspel, waarin men de partner zodanig tracht te manipuleren dat hij zich naar wens gaat gedragen. Hoe langer men bij elkaar is, hoe geraffineerder dat spel gespeeld wordt – door beide partijen. Eigenlijk doet men daarbij hetzelfde als wanneer je een hond een kunstje wilt laten doen door hem iets lekkers voor te houden: je geeft je partner een compliment om er zelf een te krijgen, je vertelt de partner dat hij de liefste mens op Aarde is om iets gedaan te krijgen – kortom: je gedraagt je zoals je *denkt* dat je partner dat graag wil met als doel dat de ander dat ook doet ten opzichte van jou.

Dat spelletje kan een leven lang volgehouden worden. Er zijn mensen die tientallen jaren volharden in het toneelstuk met de titel 'wat houden wij toch van elkaar' en ter wille van dat stuk opgehouden zijn *zichzelf* ten tonele te voeren...

Meestal houdt men dit spel echter niet langer vol dan nodig is om te beseffen dat de partner niet alleen moeilijke kanten aan zijn karakter heeft, maar ook die kanten niet besproken wil hebben. Dan helpt het acteren niet meer en komt de strijd in de fase waarin beiden trachten zichzelf te doen accepteren, zonder nog enige moeite over te hebben voor inzicht in het wezen van de ander. Die fase kenmerkt zich door termen als 'zo ben ik nu eenmaal' en 'waarom doe je dat nu weer – weet je dan nog niet dat ik dat niet wil?'

Wanneer de partners zich niet beiden op elkaars welzijn en welbevinden richten houdt de relatie in feite op te bestaan. Ook het 'houden van' is niet tegen die situatie bestand en sterft een akelige dood. Dan ontstaat de eigenaardige toestand waarin beide partners zich onbegrepen, ongeliefd en tekort gedaan voelen – en waarin beiden gelijk hebben. Er zijn dan slechts drie mogelijkheden om verder te gaan: uit elkaar gaan, zich erbij neerleggen en aan de slag gaan om elkaar weer terug te vinden.

Gaan de partners uit elkaar, dan geeft dat aanvankelijk meestal grote opluchting. Er ontstaat een gevoel van vrijheid waarin men zich vooral de druk herinnert die door de gebreken van de ex-partner veroorzaakt werd. Dan komt het besef van eenzaamheid, dat men tracht te compenseren met therapie, al dan niet bij een therapeut. Veel vriendschappen gaan kapot doordat men niet uitgeklaagd raakt over de problemen. Het gebeurt ook nogal eens dat er – veel te snel – een nieuwe partner gevonden wordt, waarop de hele geschiedenis zich herhaalt: verliefdheid gaat over in 'houden van', gevolgd door het moeizame proces van gekend willen worden zonder al te veel moeite te doen voor de ander, enzovoorts. Men blijft maar zoeken naar de 'ware', zonder te beseffen dat men die slechts vindt wanneer men hem eerst *zelf* is.

Leggen de partners zich bij de situatie neer, dan veroordelen zij zichzelf en de ander tot levenslang schipperen. Van tijd tot tijd komt er een uitbarsting doordat er te veel geslikt, wegge-

duwd en verzwegen is. Dan lijkt het even of het onweer de lucht geklaard heeft en men iets nader tot elkaar gekomen is, maar na een korte tijd van opluchting begint ook dat spel weer van voren af aan – totdat men ermee ophoudt en zich in zichzelf keert. De communicatie gaat dan alleen nog over onbelangrijke zaken en is dan vaak nog gelardeerd met schampere opmerkingen. In feite is men dan innerlijk dood gegaan. Zo'n relatie is op geen enkele manier meer te redden en de enige manier waarop het leven nog een kans maakt leefbaar te worden, is alsnog uit elkaar te gaan...

Alleen partners die bereid zijn zich te verdiepen in de ander *ter wille van die ander* ontdekken uiteindelijk wat liefde is. In zo'n relatie verandert het 'houden van' in lief-hebben. In alle omstandigheden kunnen zij elkaar verdragen en in alle omstandigheden kunnen zij bij elkaar zichzelf zijn. Ook zij zien in de ander gemakkelijker dan bij zichzelf wat er voor verbetering vatbaar is, maar zij spreken elkaar daar niet op aan... tenzij de ander hun daarom vraagt. Wat er ook gebeurt, zij weten van elkaar dat zij betrouwbaar zijn.

Zo'n relatie is niet gemakkelijk, maar van grote schoonheid. Hij komt uiterst zelden voor.

Liefde ontstaat individueel

De meest voorkomende weg naar de eigen essentie is die via de omgang met anderen. Vooral een vertrouwelijke relatie – ook een 'toevallige' ontmoeting kan een vertrouwelijke relatie zijn – is bij uitstek een gelegenheid om aspecten van liefde te ervaren en te schenken. Toch is er slechts één persoon op de hele wereld op wie je bewust invloed kunt uitoefenen: jezelf. Zodra je namelijk in het contact met de ander gaat 'werken' aan diens mentale ontwikkeling, begin je te acteren en dat heeft op z'n best het effect dat de ander onthoudt wat je gezegd hebt. Wanneer je je een doel stelt, ook al is dat volgens jou gericht op het welzijn van anderen, speel je een rol om dat doel te kunnen bereiken. In feite

streef je naar succes en dat is, net als elk ander streven, egocentrisch. Het is niet uitgesloten dat de ander er baat bij heeft, maar het is wel uitgesloten dat je op die manier ervaart wat liefde is, want liefde is onbaatzuchtig.

In diepste wezen is de mens goddelijk

Goddelijk betekent: identiek aan de Schepper. Dit houdt in dat alles wat de mens ervan weerhoudt creatief, sereen en liefdevol te zijn, ballast is: overtollige last, die hem belemmert om onbekommerd *zichzelf* te zijn. Het is daarmee alsof je een lange reis gaat maken met stenen in je koffer, terwijl je van tevoren wist dat de verzorging onderweg zo goed is, dat je helemaal niets zou hoeven mee te sjouwen...

Om van die ballast af te komen is het noodzakelijk dat alle remmingen en alle blokkades die cultuur, opvoeding en scholing veroorzaakt hebben *herkend, geaccepteerd en losgelaten* worden – in die volgorde. Nu is echt niet alles uit de cultuur, opvoeding en scholing ballast. En niet alle ballast veroorzaakt blokkades. En het is ook niet zo dat wanneer wereldwijd alle mensen zichzelf geworden zijn iedereen net zo is als ieder ander, integendeel. Dan pas zul je versteld staan van de unieke individualiteit in de mens...

DE AARDE

De Aarde is voor ons de kern van ons fysieke bestaan.

Zo lang wij er leven ervaren wij die als de enige realiteit die voor iedereen waarneembaar is. Pas na de dood zal moeten blijken of de verhalen over hemel en hel op waarheid berusten – en er zijn niet zo veel mensen die teruggekomen zijn om daarover te vertellen, denken we.

Toch...

In het Begin was het Woord en het Woord luidde: Amen

'Amen' is het eerste en het laatste Woord van de Schepper. Dit Woord heeft het Plan in werking gesteld en zal ooit de voltooiing ervan aangeven. Het Plan heeft aan dit Woord zelfstandigheid ontleend, wat tot gevolg heeft dat het onverstoorbaar zichzelf voltooit. Niets of niemand kan daar invloed op uitoefenen. Alles wat door het uitvoeren van het Plan ontstaat heeft in zijn ontstaan regenererende krachten meegekregen. Die krachten zorgen ervoor dat alles wat geschapen is zichzelf voortdurend vernieuwt en in wezen onaantastbaar is. Er kunnen weliswaar details beschadigd worden, maar wanneer daardoor het geschapene in gevaar komt heft het zichzelf op en ontstaat opnieuw.

Voorafgaand aan het Amen zijn in het Plan alle mogelijkheden en alle gevolgen van alle mogelijke oorzaken gezien. Dit houdt

in dat iedere ontwikkeling een nieuwe lijn van oorzaken en gevolgen zichtbaar maakt en dat iedere daad de lijnen van oorzaak en gevolg die erdoor onmogelijk zijn geworden vernietigt. Wanneer wij bijvoorbeeld de Aarde zover beschadigd hebben dat er geen natuurlijk herstel meer mogelijk is, houdt zij in de huidige dimensie op te bestaan en ontstaat in een andere dimensie opnieuw. Daar werken dan de regenererende krachten op haar in, totdat zij weer in de daartoe bestemde dimensie verschijnt.

Alle schepselen, ook de mensen, blijven op deze wijze altijd 'ergens' voortbestaan. Wanneer het fysieke lichaam onbruikbaar is geworden, verlaat de geest – de goddelijke kern van de mens – deze dimensie, duikt op in een andere, wordt 'bewerkt' totdat hij deze dimensie weer kan verdragen en wordt dan opnieuw voorzien van een lichaam om verder te gaan waar hij gebleven was...

Er is wel een verschil in de manier waarop een andere dimensie bereikt wordt. Mensen kunnen zowel geleidelijk (door het verwerven of verliezen van inzicht) als plotseling (door geboorte of dood) een andere dimensie betreden. Engelen verschijnen zonder overgang daar waarheen zij gezonden zijn. Andere schepselen veranderen geleidelijk van dimensie, waarbij geldt dat een planeet steeds *in zijn geheel*, met alles erop en eraan, langzamerhand in een andere werkelijkheid overgaat. Die geleidelijke overgang wordt bewerkstelligd wanneer het grootste deel van de menselijke bewoners – die er verantwoordelijk voor zijn – mentaal in een andere dimensie overgaan en daarmee hun werkelijkheid veranderen.

Op het Amen van het Begin ontstonden de Eersten – de Eloïm – die de taken en de mogelijkheden ontvingen die nodig zijn om het Plan te realiseren. Een van die opdrachten was het creëren van de materiële werkelijkheid: het universum. Een andere opdracht was die werkelijkheid met engelen te bevolken en er ook zelf af en toe een periode door te brengen.

Een taak houdt niet op te bestaan wanneer men hem vergeet

De engelen die door de Eloïm gecreëerd zijn om de Aarde te bevolken, hebben bij de inwijding tot hun eerste incarnatie de titel 'Mens' gekregen. Daarbij heeft ieder van hen zijn bestaan en zijn opdracht aanvaard met de eed: *'Amen, Heer, ik beloof.'*

In de loop der eeuwen zijn zij massaal hun afkomst en hun opdracht vergeten, zodat de Aarde langzamerhand verhardde tot de dimensie die wij nu bevolken.

De Belofte is er de oorzaak van dat de mens telkens weer teruggezonden wordt om zijn taak weer op te pakken. De Belofte is er ook de oorzaak van dat hij voortdurend vanuit de mentale dimensies intens geholpen wordt zich te zuiveren, zodat hij op een betere manier verder kan gaan dan voorheen...

Eigenlijk is de Aarde zoals wij die nu kennen een noodoplossing.

Eigenlijk horen wij helemaal niet in een dierlijk lichaam thuis.

Eigenlijk zijn begrippen als 'hemel' en 'hel' de trieste resultaten van onze teloorgang.

Eigenlijk zou alles anders moeten zijn.

Oorspronkelijk is de materie van de Aarde net zo ijl als die van ons etherlichaam. Door de verharding in ons denken – en daarmee in onze aandacht, die onze scheppingskracht is – veroorzaakten wij dat onze omgeving in hardheid op ons begon te lijken.

Zoals er een rel ontstaat doordat de mensen elkaars negatieve gevoelens overnemen en erop reageren met geweld en zoals er een feest ontstaat doordat de mensen elkaars feestelijke gevoelens overnemen en erop reageren met vreugde, zo neemt de Aarde zowel de positieve als de negatieve gevoelens over van de mensheid en zij reageert erop met verijling of verharding.

De Aarde is een Schepsel en verschilt in essentie niet van andere Schepselen

De Schepping is de materie waarmee het Geheel, de Almachtige, zich vorm gegeven heeft. De Schepping is een lichaam, waarbinnen alle delen noodzakelijk zijn om het geheel in stand en gezond te houden. Ieder aspect van de Schepping reageert dan ook op alle andere aspecten ervan: wanneer een Schepsel in nood is, reageren alle andere Schepselen daarop met het schenken van Kracht, zodat de nood gelenigd kan worden.

Alles wat vorm gekregen heeft, ook de Aarde, draagt bewustzijn. En net zoals wijzelf als vorm plus geest een totaliteit zijn, zo is de Aarde dit ook. De Aarde draagt een helder bewustzijn omtrent haar aard, wezen en doel. Anders dan mensen en engelen kan zij echter niet handelend optreden, zij kan geen maatregelen treffen wanneer er iets verkeerd gaat. Zij kan niet vluchten, noch zichzelf iets wijs maken... Zij kan slechts op de gebeurtenissen reageren met de zuivere emoties van de geest: vreugde, verdriet en woede.

De emoties van de Aarde zijn voor ons zichtbaar in de toestand van de natuur. Verdriet en woede zijn emoties die in het hele universum dezelfde oorsprong hebben: negativiteit van de mens. De Aarde reageert erop door haar energie terug te trekken tot in haar kern. De gevolgen daarvan zijn dat woestijnen groter worden, dat de vervuiling van de natuur intensiveert en dat de krachtlijnen verdwijnen.

Vreugde heeft als oorsprong de positiviteit van de mens en de Aarde reageert erop met zich te ontspannen en haar energie te laten stromen. Dan kan de natuur zich herstellen en kunnen de krachtlijnen weer terugkomen.

Zuivere emoties beïnvloeden de omgeving

Overal waar mensen zijn reageren zij emotioneel op hun omgeving en wanneer die emoties sterk genoeg zijn, reageert hun omgeving daar weer op. Zuivere emoties beïnvloeden niet al-

leen mensen, maar alles wat in ontwikkeling is – dus ook dieren, planten, de Aarde en zelfs de Schepselen in andere dimensies. Hoe krachtiger de emotie, des te sterker de invloed die ervan uitgaat.

Verreweg de meeste emotionele reacties zijn vluchtig en dringen zelfs niet tot het eigen bewustzijn door. Zulke emoties hebben uitsluitend invloed op het eigen humeur. Sterke emoties die uit egoïsme voortkomen hebben wel invloed, maar alleen op mensen die er 'vatbaar' voor zijn, dat wil zeggen: mensen die in vergelijkbare omstandigheden op dezelfde manier zouden reageren. Het zijn emoties zoals men wel voelt door het verlies van kostbaarheden, aanzien en bij gezichtsverlies – of juist door het verwerven van bezit, aanzien of achting. Die emoties kunnen weliswaar heel sterk gevoeld worden, maar ze zijn onzuiver en draaien in een spiraal om het gekoesterde zelfbeeld heen.

Zuivere emoties zijn de emoties van de geest: vreugde, verdriet en woede; woede ontstaat wanneer men onmachtig is de oorzaak van het verdriet weg te nemen.

Onzuivere emoties zoals nijd, chagrijn of het plezier ten koste van anderen zijn er een imitatie van. Ze lijken op zuivere emoties zoals geslepen glas lijkt op een briljant: wie goed oplet, merkt het verschil.

Vreugde in de mens wekt vreugde in zijn omgeving. Wie bijvoorbeeld geniet van de natuur stimuleert de ontwikkeling ervan. Waar veel mensen wonen die genieten van hun omgeving, ontstaat er een extra glans van genoeg – en wie zelf ook van de natuur geniet merkt dat op.

Woede en verdriet roepen troost op: een vogel zingt, de natuur toont haar schoonheid, de Aarde zendt haar helende krachten en legt als het ware een arm om je schouder... en in de geestelijke dimensie lijdt men mee en zoekt naar een manier om jouw nood te lenigen.

De werkelijk scheppende kracht van de mens is zijn aandacht. Het is een serene kracht, die wel de potentie tot het oproepen

van emoties bezit, maar die niet zelf draagt. Het maakt dan ook niet uit waar de aandacht op gericht is: alles wordt versterkt door de aandacht die het krijgt. Wie aandacht schenkt aan problemen, versterkt ze. Wie aandacht schenkt aan mensen, versterkt ze. Wie aandacht schenkt aan de Aarde, versterkt haar. Het is niet erg om de krachtbronnen van de Aarde te gebruiken, zolang het maar geen misbruik wordt. Dat wil zeggen: wie met zijn aandacht de Aarde koestert wéét wat hij van haar kan gebruiken en waar hij niet aan mag komen. Wie zo leeft draagt er toe bij dat de Aarde niet alleen niet (door hem) misbruikt wordt, maar dat zij eventuele schade zelf kan herstellen met de extra energie die dit aandachtig handelen oplevert.

Het is voor een mens niet mogelijk om onverschillig te zijn. Wie van zichzelf denkt dat het hem allemaal niets uitmaakt wat er gebeurt, gebruikt zijn aandacht negatief. Hij schenkt geen kracht, maar zuigt die aan, ten koste van alles en iedereen om hem heen. Wanneer een onverschillig mens bijvoorbeeld een zieke bezoekt is die binnen korte tijd uitgeput... Wie onverschillig is misbruikt alles.

Om zich te kunnen ontwikkelen heeft de Aarde de aandacht nodig van alle mensen. Het is de opdracht waarmee ze op de Aarde geplaatst zijn en wanneer zij die niet hebben, vermindert de levenskracht van de natuur, zodat zij kwetsbaar wordt.

Dat de bossen niet opgewassen zijn tegen de zure regen, dat het water niet opgewassen is tegen het vuil, dat de mens niet opgewassen is tegen ziekten – het komt niet alleen door de overbelasting en het vervuilen van het milieu. Het komt vooral door de onverschilligheid van mensen voor elkaar en voor de rest van de Schepping.

Wanneer het verdriet en de woede van de Aarde om deze verwaarlozing catastrofaal zijn geworden, beginnen er Eloïm te incarneren. Zij zijn de troosters. Zij schenken hun aandacht aan

datgene wat (nog) schoon is, zodat die schoonheid zich opnieuw kan ontwikkelen. Dit doen zij overal, bij alles en iedereen. Zo herstellen zij de mogelijkheden, net zolang tot de Aarde zich weer verheugt in haar bestaan en haar herstellende krachten opnieuw kan richten op datgene wat van haar welzijn afhankelijk is.

POSITIEF OF NEGATIEF?

Positiviteit is de stuwende kracht die de mens verder brengt door problemen op te lossen, zonder nieuwe te veroorzaken.

Negativiteit is de stuwende kracht die de mens verder brengt via het veroorzaken van problemen.

Wat goed of slecht is, hangt af van de mening van de mens, de cultuur waarin hij leeft en het stadium van zijn leven waarin hij zich bevindt. Wat voor de een goed is, kan voor de ander slecht zijn; wat je vandaag goed vindt, kun je morgen afkeuren. Positief is echter onder alle omstandigheden positief, zoals negatief onder alle omstandigheden negatief is.

Positiviteit komt voort uit het verbonden zijn met het Geheel. Ook wanneer je geen religieuze of godsdienstige achtergrond hebt, kun je af en toe ervaren dat je deel uitmaakt van iets dat meer omvat dan je met je zintuigen kunt waarnemen. Dit gevoel is het latente weten omtrent het geheel van de Schepping en de oorzaak daarvan.

Zoals de mens geneigd is, datgene waar hij deel van uitmaakt in tact te laten en te verzorgen, zo stuwt de positieve kracht de mens tot het in tact laten van al wat hem omringt en het te verzorgen. Positieve krachten doen de mens naar buiten kijken met het doel de schoonheid van het waargenomene te bestendigen.

Niet iedereen kent die verbondenheid. De meeste mensen ervaren zichzelf als individu te midden van individuen. Voor een 'eenling' is het noodzakelijk zichzelf te handhaven. Zou hij dat niet doen, dan is de kans groot dat hij zijn gevoel voor menselijke verhoudingen uit het oog verliest en psychische schade oploopt.

Iemand die zichzelf ervaart als middelpunt van zijn streven, is geneigd de omstandigheden te beoordelen op hun bruikbaarheid met betrekking tot zijn doel: zichzelf in stand te houden en te verzorgen. Negatieve krachten doen de mens naar binnen kijken met het doel zichzelf te bestendigen.

Het ene streven is niet beter of slechter dan het andere. Het verschil zit uitsluitend in de richting van het streven: naar binnen of naar buiten: waarom doe je wat je doet? Uiteindelijk zijn zowel positiviteit als negativiteit gebaat bij het in stand houden van het Geheel, waar ook deze stuwende krachten deel van uitmaken.

Positiviteit en negativiteit zijn stuwende krachten, waar de mens zich, al dan niet tijdelijk, mee verbindt. Die krachten zijn persoonsgebonden, wat wil zeggen dat ze niet overdraagbaar of besmettelijk zijn. Je kunt altijd blijven zoals je bent, ongeacht de omstandigheden.

Ook hierin verschillen de stuwende krachten van goed en slecht: zij kunnen niet aan een toestand gebonden worden. Omstandigheden kunnen goed zijn of slecht, of een mengvorm daarvan, maar nooit positief of negatief. Het is de *mens* die positief is, niet de toestand. Het kan zelfs zo zijn dat de omstandigheden ronduit slecht zijn, zoals gedurende een oorlog, terwijl je wellicht juist door die benarde toestand een intense vriendschap ontwikkelt. Dat maakt de oorlog niet goed, maar verzacht wel het leed.

Positiviteit en negativiteit sluiten elkaar uit. Ze kunnen elkaar wel waarnemen en afkeuren, maar het is onmogelijk om tegelijk positief en negatief te zijn. Je kunt niet tegelijk voor- en achteruit

lopen; ook wanneer je achterstevoren in een bepaalde richting beweegt, leg je slechts naar één kant een afstand af. Goed en slecht kunnen in een mengvorm bestaan, positief en negatief niet. Ze kunnen elkaar wel in een hoog tempo afwisselen: wanneer je diep zit na te denken over het oplossen van milieuproblemen (positief) en daarbij gestoord wordt, kun je de verstoorder onheus behandelen (negatief), zodat die weer weggaat en jij weer doordent over het oplossen van het probleem (positief). Overigens: hoewel het *goed* was om de verstoorder weg te werken (het is heel vervelend als een denkproces verstoord wordt), was het toch negatief, want het doel van die daad was egoïstisch en heeft tussen jou en die ander een probleem verwekt.

Positief en negatief kunnen beide meer of minder intens zijn. Positief denken is een begin en positief handelen is daarvan een intensivering. Hetzelfde geldt voor negatieve gedachten en daden. Hoe intenser de positiviteit of de negativiteit is, des te groter is de invloed ervan op de omgeving. Het is als bij geluid: hoe meer volume, des te beter gehoord.

Of een daad die goed is, ook positief is, hangt af van het doel waarmee hij verricht is.

Positiviteit richt zich naar buiten: het doel van de daad ligt buiten de dader. Wie een mooi schilderij maakt om een ander een genoegen te doen, werkt positief; zijn doel ligt buiten hemzelf. Wie een mooi schilderij maakt om een goed schilder genoemd te worden, werkt negatief; zijn doel ligt in hemzelf. Wie mensen in nood helpt om hun nood te verminderen, werkt positief. Wie mensen in nood helpt om zijn gevoel van onmacht te verminderen, werkt negatief.

Wie ter wille van zichzelf werkt, is negatief, hoe mooi hij zijn daden ook onder woorden weet te brengen.

Positiviteit en negativiteit kunnen zich niet tegelijk in dezelfde

persoon bevinden (goed en slecht kunnen dat wel). Wie positief is, kan door het kwaad weliswaar gepijnigd of zelfs vermoord worden, maar wordt daardoor niet in zijn positiviteit aangetast. Pas wanneer hij zich door het kwaad laat meeslepen, wordt ook hij negatief.

Liefde is energie en alle energie is Liefde.

Wat dat betreft is er geen verschil tussen positiviteit en negativiteit – beide zijn genoodzaakt Liefde te gebruiken om hun stuwende kracht te vormen. Daardoor is het ook eenvoudig om van levensdoel te veranderen, want het enige wat verandert is richting waarin de gebruikte energie gestuwd wordt.

De gevolgen van zo'n verandering zijn echter enorm groot. Dat wat je bent, zend je uit en trek je ook aan: iemand herkent alleen mensen die zijn vriend zouden kunnen zijn, wanneer zij hetzelfde levensdoel hebben als hij. Kiest hij later voor een ander levensdoel, dan voelen zijn vrienden zich steeds minder door hem gewaardeerd en ook hij voelt de vriendschap verminderen.

Wie van levensdoel verandert, verandert zijn leven.

Iedere mens is op weg naar zijn oorsprong. Het Inzicht dat hij had in het begin, moet hij zich via zijn ervaringen in een of meer Aarde-levens opnieuw eigen maken, wil hij – vernieuwd – die oorsprong weer bereiken. Positief of negatief: het doel is hetzelfde. Het verschil is dit: de negatieve weg is vele malen langer dan de positieve.

BEWUST ZIJN

Het bewustzijn is alles

Alles wat bestaat maakt deel uit van het bewustzijn. Wat je ziet, wat je voelt, wat je weet, wat je doet – het maakt deel uit van het bewustzijn. Dat wat positief is maakt er deel van uit, maar ook dat wat negatief is. Degene die verkracht wordt maakt er deel van uit, maar ook de verkrachter...

Oorspronkelijk is het bewustzijn sereen. Dat wil zeggen dat er uitsluitend positiviteit is, al dan niet in een vorm. Toen het bewustzijn begon zichzelf in vormen uit te drukken en het universum veroorzaakte, werd er dan ook uitsluitend positiviteit gevormd.

Dat wat uit het bewustzijn voortgekomen is, kent oorspronkelijk geen slijtage, verval of dood. Het heeft in zijn bestaan de noodzaak gekregen tot ontwikkeling; het doel van het universum is 'bestaan in ontwikkeling'.

Alles wat in ontwikkeling is beantwoordt aan zijn doel.

De fout van de mens is dat hij steeds ingrijpt in de ontwikkeling van zijn bestaan, waardoor bijna niets meer zich ontwikkelt zoals het bewustzijn het geschapen heeft. Oorspronkelijk was het menselijk lichaam bijvoorbeeld ongevoelig voor tempera-

tuurverschillen en ziekten. Storm en regen waren de enige elementen waartegen hij beschutting zocht en hij had dan ook voldoende aan de natuurlijke bescherming van een dichtbegroeid bos of een grot. Zijn voedsel vond hij om zich heen en hij had maar weinig nodig. Zijn spijsvertering was totaal, zodat hij nauwelijks afvalstoffen produceerde. Het grootste deel van de dag werd dan ook spelend doorgebracht en alleen wanneer zijn omgeving door een storm of een watervloed overvallen werd, ging hij aan het werk om de rommel op te ruimen.

Op die manier levend had hij zijn denken in rust kunnen ontwikkelen en inzicht kunnen verwerven.

Door zijn voedsel te gaan koken en vlees te gaan eten verzwakte hij zijn gezondheid en kreeg behoefte aan meer beschutting. Uit deze schijnbaar onschuldige aanpassing is niet alleen het lichamelijke verval voortgekomen, maar ook de mentale teeloorgang. In plaats van te kunnen spelen en zorgeloos over van alles en nog wat te kunnen nadenken, moest hij voor zichzelf gaan zorgen. Wie voor zichzelf moet zorgen, voelt zich al gauw benadeeld door een ander die dat ook doet: de geboorte van het egoïsme, dat al vanaf een zeer vroeg stadium in de menselijke geschiedenis zijn bestaan bepaalde.

Het is onmogelijk opnieuw net zo te gaan leven als in de beginperiode van deze aarde. Het menselijk lichaam is gedegenerereerd tot een kwetsbaar geheel, dat je niet zo maar aan weer en wind kunt blootstellen en met uitsluitend rauwkost kunt voeden.

Iedere daad van iedere mens veroorzaakt gevolgen

Iedere handeling is een daad; ieder woord is een daad. Een gedachte wordt pas een daad wanneer er een woord of een handeling aan toegevoegd wordt: wie in zijn gedachten de halve wereld vermoordt en het verder daarbij laat, heeft niets gedaan – en

dus niets veroorzaakt.

Het kosmisch geheugen heeft vele aspecten. Een aspect is *bewaren*, een ander aspect is *daad*, nog een ander aspect is *Liefde*. Er zijn nog veel meer aspecten, maar die zijn nu nog niet aan de orde.

De drie genoemde aspecten duiden op het bewaren van daden die het vergroten van de Liefde tot gevolg hebben. Met andere woorden: alle daden die het Doel van de Schepping dienen, worden bewaard. In het kosmisch geheugen komt dus geen negativiteit voor!

De mens is niet betrouwbaar

Doordat – in iedere cultuur – van de mens al vanaf zijn geboorte aangepast gedrag geëist wordt, past iedere mens zijn mededelingen aan aan de veronderstelde smaak van zijn opponent. Ook de mens die bevelen geeft, ook de mens die ze ontvangt. Ook de mens die eerlijk is, ook de mens die liegt. Al gaat het over onnozele dingen: iedereen laat zijn woorden het filter van de aanpassing passeren.

Een van de gevolgen daarvan is dat ook gebeurtenissen gefilterd worden, voordat ze in het geheugen worden vastgelegd – ditmaal door het filter van de voorkeur van de bezitter van het geheugen. En wanneer de gebeurtenis weer besproken wordt, gaan er twee filters werken: het filter van de eigen voorkeur en dat van de veronderstelde voorkeur van de opponent. Wordt een gebeurtenis besproken in een groep mensen die er allemaal bij betrokken zijn geweest, dan ontstaan er meningsverschillen. Niemand hanteert zijn filters namelijk bewust en met opzet, zodat iedereen ervan overtuigd is dat *zijn* herinnering correct is.

De grootte van het verschil van het feitelijke verleden met de herinnering daaraan is recht evenredig aan de leeftijd van de mens.

Doordat de mens geneigd is uitsluitend te geloven wat hij zich persoonlijk herinnert en alles af te wijzen wat niet met zijn herinnering overeenkomt, wordt hij eenzamer naarmate hij ouder wordt. Er blijven steeds minder mensen over die zijn herinneringen delen en de mensen die ze delen, vertellen hem steeds dat ze niet helemaal kloppen. Uiteindelijk vertelt hij zijn herinneringen alleen nog maar aan wie de gebeurtenissen niet ook zelf meegeëmaakt hebben, zodat hij niet meer terechtgewezen kan worden in het enige wat helemaal van hemzelf is. Hij kan haast niet meer ophouden met vertellen... Het is voor hem de enig overgebleven manier om zich te ervaren als iemand die niet voor niets geleefd heeft, want hij is oud geworden en vrijwel niemand stelt zijn aanwezigheid op deze Aarde nog op prijs. Hijzelf trouwens ook niet, maar hij ziet geen kans om op te houden met er te zijn zonder zichzelf geweld aan te doen.

De Kosmos, dat wil zeggen het Geheel, ook wel de Schepping genoemd, is een levend wezen. Het heeft zichzelf vorm gegeven door zich bewust te zijn van zijn mogelijkheden en sommige daarvan te realiseren. Het bestaat niet alleen in de vormen die wij (ook wij zijn vormen) kunnen waarnemen, maar ook in de 'ruimten' tussen de vormen; overal is het bewustzijn even actief als overal elders.

De mens denkt via zijn brein: het bewustzijn is zowel het brein als de gedachte.

De mens vergelijkt zichzelf met het dier en de plant en merkt verschillen op: het bewustzijn is zowel de mens als het dier en de plant en verschilt niet van zichzelf.

Wie het bewustzijn enigszins wil kunnen begrijpen in zijn eenheid, doet er goed aan zich zijn eigen anatomie voor te stellen: duizenden onderdelen leven en functioneren er, ieder op zijn eigen manier. Toch dienen zij alle één doel: het in stand houden van het geheel van het menselijk lichaam. En zoals het menselijk

lichaam slechts gezond kan blijven wanneer alle onderdelen in goede harmonie functioneren en elkaar ondersteunen, zo kan het Kosmisch Geheel slechts gezond blijven wanneer alle onderdelen in goede harmonie functioneren en elkaar ondersteunen. Het zal duidelijk zijn dat op het ogenblik het Kosmisch Geheel niet overal even gezond is.

Het bewustzijn, dat zijn Plan vorm gegeven en in werking gezet heeft, bestaat niet apart van iets.

Het is niet alleen alle mogelijkheden, maar ook iedere vormgeving daarvan.

Het is niet alleen alle materie, maar ook alle ruimte waarin de materie zich bevindt.

Het is niet alleen al het tastbare en ontastbare, maar ook de oorzaak daarvan.

Dit betekent dat het scheppend bewustzijn niet alleen abstract is, maar ook concreet – het betekent ook dat alle geschapen materie niet alleen door het bewustzijn gevormd is, maar ook bewustzijn heeft.

Het doel van het Plan is ervoor te zorgen dat eventuele volgende Plannen niet kunnen mislukken

Door de vorming van het Plan ontstond tegelijkertijd de mogelijkheid tot mislukking ervan, zoals ook in onze werkelijkheid de uitvoering van ieder plan kan mislukken. Zoals het slagen van onze plannen vreugde veroorzaakt, veroorzaakt iedere stap die leidt tot het slagen van het kosmisch Plan positiviteit. En zoals het mislukken van een van onze plannen ons teleurstelt, zo veroorzaakt iedere stap die het slagen van het kosmisch Plan in de weg zit, negativiteit.

Het bewustzijn omvat het gehele Plan. Het omvat daardoor ook alle positiviteit en alle negativiteit. Toen het Plan namelijk nog niet in werking was gesteld, was er nog niets – ook geen po-

sitiviteit of negativiteit. Er bestonden alleen mogelijkheden. Daardoor was de kans op slagen net zo groot als de kans op mislukken: de kans op de ontwikkeling van positiviteit was dus net zo groot als de kans op de ontwikkeling van negativiteit. Nu het Plan volop bezig is zich te ontwikkelen, maakt dan ook alle inmiddels ontstane positiviteit en negativiteit er deel van uit.

Doordat het bewustzijn beide mogelijkheden omvat, zijn zij gelijk in waarde: wanneer een van de mogelijkheden totaal geworden is doordat het de andere mogelijkheid in zich opgenomen heeft (wanneer dus het Plan geheel geslaagd of mislukt is), zal het bewustzijn niet veranderd zijn. Wanneer negativiteit de positiviteit verdrongen heeft, is het bewustzijn daarmee niet negatief geworden; het enige gevolg van het mislukken van dit Plan zal zijn, dat alle eventuele volgende Plannen zullen mislukken. Wanneer positiviteit de negativiteit verdrongen heeft, is het bewustzijn daarmee niet positief geworden; het enige gevolg van het slagen van dit Plan zal zijn dat alle eventuele volgende Plannen zullen slagen.

Het bewustzijn is neutraal: het heeft geen belang bij welke ontwikkeling dan ook.

Het Plan houdt in, dat alle negativiteit opgaat in de positiviteit en daardoor verdwijnt. Dat betekent dat alles wat in verband met het Plan veroorzaakt is, niet neutraal kan zijn. Zodra het bewustzijn de uitvoering van het Plan begon door de Eerste ZIJN gestalte en ZIJN opdracht te geven, ontstond de noodzakelijkheid van de keuze tussen positief en negatief voor alles wat vorm zou krijgen en een opdracht zou kunnen uitvoeren.

Alles wat bestaat is voortgekomen uit het bewustzijn en heeft als Doel door het veroorzaken van positiviteit de negativiteit in zich op te nemen, zodat die niet meer is.

Ook datgene in de Schepping dat geen opdracht kan uitvoeren, doordat het geen drager van de geest kan zijn, is veroorzaakt met het Doel positiviteit te veroorzaken, louter door zijn aanwezigheid: ieder die geniet van wat geschapen is, vergroot met zijn vreugde de hoeveelheid positiviteit in de Schepping.

Het Plan heeft nodig dat alles ervaren wordt en dat iedere ervaring positief is

Ervaringen kunnen op twee manieren ontstaan: mentaal en materieel. Mentale ervaringen spelen zich af in de gedachtenwereld van de mens; materiële ervaringen spelen zich af in de materiële wereld en worden feiten genoemd.

Er zijn twee manieren om negatieve ervaringen te doen opgaan in positiviteit. De mens kan zich met het negatieve verbinden en negatieve daden verrichten; dan veroorzaakt hij lessen die, wanneer ze geleerd zijn, alles wat hij aan negativiteit bij zichzelf verwekt had, omzet in positiviteit. De negativiteit die hij bij anderen verwekt had, veroorzaakt weer lessen bij die anderen. De mens kan echter ook in zijn gedachten negatieve daden verrichten; wanneer hij die gedachten vervolgens *niet* omzet in feiten, maar ze volkomen loslaat, heeft hij die ervaringen direct omgezet in positiviteit. Doordat hij de mogelijkheid tot het veroorzaken van negativiteit in zijn gedachten doorleefd heeft, zich op die manier met het negatieve verbonden heeft en vervolgens die verbinding weer heeft verbroken, is die mogelijkheid uitgewist en de energie die met het verwerkelijken ervan gemoeid zou zijn, is nu omgezet in positiviteit.

Inmiddels is het Plan op deze Aarde zodanig ontwikkeld, dat alle negatieve mogelijkheden reeds vele malen, zowel in feiten als mentaal, ervaren zijn. Iedere ervaring is echter slechts eenmaal noodzakelijk om de negatieve mogelijkheid ervan verder uit te sluiten.

In feite is dit een prachtig gegeven: doordat op geen enkele manier nog negativiteit 'overwonnen' hoeft te worden, kan de

mens door eenvoudig met negatieve daden op te houden, zonder dat hij daarbij zijn levensdoel hoeft te veranderen, veroorzaken dat deze planeet aan zijn Doel beantwoord heeft.

Het bewustzijn is stil.

Het bewustzijn beweegt niet: het is alle beweging.

Het bewustzijn denkt niet: het is alle gedachten.

Het bewustzijn verricht geen handeling: het is alle handelingen.

Het bewustzijn is niet goed: het is alle goede mogelijkheden.

Het bewustzijn is niet slecht: het is alle slechte mogelijkheden.

Het bewustzijn is niets.

Het bewustzijn is.

Doordat het bewustzijn is, kunnen wij er niet aan ontsnappen. De Schepper, die als Eerste vorm gekregen heeft, heeft ZELF vorm gegeven aan al het andere, door telkens bewustzijn te concentreren tot de kiem van ontwikkelingen. Steeds wanneer er een kiem tot stand was gekomen, werd de ontwikkeling ervan gestimuleerd door hen die daarvoor in het leven geroepen waren.

Er bestaat niets dat geen concentratie van bewustzijn is:

Alles wat bestaat leeft.

Leven is: in ontwikkeling zijn.

Alles wat bestaat heeft bewustzijn.

Bewust-zijn is: deel uitmaken van het bewustzijn dat is.

Alles wat bestaat heeft een doel.

Het doel is: alle ervaringen doormaken.

Niet al het geschapene hoeft alle ervaringen zelf door te maken; doordat alles wat bestaat deel uitmaakt van het bewustzijn, maakt het bewustzijn alles mee wat al het bestaandeervaart.

De vorm van het bewustzijn leeft slechts *een moment*. In dat ene moment vinden alle ontwikkelingen van alle mogelijkheden plaats die gewenst zijn. Dat wat de mens 'tijd' noemt is slechts het ontstaan en volgroeien van een ontwikkeling. Het is een punt in een moment. In feite vindt alles tegelijk plaats. Wie zich afvraagt 'waar de tijd toch is gebleven' stelt die vraag alleen maar, doordat hij ineens ervaart dat er tussen zijn jeugd en deze dag weliswaar veel gebeurd is, maar dat die ontwikkelingen geen tijd in beslag genomen hebben.

Doordat alle ontwikkelingen tegelijk plaatsvinden, is het mogelijk een ontwikkeling waar te nemen die voor ons tijdsbesef in 'het verleden' ligt. Wie zich met die ontwikkeling verbindt, maakt er dan ook zelf deel van uit. Wanneer hij dan weer terug is in zijn eigen 'heden', herinnert hij zich die gebeurtenissen alsof ze zojuist hebben plaatsgevonden en kan ze *zonder filters* beschrijven.

Er zijn twee manieren om toegang te krijgen tot de kosmische herinnering: positief en negatief. Positief betekent oplossingen biedend; negatief betekent problemen veroorzakend. Zoals in het dagelijks leven uit een negatieve toestand (b.v. oorlog) iets goeds (b.v. vriendschap) kan voortkomen, zo kan ook uit een 'illegaal' betreden van het kosmisch geheugen iets goeds voortkomen. Wie b.v. via hypnose een vorig bestaan betreedt, kan daar wellicht de oorzaak van een hedendaags probleem vinden. Het te boven komen van de schok die deze gebeurtenis teweeg brengt, kan weer voor nieuwe problemen zorgen.

De positieve manier om toegang tot het kosmisch Geheugen te verkrijgen is afhankelijk van de innerlijke zuiverheid van de mens en de noodzaak van de openbaringen. Die noodzaak wordt altijd veroorzaakt door het verdwalen van de mens bij zijn zoeken naar de Weg die leidt naar het totale Inzicht. Wanneer de collectieve vergissingen en drogredeneringen het onmogelijk gemaakt hebben om nog zelfstandig tot Inzicht te komen, wordt er vanuit de positieve geestelijke wereld ingegrepen door

een of meer mensen toegang te verlenen tot de Kronieken. Daardoor komen feiten uit het verleden naar voren die het heden in een heel ander daglicht plaatsen, zodat nieuwe wegen zichtbaar worden.

Het komt wel voor dat er niemand op de hele wereld zo zuiver is dat hij de Kronieken kan betreden. Dan wordt er iemand geroepen om te incarneren, met als levensdoel de mens opnieuw de Weg te wijzen. Bhudda was bijvoorbeeld zo'n incarnatie. Aanvankelijk was ook Jesus zo, maar toen bleek dat de negativiteit om hem heen te groot werd, is zijn 'eigen' geest vervangen door een stroom van het totale bewustzijn.

HET LEVEN

Wij zijn geschapen

Dit houdt in dat er iemand is – of is geweest – die dat kan: iets maken dat daarvoor nog niet bestond. Wij, mensen, kennen die bezigheid ook wel. Wij scheppen muziek, schilderijen, beeldhouwwerken, verhalen en omstandigheden. Het kunstzinnig scheppen doen we bewust, het scheppen van omstandigheden meestal niet. Dat komt doordat omstandigheden, net als mogelijkheden en gedachten, abstract zijn; hun bestaan kan niet bewezen worden.

In het leven op Aarde is er veel wat niet bewezen kan worden. In feite bestaat er niets wat een bewijs kan zijn, doordat ook een bewijs bewezen moet kunnen worden – en het bewijs daarvan, enzovoort.

Ook de wiskunde berust op axioma's: niemand kan bewijzen dat een rechte lijn de kortste verbinding is tussen twee punten – zelfs het bestaan van een punt kan niet bewezen worden. Alles wat wij weten, alles waar wij onze wetenschap op laten rusten, alles waar wij over nadenken, werkelijk ons hele bestaan, is gebaseerd op een aangenomen stelling die niet bewezen kan worden. Het 'bewijs' hiervoor is dat, wanneer men vanuit de theorie een natuurwet aangetoond en bewezen heeft, men toch altijd de praktijk nodig heeft om te zien of de nieuwe theorie ook met de

werkelijkheid overeenstemt – en de praktijk heeft inmiddels aangetoond dat dit niet altijd het geval is.

Er zit voor de mens niets anders op dan iedere theorie die hem interesseert te toetsen aan de praktijk, voordat hij hem 'bewezen' acht – en dan nog is het van het grootste belang voortdurend te beseffen dat de mogelijkheid bestaat dat alles anders is dan het lijkt.

Voor de mens is de realiteit datgene wat hij met zijn zintuigen kan waarnemen, ook wanneer zijn medemensen zeggen dat het niet zo is. Wat hij ruikt, hoort, voelt of ziet, bestaat – en wie die ervaring niet heeft, mist een deel van de werkelijkheid, denkt hij. Toch kan hij niet bewijzen dat hij iets gezien, gehoord, geroken of gevoeld heeft, net zo min als dat iemand anders kan bewijzen dat dat niet zo is...

De mens is eraan gewend geraakt dat er medemensen bestaan die minder goed hun zintuigen kunnen gebruiken dan hijzelf. Daardoor kunnen zij niet alleen minder scherp horen of zien, maar ook minder goed weten wat er te horen of te zien is. Hij gaat er onbewust van uit dat iedere lichamelijke handicap een negatieve invloed heeft op de verstandelijke vermogens van de ander. Wanneer hij niet bereid is zich in zijn medemens te verdiepen, ziet hij ook niet de overeenkomst van de anderen met zichzelf: als zijn eigen gehoor, gezicht of smaak wat achteruit gaat in de loop der jaren, vindt hij niet dat zijn verstand ook vermindert.

De mens ervaart zichzelf als enig centrum van het bestaan. Alles wat hij verneemt over de buitenwereld filtert hij door de blinddoek van wat hij voor zijn eigen mening houdt. Wie in zijn leven ervaren heeft dat ouders liefdeloos zijn, verheft die ervaring tot norm – en wanneer hij later in aanraking komt met mensen die vinden dat ouders liefdevol horen te zijn, weet hij dat zij geen oog voor de werkelijkheid hebben. Wie in zijn leven ervaren heeft dat je moet vechten voor je rechten, verheft die ervaring tot norm – en ieder die daar anders over denkt, is karakterloos.

De mens verheft iedere ervaring onmiddellijk tot norm, tot het tegendeel hem overweldigt. Voor dat overweldigen is heel wat nodig en meestal lukt dat dan ook niet.

Zo is de mens: zijn zintuigen tonen hem wat er is – de werkelijkheid is wat hij ervaart... punt.

Problemen ontstaan wanneer mensen met verschillende werkelijkheden elkaar ontmoeten. Iedere mens draagt een heel sterke behoefte in zich om gelijk te zijn aan de ander en zoekt met al zijn kracht naar dat gelijk. Afhankelijk van zijn opponent tracht hij zijn eigen ervaringen of die van de ander zodanig te beredeneren, dat het toch hetzelfde blijkt te zijn. Wanneer dat niet lukt, daalt de waardering voor die ander.

De mens heeft de neiging diegenen het hoogst te waarderen, die identiek zijn aan hemzelf. Daardoor is hij dan ook geneigd zichzelf het hoogst te waarderen van alle schepselen – hij is immers de enige die volkomen zijns gelijke is?

Vanaf zijn geboorte ontmoet de mens echter uitsluitend medemensen die proberen hem om te vormen naar hun eigen model. Daardoor wordt zijn neiging tot zelfverheerlijking weggedrukt en vervangen door de behoefte aan waardering. Opvoeders maken daar gebruik van, door gewenst gedrag duidelijk te waarderen en ongewenst gedrag duidelijk af te keuren.

Zo is de mens van nu ontstaan: generatie na generatie werd gekneed in een wanhopige poging van de ouderen om een mens weer 'goed' te krijgen.

De geest van de mens is dat deel van hem waarmee hij 'ik' ervaart. Bijna iedereen heeft in zijn jeugd ervaren dat zijn 'ik' niet deugt: vrijwel alles wat een kind uit zichzelf begint te doen wordt afgekeurd of tenminste verbeterd. Er zijn heel weinig ouders die zich blij tonen met de ontwikkeling van het kind, zon-

der zich er intensief mee te bemoeien. Wie weet nu nog dat opvoeden slechts voordoen is?

Tenzij een kind zich in gevaar begeeft, hoeft het niet gecorrigeerd of aangemoedigd te worden. De vragen komen vanzelf...

Zonder de geest te kennen is het onmogelijk totaal te bestaan en vrede daarmee te hebben.

Hoe leer ik mijn geest kennen?

Wie of wat ben ik eigenlijk? Wat is bestaan, wanneer dat wat ik tot dusverre daaronder verstond het kennelijk niet is? En wat is vrede dan wel, behalve een gebrek aan oorlog?

Wie zich deze vragen stelt, opent het kanaal waardoor inzicht stroomt. Niemand die wezenlijke vragen stelt, blijft zonder wezenlijk antwoord... en net zoals een wezenlijke vraag een wezenlijk antwoord oproept, roept een wezenloze vraag een wezenloos antwoord op.

Wie zichzelf kent weet altijd wat hij doet en waarom hij dat doet

Wanneer je je eigen geest wilt leren kennen, is het dus van het grootste belang je telkens te realiseren waar je mee bezig bent – en vervolgens jezelf een eerlijk antwoord te geven op de vraag: ‘Waarom doe ik dit eigenlijk?’

Het is een eenvoudige oefening, maar tegelijk een van de zwaarste om te doen. De mens is er namelijk zo aan gewend om af te keuren en afgekeurd te worden, dat hij doodsbang is om afgekeurd te worden wanneer hij iets wezenlijks van zichzelf, aan wie dan ook, laat zien. Daardoor probeert hij, zelfs wanneer hij zichzelf wil leren kennen, alles te kleuren in acceptabele tinten. Wees er dus op voorbereid, dat je aanvankelijk je eigen motieven moet ontdoen van het vernisje dat de daden doet glanzen... Weet, dat er op deze wereld maar heel weinig mensen zijn met edele motieven voor hun daden – zelfs wanneer je iets doet om

een ander te helpen, kun je je nog afvragen waarom je die ander wilt helpen!

Zo kun je na verloop van tijd enig inzicht in je eigen motieven (dus niet in die van anderen!) verwerven en als je over de schok heen kunt komen, wordt het tijd om jezelf te gaan accepteren. Zelfs al heb je ontdekt dat er helemaal niets aan je deugt, moet je dat accepteren... Accepteren van iets betekent niet automatisch dat je er tevreden mee bent, maar dat je beseft dat het bestaat, zonder dat je er ook een oordeel aan verbindt.

Wie tevreden is met de situatie waarin hij verkeert, doet iets anders dan die situatie accepteren: in het ene geval is hij passief, in het andere geval is hij actief.

Mentale passiviteit blokkeert iedere ontwikkeling die kan leiden tot kennis van de geest: er overkomt de passieve mens van alles, maar hij hanteert de situatie niet.

Verliefdheid overkomt de mens; Liefde moet hij ontwikkelen.

Mijmeren overkomt de mens; denken moet hij ontwikkelen.

Reageren overkomt de mens; de situatie hanteren moet hij ontwikkelen.

Begrijpen overkomt de mens; inzicht moet hij ontwikkelen.

Blijdschap overkomt de mens; vreugde moet hij ontwikkelen.

De geest van de mens is zijn wezen

De mens wordt geboren met een karakter, waarmee hij zich kan aanpassen aan de mensen om zich heen. Dat karakter is als het ware een buffer tussen zijn 'dagelijkse zelf' en zijn geest: doordat het karakter ook in actie komt wanneer hij niet nadenkt, niet zelfbewust en niet positief is, kan zijn geest zich erachter schuil houden en inslapen, zonder dat iemand dat hoeft te merken.

De geest heeft maar één eigenschap: inzicht

Het mooie van karaktereigenschappen is, dat ze alle tot in-

zicht leiden, zodra men geleerd heeft ze bewust te hanteren. Het moeilijkste van de weg naar het inzicht is het leren kennen, accepteren en loslaten van de eigen karaktereigenschappen. Doordat iedereen in zijn jeugd op zijn kop krijgt zodra hij de felle kanten van zijn karakter toont, is men zich ervoor gaan schamen en gebruikt een groot deel van zijn energie in zijn verdere leven met net te doen alsof hij niet 'zo' is.

Wanneer je jezelf wilt leren kennen is het belangrijk dat je over jezelf geen vooroordeel inbouwt. De angst voor zelfkennis is zo groot, dat menig een begint met 'er zal wel niets van deugen' en daardoor iedere vorm van inzicht negatief bijkleurt – zodat het geen inzicht kan blijven. Je kunt jezelf alleen leren kennen door te letten op hoe je reageert op anderen. Niet andersom: hoe anderen op jou reageren heeft weliswaar heel veel met jou te maken, maar vertelt in feite meer over die anderen. Nu is het heel goed om belangstelling voor je medemens te hebben, maar wanneer je bezig bent met jezelf te leren kennen, is het beter om dan ook meer op jezelf te letten.

Oorspronkelijk was de mens als alle andere engelen: een identiteit die zijn taak kende

Hij was zich helder bewust van zijn plaats in het Geheel en van zijn functie – en hij wist dat hij, zoals al het geschapene, onmisbaar was. Daardoor was hij voortdurend volkomen geconcentreerd op zijn eigen werk en ervoer de intense Vreugde die daar het gevolg van is.

Aanvankelijk, toen er nog geen materie geschapen was, ervoer ieder Schepsel zichzelf uitsluitend als deel van het Geheel. Hij had geen besef van aantallen of mogelijkheden, hij was zonder vragen en daardoor ook zonder antwoorden. Het was een volmaakt bestaan: probleemloos en totaal opgaand in het Zijn.

In die periode waren de Schepselen nog niet in staat over zichzelf of over hun Schepper na te denken. Om ergens over te kun-

nen denken is het namelijk noodzakelijk dat je afstand kunt nemen van datgene wat je belangstelling heeft – en in de eerste periode van de Schepping waren de Schepselen zo totaal verbonden met hun afkomst en hun taak, dat zij er één mee waren. Toch was het de bedoeling dat zij uiteindelijk zelfstandig zouden kunnen functioneren. Daartoe werden zij voorzien van een etherlichaam, zodat zij voortaan een waarneembare gestalte hadden. Nu konden zij elkaar opmerken en leren dat er tallozen waren als zijzelf.

In de volgende periode ontstonden de materiële werelden. Opdat op die werelden zich leven zou kunnen ontwikkelen, was het noodzakelijk dat de Schepselen zich via hun aandacht (die de scheppende kracht is) daarmee blijvend verbonden. Toen de materie nog ijl was, verschilde het etherlichaam daar niet zo veel van. Degenen die tot taak hadden het ontstaan van werelden te hoeden, veroorzaakten met hun scheppende aandacht dat zij met hun taak verbonden bleven. Toen echter de materie zich verdichtte en verschillende mogelijkheden tot ontwikkeling zichtbaar werden, ontstond de noodzaak dat men zich 'specialiseerde' en zich richtte op de ontwikkeling van een bepaalde vorm van ontstaan. Daartoe moest men de mogelijkheden kennen en daar een keuze uit maken – en om een keuze te kunnen maken is het bestaan van onafhankelijk denken noodzakelijk.

Aan de vormgegeven geest, die wij 'engel' noemen, werd de Vrijheid geschonken. Vrijheid houdt in dat men niet alleen alle mogelijkheden om te handelen kan zien, maar er ook toe in staat is daar al dan niet een keuze uit te maken. Wie – door welke oorzaak dan ook – beperkt is in zijn Vrijheid, kan slechts een beperkt aantal van de mogelijkheden herkennen als *mogelijkheid tot handelen*. Hij kan de mogelijkheden wel zien, maar hij is niet in staat ze te gebruiken.

Door de Vrijheid was men nu in staat zichzelf te verbinden met het hoeden van de Schepping en daar een taak in te kiezen.

Doordat de geest in wezen hetzelfde bleef: een vormgegeven deel van het Geheel, dat zich helder bewust was van zijn Oorsprong en zijn doel. De verzelfstandiging die de Vrijheid met zich mee bracht, veranderde daarin niets.

In die periode ontstond de identiteit. Niet iedereen had meer dezelfde taak: er waren engelen die zich bezig hielden met de ontwikkeling van het universum en er waren engelen die zich bezig hielden met de ontwikkeling van een bepaalde plantensoort op een bepaalde planeet... Alle denkbare en ondenkbare ontwikkelingen die noodzakelijk zijn voor de ontwikkeling van een Schepping hadden hun eigen Hoeders. Iedere engel kreeg de naam die zijn taak aanduidde en het stadium in de ontwikkeling van die taak.

Uiteindelijk ontstond de materiële dichtheid die wij kennen als onze belevingswereld. Nu waren etherlichaam en zelfstandigheid niet meer voldoende voor de engelen om zich met hun taak te verbinden: het werd noodzakelijk de Schepping vanuit de materie te hoeden. Daartoe verbond men zich met het lichaam van een diersoort, die in zijn evolutie zo ver ontwikkeld was, dat het brein zou kunnen gaan denken.

Aanvankelijk voldeed dit wel. Toch was er een probleem: telkens wanneer iemand nadacht over zijn Afkomst of over zijn doel, raakte hij vanzelf los van het lichaam dat hij als 'werkplaats' gebruikte. Zonder dit lichaam kon hij echter de materie niet hanteren, zodat gezocht werd naar een mogelijkheid om zich blijvend met een lichaam te verbinden en in die toestand toch ook de geestelijke vaardigheden te kunnen hanteren, zonder 'los' te hoeven laten.

Vanaf dat ogenblik incarneerde men op het moment van de conceptie, zodat het hele lichaam van de mens, met aura en etherlichaam, als het ware om de geest heen ontstond. Nu was de geest als het ware gevangen in zijn lichaam, dat hij pas zou kunnen verlaten wanneer het stierf. Het gevolg daarvan was dat men nu op een heel ander niveau moest gaan functioneren,

omdat het hele leven nu vanuit een Aarde-bewustzijn beleefd werd. Ook bleek de Vrijheid niet meer te functioneren, doordat het mens-dier dat de tijdelijke behuizing van de geest was, van nature uitsluitend in groepen leefde waarin zelfstandig denken niet gewaardeerd werd.

Met het doel die beperkingen te kunnen overwinnen, zodat de mens voortaan zowel Aarde-wezen als kosmische identiteit zou kunnen zijn en de kosmische krachten daarop zou kunnen richten waar ze nodig waren, werd de kracht toegevoegd die *ego* genoemd wordt.

De Schepping maakt deel uit van het Plan dat aan de vorming van de kosmos ten grondslag ligt

Het Plan houdt in dat de Energie waarmee de Schepping verwekt werd, eenduidig wordt. Zodra het Plan zichtbaar werd, kwamen alle mogelijkheden tot ontwikkeling binnen het Plan aan de oppervlakte. Doordat de Energie twee aspecten kent: positiviteit en negativiteit, kon het Plan zowel slagen als mislukken. Daarom werd aan het Plan het aspect 'Noodzaak' toegevoegd, waardoor alle ontwikkelingen noodzakelijk positiviteit zouden verwekken. Alle ontwikkelingen zouden herhaald worden, totdat zij in positiviteit hun voltooiing zouden vinden.

Wanneer hierdoor het negatieve aspect van de Krachten opgeheven zou zijn, zou dit betekenen dat de Energie van het Geheel alleen nog positief zou kunnen werken.

Wie beseft dat alles wat bestaat een vorm van energie is, kan ook beseffen dat al die vormen waarin de energie manifest is, in wezen slechts tijdelijk zijn. Zodra een vorm ophoudt te bestaan – of dat nu door vernietiging, slijtage of ouderdom is – vloeit de nu weer ongevormde energie terug in het Geheel.

Een oceaan functioneert als eenheid

Hoewel hij samengesteld is uit talloze waterelementen en zich er ook talloze elementen in bevinden die niet alleen uit water bestaan, is een oceaan één lichaam. De totaliteit is de oceaan; de oceaan is de totaliteit.

Al de energie vormt het geheel; het geheel is al de energie.

Al de mogelijkheden vormen het geheel; het geheel is al de mogelijkheden.

Een druppel water uit de oceaan is zich niet bewust van het feit dat hij een druppel water is uit de oceaan; hij maakt deel uit van het geheel en beleeft hetzelfde als het geheel – hij is het geheel.

Een druppel water uit de oceaan kan pas van zichzelf bewust worden wanneer hij van de oceaan geïsoleerd wordt: dan kan hij aan zichzelf denken als individu; dan kan hij zelfs vergeten dat hij deel uitmaakt van het geheel.

Het ego is ontstaan doordat de mens zijn vorm kreeg als mens

Het ego is de bindende kracht tussen het niet-gevormde Geheel en het vormgegeven aspect daarvan, dat de menselijke geest in een Aarde-lichaam is. Het ego zorgt ervoor dat de geest tijdens zijn verblijf in een lichaam zichzelf als 'ik' kan blijven ervaren en andere schepselen als individu kan herkennen.

Het ego is een noodzakelijk deel van de totale mens. Het zorgt ervoor dat de mens zelfstandig kan functioneren, zonder het contact met het Geheel te verliezen. Het vormt het 'zelf'-gevoel in het bestaan van de mens, zodat hij in staat is verantwoordelijkheid te dragen ten opzichte van zijn taak: het hoeden van de Schepping. Het ego voorkomt dat de mens zich als groeps-element gaat gedragen, wiens daden gericht zijn op het voortbestaan van de groep in plaats van het welzijn van de Schepping.

Alles waar de mens zijn scheppende aandacht op richt, ont-

wikkelt zich. Wie zich dan ook met zijn ego bezighoudt, veroorzaakt met de scheppende kracht van zijn aandacht dat het ego zich ontwikkelt en groeit, waardoor het een onevenredig grote plaats gaat innemen in zijn bewustzijn. Daardoor ontstaan ego-centrisme en egoïsme, die de blinddoeken en oogkleppen veroorzaken waardoor mensen elkaar niet meer kunnen begrijpen.

Doordat hij in wezen deel uitmaakt van het Geheel, maar door zijn vorm daarvan onderscheiden is, ontstaat in iedere mens het gevoel ontheemd te zijn. Wie dan ook nog vergeet waar zijn afkomst en zijn doel liggen, ontwikkelt onbegrip. Onbegrip is een negatieve vorm van energie, die afhankelijk maakt.

Het egoïsme van de mens doet hem streven. Streven naar macht: jij moet mij begrijpen, jij moet mij liefhebben, jij moet mijn behoeften bevredigen.

Het egoïsme van de mens is ontstaan uit angst en voedt zich met angst. Er is maar één angst: de angst om tekort te komen.

De mens is het meest eenvoudige schepsel op aarde. Geen enkel ander schepsel is in staat zich zo snel en gemakkelijk aan te passen aan veranderende omstandigheden. Wanneer zijn omgeving hem niet bevalt, verhuist hij. Wanneer zijn buurman hem niet bevalt, doodt hij hem. Wanneer zijn levenspartner hem niet bevalt, scheidt hij.

Voortdurend houdt hij zich bezig met het aanpassen van de omstandigheden aan zijn wensen. En als hij de omstandigheden niet kan veranderen, verandert hij zichzelf.

Het koesteren van zijn ego doet de mens niet alleen egoïstisch en egocentrisch zijn, maar ook altruïstisch en opofferend. Het doet de mens zoeken naar erkenning en beloning en het maakt de mens afhankelijk van een oordeel.

In feite zorgt het egoïsme van de mens ervoor dat hij zich aan-

past, ook wanneer zijn verstand hem zegt dit niet te doen...
Er bestaan geestelijke stromingen die zich onder andere richten op het loslaten van het ego. Nu is de enige manier om iets los te laten: je er niet méér mee bezighouden dan noodzakelijk is. Doordat de oefeningen waarmee beoogd wordt het ego te overwinnen al je aandacht opeisen, is het gevolg van dit streven het tegenovergestelde van het doel ervan: het ego wordt gevoed. Het resultaat is dat je als mens totaal uit balans raakt: òf je kunt jezelf niet meer als een 'ik' ervaren, òf je bent voortdurend bezig je 'ik-gevoel' weg te denken. Beide uitersten zijn een uiting van egoïsme...

Wie werkelijk de mens wil zijn zoals hij bedoeld is, moet geen aandacht schenken aan zijn eigen ego, noch aan dat van anderen. Hij oordeelt immers niet? Dus acht hij niemand waardevoller dan een ander – ook zichzelf niet. Dus acht hij ook niemand minder waardevol dan een ander – ook niet zichzelf. Elk aspect van de Schepping is even waardevol en belangrijk als ieder ander aspect en ieder aspect is de moeite waard om behoedzaam benaderd te worden.

GOED OF SLECHT?

In onze wereld kan de mens goede en slechte daden verrichten.

Hij kan bewust of onbewust handelen. De meeste mensen verkeren in een toestand van een beetje van allebei: niet zo bewust en niet erg slecht – totdat hun gedachtenwereld geschokt wordt. Dan wordt hun aandacht 'gevangen' door de omstandigheden en gaan zij redeneren en kiezen.

Aangezien wij het meest geschokt worden door lawaai, misdaad en onrecht, gaat als vanzelf het grootste deel van onze aandacht naar gebeurtenissen die dit veroorzaken en hierdoor veroorzaakt worden.

Wanneer wij de negatieve gebeurtenissen niet alleen voor kennisgeving aannemen maar er ook over nadenken, veroorzaken we met de scheppende kracht van onze aandacht ook zèlf negativiteit. Zolang we daar verder niets mee doen, blijft die negativiteit in onze eigen aura 'hangen' en verdwijnt weer wanneer we aan iets anders denken.

Denken veroorzaakt alleen iets bij de denker en heeft verder geen invloed.

Het wordt anders wanneer we actief worden. Door bijvoorbeeld met anderen te praten over wat ons aan negativiteit geschokt heeft, betrekken we meer mensen met hun gedachten daar bij. Daardoor ontstaat de kans dat er door onze gezamenlijke aandacht ook weer negativiteit ontstaat. Je kunt dat merken wanneer bijvoorbeeld discussies 'verhit' worden: mensen raken opgewonden en krijgen een mentale vechthouding. Als het dan blijft bij woorden die niet door anderen geloofd worden, is er nog niets aan de hand. Pas als er iemand overtuigd wordt of wanneer men persoonlijk wordt – en daardoor een ander kwetst – verandert de kwaliteit van de energie en ontstaat er negativiteit.

Wanneer twee of meer mensen een gezamenlijk doel hebben, ontstaat er extra energie: de aura's vormen dan een gemeenschappelijk energieveld waarbinnen een kracht ontstaat die veel groter is dan de optelling van de afzonderlijke aura-energievelden.

Een mens *alleen* kan geen 'extra' energie veroorzaken. Zijn scheppende kracht is slechts werkzaam op zijn directe omgeving: zijn planten groeien beter (of slechter), zijn huisgenoten voelen zich beter (of slechter) of zijn collega's reageren beter op hem (of slechter...). Pas wanneer anderen zich daadwerkelijk, *bewust*, met zijn doel verbinden, intensificeert de energie en ontstaat de gemeenschappelijke aura.

Het gegeven van de zich vermenigvuldigende krachten werkt ook wanneer men zich op het positieve richt: wie zich (alleen of gezamenlijk) bezighoudt met oplossingen en aandacht schenkt aan wat goed of mooi is, vergroot daarmee de hoeveelheid positiviteit in de wereld.

Hoe groter het aantal mensen is dat zich bezighoudt met negativiteit, des te groter wordt de hoeveelheid negatief gerichte

energie. Zelfs de strijd tegen het negatieve levert negatief gerichte energie op, doordat de aandacht (die immers de scheppende kracht van de mens is) op het negatieve gericht is.

Doordat verreweg het grootste deel van de mensheid voortdurend zijn aandacht gericht heeft op negatieve feiten en steeds geneigd is die feiten te bestrijden, is er in de loop der eeuwen een enorme hoeveelheid negatief gerichte energie ontstaan. Het is energie waarmee niets gedaan wordt, maar die alles wat met negativiteit te maken heeft versterkt zodra iemand daar aandacht aan schenkt.

Energie is de kracht die de dimensies heeft doen ontstaan. Zodra er een bepaalde hoeveelheid van 'dezelfde' energie is gegenereerd, vormt die een nieuwe dimensie – die weer opgeheven kan worden wanneer er voldoende anders-gerichte energie veroorzaakt is.

Wij bevinden ons nog steeds in een dimensie waarin positief en negatief beide kunnen bestaan.

Alleen: nu de sfeer voor een groot deel negatief is geworden, is het buitengewoon moeilijk om positief te zijn of te blijven. Drogredeneringen hebben het logisch denken vervangen, zodat men zich nu nog maar zelden op het menselijk welzijn richt en in plaats daarvan voornamelijk naar applaus streeft...

Iedereen wil de eerste zijn die iets gedaan heeft.

Iedereen wil de grootste zijn op zijn gebied.

Iedereen wil erkend worden.

De bewonderende aandacht die mensen hebben voor topprestaties intensiveert de negativiteit ervan, zodat de aantrekkingskracht groter wordt en steeds meer mensen proberen om ook op te vallen. Op die manier komt de mensheid uiteindelijk in een negatieve spiraal: steeds grovere middelen trekken steeds snel-

ler steeds meer aandacht – totdat geen mens meer aandacht heeft voor sereniteit (de vreugde van de innerlijke rust).

Wanneer dat punt bereikt is, is positiviteit op Aarde onmogelijk geworden... het paradijs van het Begin is dan verworpen tot de hel van het nu.

Zo'n tweeduizend jaar geleden is de hel geruimd en opgeheven. Helaas... doordat de meeste mensen na hun sterven het Licht van de positieve dimensie afwijzen, is er in de geestelijke wereld opnieuw zoveel negatief gerichte energie ontstaan dat er een negatieve dimensie is ontstaan.

Toch is er slechts één energie. Die energie kan positief gericht worden: dan versterkt hij positieve ontwikkelingen en lost problemen op. Diezelfde energie kan negatief gericht worden: dan versterkt hij negatieve ontwikkelingen en veroorzaakt problemen.

Soort zoekt soort

De energieën vermengen zich niet, maar vormen gebieden waarbinnen uitsluitend positiviteit of negativiteit de stuwende kracht is. Op die manier zijn uit de samenwerking van mensen met een negatieve instelling de negatieve dimensies ontstaan – zowel in de geestelijke als in de fysieke wereld.

Anders dan in de fysieke wereld – de wereld van de 'levenden' – kan in de negatieve dimensie van de geestelijke gebieden het positieve niet bestaan. Alles wat zich daar bevindt is negatief, al is er wel verschil in intensiteit waar te nemen. Afhankelijk van deze intensiteit zijn er verschillende gebieden te onderscheiden waarin de mens verschillende ervaringen heeft.

Hoe men over positiviteit en negativiteit spreekt, heeft zelden iets te maken met wat het in feite is. Meestal noemt men datgene positief wat voordeel, vorderingen of vooruitgang tot gevolg heeft. Negatief is dan het tegenovergestelde: datgene wat na-

deel, degradatie of achteruitgang tot gevolg heeft. Ook noemt men wel positief wat men als aangenaam, en negatief wat men als onaangenaam ervaart. In feite ziet men over het algemeen positief en goed als synoniemen, net zoals men negatief en slecht als twee woorden met dezelfde betekenis ziet.

Positief en negatief zijn termen waarmee de manier genoemd wordt waarop men zijn problemen oplost.

Niet alles wat goed is, is ook positief. Positiviteit is de drijfveer van ons handelen wanneer wij oorzaken en gevolgen trachten te overzien en onze problemen zodanig oplossen, dat onze oplossingen geen nieuwe problemen veroorzaken.

Een probleem is niet altijd negatief. Individuele problemen zijn zelfs altijd positief: ze hebben te maken met het leren hanteren en overwinnen van de eigen struikelblokken en met het accepteren van de struikelblokken in medemensen.

Aangezien positieve problemen meestal met het omgaan met mensen te maken hebben, is het voor het oplossen ervan noodzakelijk om mensenkennis op te doen. Nu ligt het voor de hand om dan eerst jezelf te leren kennen, maar verreweg de meeste mensen zijn toch al niet in staat zich in een ander te verplaatsen, zodat, wanneer zij 'op zoek gaan naar zichzelf', hun egocentrisme verstart tot egoïsme. Daarbij komt nog, dat het veel minder bedreigend is om iets te weten te komen over de mens in het algemeen, dan te leren over de 'nare' eigenschappen van jezelf.

De mens heeft de neiging zichzelf als middelpunt van het leven te zien en dat zo te houden. Alles wat hij beleeft, beleeft hij vanuit zichzelf; alles wat hij verneemt, betreft hij op zichzelf; alles wat een ander overkomt, vergelijkt hij met wat hemzelf is overkomen – of, als dat niet het geval is, met wat iemand is overkomen die hij kent.

Het forceren van de eigen persoon naar het centrum van het bestaan is de oorzaak van alles wat negatief is, vanaf het begin van de Schepping.

Wie leeft ter wille van zichzelf zal zich vaak vergissen in zijn medemens. In iedereen die hij ontmoet projecteert hij zichzelf en hij dicht de ander zijn eigen eigenschappen toe: 'Zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten.'

Negatief is niet een ander woord voor 'slecht', ook al wordt de term wel vaak zo opgevat. Vanuit een negatief streven kunnen heel goede zaken voortkomen...

Een voorbeeld: iemand heeft als (negatief) levensdoel in alles wat hij aanpakt, de beste te zijn. Zo iemand kan een zegen voor de mensheid zijn, wanneer hij zijn krachten richt op b.v. het ontwikkelen van nieuwe medicijnen tegen kanker.

Negativiteit en positiviteit zijn de stuwkrachten die de mens tot zijn besluiten brengen. 'Goed' en 'slecht' is het oordeel dat gehecht wordt aan daden en de gevolgen daarvan. De grote invloed van negativiteit op het leven van de mens zorgt ervoor dat hij voortdurend op zijn hoede is: negativiteit herkent geen positiviteit. Het herkent wel goed en slecht, wat er de reden van is dat de mens vrijwel al zijn ervaringen onder die noemers tracht te brengen. Daarbij probeert hij te voorkomen dat hij 'slechte' ervaringen opdoet en streeft naar goede. Heel vaak is dan 'goed' een ander woord voor 'aangenaam' geworden.

Vanuit een negatief levensdoel streeft de mens naar applaus: de ultieme vervulling van zijn behoeften. Het is dan heel gemakkelijk om vrienden te maken, wanneer je van die behoefte gebruik maakt. Een paar bewonderende opmerkingen doen wat dat betreft wonderen... Dat een vriendschap die hierop gebaseerd is, uitermate kwetsbaar is, spreekt vanzelf.

Door een oordeel uit te spreken of te bedenken veroorzaak je problemen. Een oordeel verstart de innerlijke groei van degene die oordeelt. Een oordeel is het eind van een periode; mocht degene die beoordeeld werd, veranderen, dan is de beoordelaar toch geneigd de nieuwe gegevens zodanig te interpreteren, dat ze in zijn oordeel passen. Een oordeel bezorgt de beoordelaar

oogkleppen, zodat hij niet meer goed om zich heen kan kijken – zowel zijn uitzicht als zijn inzicht worden sterk door het oordelen beperkt.

Wanneer je iets wilt, veroorzaak je een probleem: hoe krijg ik voor elkaar dat er gebeurt wat ik wil?

Wanneer je iets niet wilt, veroorzaak je een probleem: hoe krijg ik voor elkaar dat er niet gebeurt wat ik niet wil?

De wil is de degeneratie van het vermogen van de mens om te accepteren. Acceptatie is een daad die geen eisen stelt. Het willen is een daad die uit eisen bestaat...

Veel mensen verwarren de term 'willen' met 'plannen maken'.

Het maken van een plan is positief wanneer het tot doel heeft de hoeveelheid positiviteit in de wereld te vergroten. Dat hoeft niet te betekenen dat een plan alleen dan positief kan zijn wanneer het een 'esoterisch' doel heeft; een plan voor een vakantie is ook positief: wanneer het plan slaagt, hebben alle betrokkenen een heerlijke tijd en rusten geestelijk goed uit. Alle plannen die tot doel hebben een toestand te verbeteren, zijn positief. (Dat niet al zulke plannen ook inderdaad verbetering tot gevolg hebben, doet aan de kwaliteit ervan niets af!)

Wanneer iemand op een gegeven stuit waarbij hij vraagtekens voelt opkomen, gaat hij op zoek naar antwoorden. Dat is een positieve houding, waarbij het inzicht van de mens ten opzichte van zichzelf en de Schepping enorm kan groeien. Gedurende zijn hele leven kan de mens zijn vragen stellen, op zoek naar de antwoorden die hij nodig heeft.

Zoals bij zoveel positieve gegevens is de mens ook in het stellen van vragen 'doorgeslagen' naar het negatieve. Door te gaan zoeken naar antwoorden op vragen die niet aan de orde waren, raakte men de betrokkenheid bij die antwoorden kwijt en in de aldus ontstane kilte kon men de meest afgrijselijke methoden volgen om een antwoord te forceren.

Een van de meest negatieve terreinen van 'onderzoek' is wel dat

van de geneeskunde. Het is waar dat er heel veel goeds uit voortgekomen is – en als ‘goed’ een synoniem was voor ‘positief’ dan zou er geen enkel probleem op dat gebied zijn – maar wanneer men bereid is over lijken te gaan om zijn doel te bereiken, is er van het oplossen van problemen geen sprake meer.

Wie zichzelf beschouwt, ontdekt feiten waarvan hij graag zou willen dat ze niet bij hem hoorden. Wie zich daarover schaamt, verbindt zich met het oordeel ‘slecht’. Hij kan die eigenschap dan niet meer beter leren kennen, want hij wijst hem af. Positief is dan om naar die eigenschap te kijken alsof het een ander aangaat, zodat er enige afstand voelbaar is. Dan wordt het mogelijk om oorzaken en gevolgen in het leven met betrekking tot die eigenschap te leren kennen.

Wanneer je in staat bent de motieven achter je handelingen te herkennen, kun je ook ontdekken wat de oorzaak is van die motieven. Pas dan, wanneer je de oorzaak van de motieven achter je handelingen herkent (en daardoor jezelf hebt leren kennen), kun je jezelf ook begrijpen. En wanneer je jezelf kent en begrijpt, ben je in staat om ook medemensen te kennen en te begrijpen: je hebt inzicht ontwikkeld in de menselijke geest.

Iedereen moet wel eens iets gaan doen waarbij hij moeilijkheden voorziet. Men is dan geneigd die problemen in allerlei vormen te bedenken, waardoor het nu – het ogenblik waarop men zich nu bevindt – zwaarder wordt, dan wanneer men die problemen losgelaten had. Hoe meer aandacht de verwachte problemen krijgen voordat ze er zijn, des te zwaarder wordt het ogenblik waarop men ze bedenkt. Er ontstaat angst, waardoor men dan weer geneigd raakt, de verwachte problemen te omzeilen... Kortom: het leven wordt er zwaar door, terwijl er nog niets aan de hand is.

Wanneer je problemen voorziet, is het positief om ze even te bekijken en vervolgens te denken: ‘Ja, zo zou het kunnen gaan, maar het zou ook wel heel goed kunnen gaan’ – en dan helpt het om de verwachte gebeurtenis in gedachten vlekkeloos te laten

verlopen. Daarna moet je er geen aandacht meer aan schenken: alles meldt zich vanzelf wanneer het zover is!

Tenzij iemand niet in staat is om hulp te vragen, is het negatief om zonder meer te helpen wanneer je vindt dat iemand jouw hulp nodig heeft. De mens is een zelfstandig levend wezen en wanneer hem hulp verleend wordt zonder dat hij daarom gevraagd heeft, wordt hij in zijn zelfstandigheid afgewezen. Geen enkele eigenschap wordt zo als hinderlijk ervaren als opgedrongen hulpvaardigheid!

Wie vervuld is van hoop heeft geen oog voor het heden. Wanneer het heden je niet bevalt, kun je twee dingen veranderen: jezelf en/of de omstandigheden. In beide gevallen zijn de resultaten van de verandering pas later merkbaar en tot zo lang zit er niets anders op dan af te wachten...

Afwachten is iets anders dan niets doen: afwachten houdt in dat je je aandacht aan iets anders schenkt dan aan datgene wat je in werking gezet hebt en waarvan de gevolgen nog niet zichtbaar zijn. Zo blijf je voortdurend actief in het heden, dat wil zeggen in het ogenblik waarop je leeft.

Hoop is altijd gericht op de toekomst en hoe langer de vervulling ervan uitblijft, des te mooier wordt die in de fantasie van de mens. Zelfs al gebeurt op den duur precies datgene waarop je gehoopt had, dan toch valt die vervulling tegen. Wat je namelijk in je toekomstbeeld niet kunt aanbrengen, is het gevoel dat je dan zult hebben.

Wie een plan goed doorgedacht heeft, de acties ondernomen heeft om het in werking te stellen en, zolang hij daaraan nog niet verder kan werken, zich met iets anders bezighoudt wat zich op dat ogenblik voordoet, wordt nooit teleurgesteld: doordat hij niets hoopte, is iedere uitkomst goed.

Kortom: je doet wat je kunt en voor de rest zie je vanzelf wat ervan komt.

Wijsheid bestaat uit de conclusies die men uit ervaringen getrokken heeft: eigen ervaringen en 'tweedehands' ervaringen.

Wijsheid is daardoor altijd egocentrisch gericht en hij, wiens wijsheid geraadpleegd wordt, moet altijd naar binnen, naar zichzelf, kijken. Wijsheid is gevuld met waarheid en vergissingen, maar wie wijs is, kan er slecht tegen dat zijn vergissingen genoemd worden.

Een wijze wil zijn wijsheid voortdurend 'delen', ook wanneer daar niet om gevraagd wordt. Hij ziet hoe de anderen dezelfde fouten maken als hij in het verleden en hij wil niets liever dan ze de moeite besparen daar op eigen kracht achter te komen.

De meest negatieve vorm van wijsheid is die welke uitsluitend uit boeken komt. Zelfs boeken die de weg tot inzicht beschrijven kunnen tot grote problemen leiden, wanneer de lezer na het lezen ervan zich gaat gedragen alsof hij de wijsheid in pacht heeft. Halfbegrepen onderwerpen past hij aan zijn wijsheid aan en hij verkondigt dit alsof er geen andere wijsheid mogelijk zou zijn.

INCARNATIE EN KARMA

De meeste mensen zijn niet voor het eerst hier op aarde

Er zijn mensen die al een paar honderd keer geleefd hebben, iedere keer in een andere periode van hun ontwikkeling.

De mens is geschapen met slechts één doel: het hoeden van de Schepping. Dat hoeden doet hij door zijn aandacht te richten op de schoonheid van de Schepping en zich te verbazen over de eenvoud en de gecompliceerdheid ervan. Zijn aandacht is zijn scheppende kracht: alles waar hij zijn aandacht op richt, wordt daardoor gestimuleerd zich te ontwikkelen. Het wonderlijke is nu, dat hij over het algemeen zijn aandacht veel meer is gaan richten op wat hij onaangenaam vond. Daardoor groeide alles wat hij als vervelend en lelijk ervoer, waardoor dat nog meer aandacht kreeg, zodat hij tenslotte zijn leven zeer zwaar en onaangenaam ging vinden.

Toch was het zijn doel nog steeds de Schepping te hoeden. In feite is dat ook altijd zijn streven gebleven en iedere keer als hij stierf en in de positieve geestelijke wereld leerde hoe het kwam dat het hem weer niet gelukt was, vroeg hij om een nieuwe kans – die hij opnieuw niet greep.

Op Aarde werd de toestand door de massale aandacht voor het onaangename onhoudbaar, zodat er Eloïm moesten incarneren om Licht en Liefde uit te stralen, waardoor er weer nieuwe mogelijkheden ontstonden...

Al die levens volgen elkaar op, zoals in het dagelijks leven de dagen elkaar opvolgen. Er is een regelmatige afwisseling van periodes van activiteit met periodes van rust. Zowel in de rustperiode tussen twee dagen als die tussen twee levens vindt een evaluatie plaats, waarin de mens de ervaringen van de voorbije dag (of die van het voorbije leven) verwerkt en weer energie krijgt voor de nieuwe periode. En net zoals de mens in een nieuwe dag meteen geconfronteerd wordt met wat hij de vorige dag niet afgemaakt heeft, zo krijgt hij in een nieuw leven als eerste te maken met de vaardigheden die hij de vorige keer nog niet verworven had – of weer kwijtgeraakt was. Zo zou je dus de vaat van gisteren het karma van vandaag kunnen noemen. En net als die afwas, waar je niet omheen kunt voor je aan je eigenlijke dagtaak kunt beginnen, is ook het karma telkens weer een grote tegenvaller. Je wordt wakker in een nieuw leven met het vaste voornemen er nu eens wat van te maken, maar je komt eigenlijk alleen maar problemen tegen... bah!

Over de problemen die door het karma veroorzaakt worden, bestaan nogal wat misverstanden, die in twee stromingen zichtbaar worden: het godsdienstig denken en het niet-godsdienstig denken.

De meeste mensen hebben het gevoel dat het karma een soort noodlot is waar je niet tegenop kunt. Het wordt ervaren als een soort straf voor misdaden uit een vorig leven, of als een beproeving die opgelegd wordt om sterker te worden. Alles wat in dit leven onaangenaam is, maakt er in zulk denken deel van uit.

Er zijn ook mensen die hun moeilijkheden ervaren als de ondoorgrondelijke wil van God, die uit Liefde de mens beproevingen oplegt. Ook tegen die beproevingen kun je – en mag je – volgens hen niet in opstand komen, hoe zeer je ook vergeefs probeert er het nut van in te zien.

De willekeur van het lot (waarom is de een rijk en gezond en leeft de ander ergens waar oorlog is en honger heerst?), het ontkoombare ervan en de machteloosheid van de mens ertegen-

over zijn de kenmerken van het denken over karma. Toch gaat de vergelijking met 'de vaat van gisteren' nog iets verder dan alleen het noemen van de oorzaak van het karma. Net als bij de troep in je huis die je bij het ontwaken tegenkomt en waarmee je met flink aanpakken op een gegeven ogenblik *klaar* bent, zo kun je ook met karmische problemen aan de slag – en als je klaar bent, zijn die problemen weg. Dan kun je onbelemmerd aan je levenstaak beginnen: het hoeden van de Schepping. Natuurlijk kun je niet helemaal alleen de hele Schepping hoeden. Je kunt er echter wel voor zorgen dat al jouw daden positief zijn – en meer is niet nodig.

Niet alle problemen in het leven hebben hun oorsprong in een vorig bestaan en niet alle problemen die uit een vorig bestaan voortkomen, zijn onderdeel van het karma. Wat dat betreft zijn de problemen die uit een vorig bestaan stammen en geen karma zijn, veel zwaarder dan de karmische problemen. Je kunt ze namelijk alleen kwijtraken door ze los te laten en dat is nu juist bij deze moeilijkheden buitengewoon zwaar. De oorzaak is iets dat anderen jou destijds aangedaan hebben en vaak zijn het angsten die daar het gevolg van zijn. Angst voor water, voor vuur, voor grote ruimten, voor kleine ruimten; angst voor seks, voor enge beesten of voor mensen in het algemeen. Wanneer er met zo'n angst niet meer gewoon te leven valt, spreekt men van 'fobie'. Een fobie te boven komen is ongeveer het moeilijkste wat een mens kan doen op mentaal gebied... (Overigens: een fobie hoeft niet per se uit een vorig leven te stammen; ellendige ervaringen in dit leven kunnen ook fobieën veroorzaken.)

De problemen die uit karma voortkomen, heb je altijd zelf veroorzaakt. Ze liggen uitsluitend op het terrein van *medemenselijkheid*. Ze zijn dan ook ontstaan door jouw eigen gebrek aan medemenselijkheid in een vorig bestaan. Zorgvuldigheid, vertrouwen, eerlijkheid, vriendelijkheid, acceptatie van andere, 'vreemde', eigenschappen of het inzien van de gelijkwaardigheid van alle mensen – het zijn allemaal eigenschappen die je

nodig hebt om werkelijk een medemens te zijn en de Schepping te kunnen hoeden. Een gebrek aan een of meer van die eigenschappen bezorgt je problemen op die gebieden, net zo lang tot je inziet waar het bij jou om gaat. Dan heb je de lessen niet meer nodig en kun je aan je leven beginnen.

Wanneer een bevruchte eicel tot ontwikkeling komt ontstaat er een lichaam

Dat nieuwe lichaam is een nauwkeurige reproductie van de ouderlijke soort. Het is een gegeven dat voor alles geldt wat zich op Aarde vermenigvuldigt door bevruchting – een element van het mannelijke paart zich aan een element van het vrouwelijke, waardoor een nieuw individu ontstaat. Daarin verschilt de menselijke soort dan ook niet van planten en dieren – het menselijk lichaam is zelfs dierlijk. Zijn skelet heeft hetzelfde aanzien als dat van andere zoogdieren, de huid is op dezelfde manier behandeld, de bloedsomloop en het brein werken op dezelfde manier – biologisch gezien. De verschillen die er zijn tussen de biologische mens en de zoogdieren zijn niet groter dan de verschillen tussen andere zoogdiersoorten onderling.

Toch ervaren mensen zichzelf als wezenlijk anders dan de wereld die hen omringt – en het wezenlijke van dat anders-zijn ervaart men niet zozeer in gedrag of uiterlijk, maar in het beleven van zijn eigen bestaan. Mensen kunnen denken en over hun gedachten praten. Ze kunnen naar iemand luisteren en zijn woorden begrijpen. Ze kunnen plannen maken en die uitvoeren. Ze kunnen een mening hebben en van mening veranderen wanneer er nieuwe gegevens tot hen doordringen. Ze kunnen musiceren en acteren en genieten van wat anderen voor hen doen. Ze kunnen een besluit nemen en zich daaraan houden – of niet. Ze kunnen een belofte doen en zich aan die belofte houden – of niet.

Datgene waarin een mens zich essentieel onderscheidt van alle andere levende wezens is zijn *geest*. Wie 'geestelijk' gehandicapt is, dat wil zeggen dat zijn lichaam een zodanig gebrek heeft

dat zijn geest niet in staat is zich in het lichaam als mens te ervaren, kan daardoor niet als mens functioneren – ook al zou zijn lichaam volmaakt menselijk zijn. Mensen noemen zo'n gebrek dan ook liever een verstandelijke handicap, want de geest kan niet functioneren doordat hij zijn lichaam niet kan 'gebruiken'. Er zijn gehandicapten die een briljant verstand lijken te hebben (sommigen kunnen verbijsterende hoeveelheden gegevens onthouden) en er zijn niet-gehandicapte mensen die niet dan met zeer veel moeite iets kunnen onthouden. De handicap bevindt zich dan ook niet altijd in dat deel van het verstand waarmee men kennis verzamelt en bewaart, maar in de mogelijkheid tot het verwerven en toepassen van inzicht. Een verstandelijk gehandicapte mens kan soms wel van zijn ervaringen leren, maar hij kan geen inzicht ontwikkelen; hij kan bijvoorbeeld niet een geestelijk leider zijn. Geestelijk normale mensen hebben de mogelijkheid om inzicht te verwerven allemaal wel – ook al zijn er buitengewoon weinig die van de mogelijkheid ook gebruik maken. Zij gedragen zich gehandicapt – maar hun gebrek is niet dat zij zich niet geestelijk *kunnen* ontwikkelen, maar dat zij het niet *doen*.

Ook de voortplanting van de mens gaat, biologisch gezien, op precies dezelfde manier als bij de zoogdieren. Ook verstandelijk gehandicapte mensen kunnen zich meestal voortplanten, hoewel dit niet aan te raden is, omdat de lichamelijke afwijking die de geestelijke handicap veroorzaakt over het algemeen erfelijk is. Wanneer de zodanig gehandicapte mens kennelijk behoefte heeft aan seks is het daarom noodzakelijk dat zijn verzorgers bij hem het verwekken van kinderen (of het zwanger worden) voorkomen. Of er ook sprake kan zijn van een vaste relatie tussen verstandelijk gehandicapten hangt af van de aard en de grootte van de stoornis; de kans dat seks bij een van de partners geweld opwekt, is niet denkbeeldig.

De mens onderscheidt zich uitsluitend van de hem omringende dieren doordat zijn geest hem stuurt. Lichamelijk is de mens

een dier en hij plant zich dierlijk voort. Toch kun je, wanneer je ervaring hebt met de ontwikkeling van kinderen, een verstandelijke handicap al binnen een jaar na de geboorte vaststellen. De geest van een mens manifesteert zich namelijk al vanaf de geboorte door zijn reactie op Liefde. Bij een heel jong kind zijn die reacties nog subtiel en verschillen weinig van die van verstandelijk gehandicapte kinderen. Daardoor wordt bij een oudste kind de handicap soms pas na een of meer jaren door de ouders ontdekt: zij kunnen het kindje niet met een ander kind vergelijken. Om dezelfde reden wordt bij een lichamenlijk gehandicapt kind verwacht dat het ook geestelijk niet zal kunnen ontwikkelen – de signalen dat het kind geestelijk gezond is, zijn zo subtiel, dat het lichaamsgebrek ze lijkt te overstemmen.

Er is na de geboorte geen aanwijsbaar moment waarop de geest zich met het lichaam verbindt. Toch moet er zo'n ogenblik – of periode – bestaan. Biologisch gezien is het immers ondenkbaar dat het geestelijk leven van de mens slechts een kwestie van evolutie is, omdat er dan ook diersoorten zouden moeten zijn die tekenen van zich ontwikkelend inzicht vertonen. Wanneer de verbinding tussen geest en lichaam niet na de geboorte plaatsvindt, moet die verbinding wel voor de geboorte ontstaan zijn...

De verbinding van de geest met het lichaam vindt plaats op het moment van de conceptie.

Zodra bij de vrouw een eitje bevrucht wordt, is het verbonden met een geest. Ook wanneer het op niets uitloopt, doordat er iets mis is met het vruchtje en een miskraam onontkoombaar is. De eerste drie maanden voelt de incarnerende mens zich dan ook nog niet betrokken bij het nieuwe leven. Pas wanneer de zwangerschap drie maanden geduurd heeft en het dus duidelijk is dat de levenskansen goed zijn, gaat hij zich echt richten op het leven dat komen gaat. Dat wil niet zeggen dat het hem in die eerste

drie maanden niets kan schelen wat er gebeurt. De verbinding met een nieuw leven is een plechtigheid, die de nieuwe mens doet verlangen naar zijn geboorte, zodat hij aan de slag kan. Wanneer het nieuwe lichaam dan niet levensvatbaar blijkt te zijn, is dat de oorzaak van verdriet om de onontkoombaarheid van de dood. Toch blijft hij verbonden aan het lichaam zolang het leeft, want alleen de lichamelijke dood kan die verbinding verbreken.

Het is jammer dat niet iedereen dat weet. Wanneer men zich zou realiseren dat iedere bevruchting ook een incarnatie is, dan zou men heel anders omgaan met reageerbuisbevruchting en met door abortus verkregen 'experimenteermateriaal'...

OUDERS EN KINDEREN

Zwanger worden is het begin van een lang verhaal

Het is begonnen bij de wens van het bewustzijn tot het ontstaan van de mensheid en het zal ooit eindigen bij de voltooiing ervan. In de perioden die tussen het Begin en het Eind liggen heeft de mens de opdracht de hoeder te zijn van dat deel van de Schepping waar hij mee in aanraking komt. Dat houdt in dat hij behoedzaam omgaat met alles en iedereen – ook met zichzelf. Behoedzaam is niet altijd hetzelfde als voorzichtig: wanneer een klein kind een snelweg op loopt, is behoedzaamheid een stuk steviger dan wanneer een zieke troost nodig heeft.

Wanneer een vrouw zwanger wordt, komen er twee verhaallijnen bij elkaar. Twee individuen, ieder met hun eigen voorgeschiedenis, worden dan in elkaars leven geplaatst.

Het zou goed zijn wanneer kinderen uitsluitend verwekt werden bij moeders die daar intens naar verlangen.

Het leven op Aarde kan af en toe behoorlijk moeilijk zijn. Je kunt lichamelijke problemen hebben, of psychische – en wanneer je die niet zelf hebt, dan zijn er wel anderen die ermee tobben en jou daarbij betrekken. Er zijn weliswaar problemen die je nodig hebt om te kunnen groeien, maar de meeste zijn alleen maar ballast, waar je doodmoe van wordt.

De problemen die ontstaan zijn doordat je moeder onzorgvuldig was, maken allemaal deel uit van de ballast: je hebt er niets aan.

Er is maar één manier waarop je als vrouw er zeker van kunt zijn dat jij in ieder geval je kind niet extra zult belasten: zeker weten dat je zwanger wilt worden.

Ook wanneer je je kind intens gewenst hebt, zul je toch periodes hebben waarin je wilde dat je er nooit aan begonnen was. Dat is niet erg, daar word je groot van. Voor het kind is het ook geen probleem, want doordat de zwangerschap de vervulling was van een intense wens, zal het kind altijd weten dat het welkom was en daar, ook onbewust, op reageren.

De problemen die onontkoombaar zijn bij het leren kennen van elkaar en het zichtbaar worden van karma, kunnen dan altijd overwonnen worden met het gebaar van troost: de arm om de schouder – ook wanneer het probleem niet op te lossen is.

Wie echter niet zeker weet of zij wel een kind wil en toch zwanger wordt, intensiveert alle problemen – zowel bij zichzelf als bij het kind dat op komst is.

Wat betreft het verlangen naar kinderen: het verlangen van de vader is ondergeschikt aan dat van de moeder. Hoewel een kind de grootste kans heeft op een probleemloze jeugd wanneer beide ouders het gewenst hebben, is het voor een vreugdevolle entree in deze wereld meer afhankelijk van de wens van de moeder dan van die van de vader. Hoezeer de vader ook naar een kind verlangt: wanneer de moeder twijfelt, kan het kind daardoor ernstige problemen oplopen.

Er is in de zwangerschap namelijk een periode waarin het nog ongebooren kind inzicht aangeboden krijgt in zijn karma, met de problemen die het te wachten staan wanneer het zich zal willen zuiveren. Dat inzicht kan een grote schok betekenen, waardoor sommige kinderen angst ontwikkelen. Als dan de basishouding van de moeder ten opzichte van het kind niet positief is, ver-

groot dat de angst van het kind zozeer, dat er een hiaat ontstaat in de ontwikkeling van de aura (het energieveld om de mens heen). Een moeder die in het komende kind een vervulling van haar grootste wens gezien heeft, ontwikkelt door haar vreugde zoveel 'extra' energie dat de eventuele angst van haar kind voor het komende leven geen nadelige gevolgen voor de ontwikkeling van de aura kan hebben. Die wordt dan voltooid met de energie van de moeder. Het is zelfs zo, dat wanneer de moeder aanvankelijk wat twijfelmoedig tegenover de zwangerschap stond, maar gaandeweg (in ieder geval vóór de bevalling) alsnog die diepe vreugde ervaart, de eventuele schade aan de aura alsnog hersteld wordt. Dat is iets wat de vreugde van de vader, hoe intens ook, niet kan bewerkstelligen.

De meeste moeders krijgen hun kinderen niet omdat zij dat zo graag willen. Ze krijgen ze omdat ze nu eenmaal getrouwd zijn, of omdat ze zich vervelen, of omdat hun vriendin er een gekregen heeft, of omdat het er zo volwassen uitziet, of, en dat is op mishandeling na het ergste wat kinderen kan overkomen, ze krijgen ze omdat ze passen in de carrièreplanning van hun ouders.

Wie ongewenst zwanger is, heeft grote problemen

Het lijkt een voor de hand liggende oplossing om in dat geval de zwangerschap af te breken. Abortus is echter in de meeste gevallen een schijnoplossing. Het afbreken van een zwangerschap bezorgt de vrouw namelijk net zo veel moeite als het krijgen van een kind dat niet welkom is. Net zoals een kind voor de moeder een levenslange betrokkenheid betekent, zo betekent abortus een levenslange herinnering, vol schuldgevoelens. Daar komt dan nog bij dat het betreffende kind doodsbang wordt voor een eventuele nieuwe incarnatie en zal trachten die te voorkomen.

Toch is het niet altijd een goede oplossing het kind te krijgen. Het is bij een ongewenste zwangerschap voor de moeder van het grootste belang om zorgvuldig de gevolgen van het afbreken

van de zwangerschap en de gevolgen van het krijgen van een kind tegen elkaar af te wegen. Wanneer dan duidelijk wordt dat de moeder onoverkomelijke problemen zal krijgen wanneer het kind geboren wordt, dan moet zij voor zichzelf kiezen en de problemen van een abortus op de koop toe nemen.

Ziet het ernaar uit dat het leven voor het kind onoverkomelijke problemen zal opleveren, dan moet zij kiezen voor het kind – en ook dan de problemen van een abortus op de koop toe nemen.

In de meeste gevallen zijn de te verwachten problemen bij een ongewenste zwangerschap niet onoverkomelijk, zodat het kind geboren kan worden.

Vrouwen die verkracht zijn doen er goed aan om niet af te wachten of ze misschien zwanger geworden zijn. Wanneer zij zich zo snel mogelijk tegen een eventuele zwangerschap laten behandelen, houden zij hun problemen zo klein mogelijk en zitten niet hun hele bestaan opgescheept met de levende herinnering aan die ellendige ervaring. Ook wanneer de verkrachter de eigen levenspartner is, doen vrouwen er goed aan het krijgen van kinderen te voorkomen.

Gedurende de eerste drie maanden is het nieuwe lichaam kwetsbaar; in de eerste weken kan zelfs een stevige verkoudheid van de moeder er al de oorzaak van zijn dat het vruchtje sterft. Vaak wist de moeder dan nog niet eens zeker dat zij zwanger was en merkt alleen aan een wat heviger menstruatie dan normaal, dat er toch 'iets' aan de hand was.

Naarmate de zwangerschap vordert, wordt het nieuwe lichaam sterker en na drie maanden kan het heel wat hebben voor het in gevaar komt. Wanneer er na drie maanden zwangerschap toch nog een spontane abortus (miskraam) komt, is er iets grondig mis met het lichaam van de moeder of – minder vaak – met dat van het kind. Het is altijd beter een dreigende miskraam te bestrijden met absolute bedrust en een heel streng dieet dan met

medicijnen, omdat medicijnen (zelfs een 'onschuldig' aspirientje) altijd een verzwakkende werking hebben op de energie van het kind. Wanneer deze maatregelen niet voldoende zijn, moet het onvermijdelijke geaccepteerd worden – hoe intens triest een miskraam ook is.

Iedere vrouw die in verwachting is moet zich aan enkele dieetregels houden door geen suiker, alcohol, drugs, nicotine en chemische toevoegingen aan voedsel te gebruiken. Als zij slecht slaapt of ziek is, mag zij alleen homeopathische middelen nemen en zelfs die heel spaarzaam gebruiken. Verder is het heel goed om veel vetrijk voedsel (maar – uitgezonderd eieren en room – geen *dierlijk* vet) te nemen, zoals noten, plantaardige oliën en zaden. Het verdient zelfs aanbeveling om voedsel niet meer in water te koken, maar in wat plantaardige olie te smoren. Tijdens de zwangerschap is patat met mayonaise (mits met plantaardig vet bereid) zelfs een aanrader!

Een aanstaande vader voelt zich over het algemeen machteloos ten opzichte van de situatie. Ook al heeft hij de zwangerschap zelf gewenst en verwekt, wanneer het kind begint te groeien, ervaart hij het steeds meer als een privé-kwestie van de vrouw en voelt hij zich buitengesloten. Hij kan maar moeilijk opgewonden raken door de prietpraat die hij moet aanhoren en het enige waar hij tamelijk zeker van kan zijn, is dat over enige tijd zijn nachtrust voornamelijk uit theorie zal bestaan. Zelfs de vader die meedoet met de voorbereidingen van zijn vrouw, inziet hoe zwaar haar leven af en toe is en alles in het werk stelt om de steun te zijn die zij nodig heeft, zelfs hij kan onmogelijk voelen hoe het kind groeit en steeds meer ruimte in beslag neemt, hij ervaart de fantasieën niet over de bevalling en hij ondergaat de hormonale verandering niet, die maakt dat zijn vrouw af en toe knap labiel is. Ook de meest ideale vader voelt zich soms een imbeciel met twee linkerhanden...

De meeste vaders zijn bepaald niet ideaal. Zij vinden alles

best, als hun leven maar niet verstoord wordt. Zij ervaren iedere vraag om aandacht, iedere klacht over de lichamelijke situatie en iedere traan van hun vrouw als verstoring van hun droom: samen een leven leiden dat geen problemen kent. Eigenlijk willen zij helemaal geen kinderen, omdat het ongewisse van geslacht, uiterlijk, aanleg en gedrag een aanslag pleegt op hun voorstellingsvermogen en zij voelen zich beter bij 'je weet wat je hebt en niet wat je krijgt'. Als er dan toch een kind moet komen, dan willen zij een zoon. Niet alleen om mee te voetballen, maar omdat ze verwachten dat ze een jongen zullen kunnen hanteren. Meisjes zijn wezensvreemd, daar verlangen ze niet naar. Er komen allerlei vragen in hen op die zij niet stellen, want hun vrouw leeft in haar eigen wereldje en heeft slechts belangstelling voor zichzelf... Hun kameraden vertellen allerlei sterke verhalen vol seks, bloed en tranen en hoewel die verhalen komisch bedoeld zijn, versterken ze de onzekerheid.

Ieder nog ongeborn kind heeft het moeilijk. De geest van de incarnerende mens is niet kinderlijk, maar net zo oud als ieder ander schepsel. Alleen op Aarde is er sprake van geboorte, groei en dood, terwijl in de fasen voor en na dit leven iedere mens net zo 'oud' is als iedere andere mens. Het weten dat er een periode van onwetendheid, afhankelijkheid en lessen op komst is, vormt van tijd tot tijd een benauwende onzekerheid. Vooral naarmate de zwangerschap vordert en zij hun komende gezinsleden beter leren kennen, groeit bij veel 'aanstaande kinderen' de wens om niet te hoeven incarneren.

Er zijn enkele veel voorkomende mogelijkheden die het voor de incarnerende mens bijna onmogelijk maken het nieuwe leven vol vertrouwen tegemoet te zien. Veel moeders zijn tijdens de zwangerschap bang. Bang voor het onbekende, bang om geen goede moeder te zullen zijn, bang dat haar man zijn egoïsme ook op het kind zal richten, bang dat ze in de steek gelaten zal worden. Al die angsten zorgen ervoor dat het kind niet welkom

denkt te zijn en dat vergroot zijn eigen angst. Het komt zelfs vrij dikwijls voor dat een kind daardoor besluit dat dit leven niet door mag gaan en al in de baarmoeder zelfmoordpogingen onderneemt. Meestal mislukt dat, maar wanneer de angst voor het leven er echt diep in zit, kan het zijn dat het zijn pogingen na de geboorte voortzet.

Wanneer het leven van een aanstaande moeder door de zwangerschap in gevaar is gekomen, is het goed om de zwangerschap af te breken. Ook dan ontstaan er bij de komende mens weliswaar spanningen en angst, maar ook begrip: de mens in wording heeft inzicht in de motieven van zijn moeder tegenover hem. Wanneer om die reden abortus plaatsvindt, zal hij zelfs nog lange tijd bij haar blijven om haar mentaal te steunen en mocht zij ooit weer zwanger worden, dan zal hij opnieuw trachten bij haar te incarneren.

Dit gebeurt ook bij een miskraam en wanneer het kind tijdens de geboorte of in zijn peuterjaren sterft. Ook dan blijft de geest van het kind de moeder steunen en wanneer zij weer zwanger wordt, zal hij opnieuw bij haar incarneren.

Veel kinderen beginnen hun leven met een blessure. Ook wanneer de bevalling normaal verlopen is, hebben pasgeboren baby's nogal eens te kampen met hoofdpijn tengevolge van een lichte hersenschudding. Er komen ook wel ernstiger blessures voor, maar die worden over het algemeen door de aanwezige deskundigen opgemerkt en behandeld.

Aan die hoofdpijn is wel wat te doen: wanneer het kind huilt en er kan niets 'gewoons' aan de hand zijn, dan helpt het wanneer de moeder het kind tegen zich aanhoudt, terwijl ze met de ene hand het hoofdje bedekt en de andere hand ter hoogte van het naveltje houdt (dit kan zowel op het buikje als op het ruggetje). Zacht zingend of neuriënd stelt ze zich dan voor hoe er een energiestroom rondgaat vanuit haar eigen lichaam via haar handen naar het kind: vanuit haar kruin over haar rug naar haar stuitje,

door haar buik naar de hand die op het middel van het kind rust, dan via het lichaam van het kindje door het hoofdje naar haar andere hand, via haar schouder en gezicht weer naar haar kruin. Totdat de kinderen een jaar of twaalf zijn, is deze 'behandeling' een ideale aanvulling op (of vervanging van) eventuele medicijnen.

Ook wanneer een gezonde baby huilt is daar altijd een reden voor. Hoofdpijn, buikpijn, kou of hitte – het zijn allemaal akelige ervaringen voor zo'n klein mensje.

Veel moeders zijn bang om hun kindje te verwennen. 'Flink zijn,' zeggen zij die het kunnen weten, 'gewoon laten liggen – als er niks aan de hand is, gaat het vanzelf weer over!' En wanneer een 'huil-baby' van pure uitputting in slaap gevallen is, blijkt hun gelijk.

Wie zijn huilende baby als last ervaart, veroorzaakt bij het kind een gevoel van afgewezen worden. Dat gevoel veroorzaakt angst en die angst 'vreet' energie. Die energie moet ergens vandaan komen: wanneer er niemand is die het kind opneemt en probeert te troosten, wordt de energie van de angst onttrokken aan de ontwikkelingskracht van het lichaam. Hoe vaker die situatie voorkomt, des te groter wordt de angst van het kind om in de steek gelaten te worden en zoveel te meer energie wordt aan zijn ontwikkeling onttrokken.

Het mishandelde kind

Mishandeling is iedere vorm van liefde die het kind onthouden wordt doordat zijn verzorgers hem afwijzen. Afhankelijk van de intensiteit en de duur van de mishandeling draagt het kind zijn leven lang geestelijke of ook meer of minder intense lichamelijke problemen met zich mee. De geestelijke problemen die erdoor ontstaan en al in de vroege jeugd zichtbaar kunnen zijn, maken het kind vooral voor buitenstaanders vaak gemakkelijk hanteerbaar:

hij probeert wensen van volwassenen voor te zijn;
hij raakt echt in paniek bij het maken van fouten;
hij probeert met geweld klasgenoten te overheersen òf hij ont-
trekt zich zoveel mogelijk aan sociale omgang;
hij ziet volwassenen (niet zijn ouders) als vijanden die sterker
zijn dan hij, zodat hij maar beter 'braaf' kan zijn;
hij vertoont in verschillende situaties zoveel verschillende
persoonlijkheden, dat een karakterschets niet goed vast te
stellen is.

Bij zijn ouders (als hij door hen grootgebracht wordt) probeert
hij zijn leven lang zichzelf te verklaren, opdat ze hem alsnog zul-
len accepteren. Ook wanneer hij weggelopen is, of als volwasse-
ne besloten heeft het contact met zijn ouders te verbreken, blijft
hij zijn leven lang nog van tijd tot tijd in zijn gedachten bezig om
zichzelf in de ogen van zijn ouders acceptabel te maken.

De gezondheid van een mishandeld kind verschilt niet opmer-
kelijk van die van een geliefd kind, zo lang er tenminste geen
sprake is van lichamelijke mishandeling (ook verwaarlozing is
mishandeling). Wanneer het echter volwassen geworden is,
kunnen er verschillende typische lichamelijke problemen ont-
staan:

- migraine wijst op mishandeling vóór het vierde levensjaar;
- grote gevoeligheid voor 'gewone' virusinfecties wijst op mis-
handeling vanaf de geboorte;
- te snelle werking van de schildklier wijst op mishandeling ge-
durende de puberteit;
- een niet-erfelijke vorm van hartfalen wijst op een totaal ge-
brek aan liefde gedurende de hele jeugd.

Andere lichamelijke problemen en ook psychische problemen
zijn niet typerend voor in hun jeugd mishandelde mensen, al
kan een opvallende combinatie van klachten wel in die richting
wijzen.

Genezing

Het is van groot belang dat degene die vermoedt dat hij in zijn jeugd mishandeld is, daarover zekerheid vindt. Die zekerheid kan hij niet bij zijn ouders zoeken, want verreweg het grootste deel van de mishandelingen komt voort uit een gevoel van onmacht – en zijn dus niet met opzet verricht. De ouders vergeten ze na verloop van tijd totaal en meestal zijn ze zich zelfs niet eens bewust geweest van het feit dat ze hun kind tekort deden.

Mishandelingen die met opzet zijn gedaan, zoals vernedering en seksuele mishandeling, worden door de daders botweg ontkend. Ze kunnen echter niet vergeten worden, doordat dit soort mishandelingen met lustgevoelens gepaard gaat en men schaamt er zich ook niet voor; ze ontstaan uit een soort machtsmisbruik. Door alles te ontkennen wordt het lustgevoel dat aan misbruik van macht gepaard gaat, zelfs nog versterkt.

Aan je ouders heb je dus niets in dit geval.

Er is maar één positieve manier om erachter te komen of je vermoedens over mishandeling in jouw jeugd op waarheid berusten. Het is zwaar om te doen en het is een langdurig proces, maar het is de enige manier die geen nieuwe problemen met zich meebrengt. Bovendien, ook al zou je niets verontrustends ontdekken, de oefeningen die ervoor nodig zijn, brengen een zeer intense groei van de geest mee:

Ga iedere dag, liefst op een vaste tijd, een kwartier terugdenken aan je jeugd. Het beeld dat in je opkomt, moet je accepteren zoals het is en je kijkt ernaar alsof het over het leven van een ander gaat. Wanneer je een moeilijke scène ziet, moet je niet proberen alles te begrijpen of te vergoelijken, maar je moet blijven kijken en tegelijk proberen er afstand van te nemen: het is van het grootste belang dat je niet bij de beelden betrokken raakt.

Natuurlijk kun je lang niet altijd voorkomen dat je emotioneel wordt. In dat geval houd je onmiddellijk op met terugkijken en je gaat iets anders doen. Pas de volgende dag, als het er de tijd voor is, ga je weer terug naar diezelfde beelden en je probeert of

je nu wel afstand kunt nemen van wat je ziet. Lukt het weer niet, dan stop je meteen, tot de volgende dag; net zo lang tot je rustig naar de beelden kunt kijken.

Deze oefening is niet alleen maar bedoeld om de waarheid boven tafel te krijgen. Het effect ervan is veel groter: niet alleen weet je voor jezelf dan zeker dat die gebeurtenissen plaatsgevonden hebben, maar je hebt ze er ook mee verwerkt. Het gevolg daarvan is dat je steeds rustiger wordt en dat je zelfvertrouwen enorm toeneemt.

OPVOEDEN

Wanneer we kijken naar zoogdieren, zien we dat zij hun jongen bijna niets leren. Toch is er een groot verschil tussen het gedrag van jonge dieren en dat van oudere. Veel daarvan is instinctief gedrag, dat kennelijk slechts tijd nodig heeft om zich te ontwikkelen (zoals we kunnen constateren wanneer we jonge dieren bij hun moeder weghalen en isoleren); ander gedrag wordt van het ouderdier geleerd door het na te doen. Zoogdieren grijpen alleen bij hun jongen in om hen te beschermen en om al te hinderlijk gedrag te corrigeren.

Wat zou er gebeuren wanneer wij, mensen, zo met onze kinderen zouden omgaan? Hoe zou de volgende generatie zich gaan gedragen wanneer wij slechts voedsel en bescherming zouden bieden en alleen al te hinderlijk gedrag zouden corrigeren? Dan zouden onze kinderen voor hun besef van 'hoe de mens is' volledig afhankelijk zijn van wat zij zien en ervaren bij hun ouders en bij de andere volwassenen binnen hun belevingswereld.

Wanneer wij onze kinderen niet zouden opvoeden, zouden zij ons gedrag gaan vertonen... en *dan verandert er niets in de wereld.*

Het gekke is nu dat er ook niets verandert, nu wij onze kinderen wèl opvoeden.

Terwijl het onze bedoeling is onze kinderen de kans te bieden goede mensen te worden en gezamenlijk een vreedzame, vrien-

delijke samenleving te vormen (wat trouwens al generaties lang de opzet van ouders voor hun kinderen is), zien we dat over de hele wereld nu eens hier, dan weer daar, mensen elkaar massaal naar het leven staan en dat binnen een 'vreedzame' samenleving als de onze de politie en justitie het drukker hebben dan ooit.

Het kan niet anders zijn, dan dat er onderweg ergens een fout is geslopen in de mentale ontwikkeling van de mens. In de kleine samenleving, het gezin, zie je hoe groot de invloed van de ouders op de kinderen is. Hoe groot de onderlinge verschillen in karakter soms ook zijn bij kinderen uit hetzelfde gezin, ze vertonen altijd een gedrag waardoor ze, ook voor buitenstaanders, herkenbaar zijn als afkomstig uit juist dat gezin. Vooral onderwijzers en clubleiders kunnen daarvan getuigen, want zij zijn van de 'buitenstaanders' meestal het meest intens bij de kinderen betrokken, terwijl de afstand groot genoeg is om te kunnen relativeren.

In de iets grotere samenleving zoals de school, de straat of de club, zie je dat de invloed van de ouders langzamerhand minder duidelijk wordt. Voor het kind zijn de invloeden van degenen die het voor het zeggen hebben buiten het gezin (dat zijn dan niet meer uitsluitend de volwassenen) zo belangrijk, dat er ook in de gezinssituatie gedragsveranderingen optreden.

Kijken we naar de samenleving in zijn geheel, dus wereldwijd, dan zien we een gedragspatroon dat niets meer met opvoeding te maken heeft. Het is een heel eenvoudig, duidelijk, zich steeds herhalend patroon en het wordt niet beïnvloed door culturele achtergronden. Telkens weer staat er een groep op die zich richt op het vernietigen van een andere groep – en telkens trachten beide groepen hulp in hun strijd te krijgen van buitenstaanders. Binnen die strijdende groepen bevinden zich individuen die alle mogelijke soorten opvoeding gekregen hebben, zowel uiterst positief als uiterst negatief.

Iedere mens is uniek

De mens als soort kent zo enorm veel factoren die hem als individu samenstellen, dat de kans op twee identieke mensen uitsluitend theoretisch geacht moet worden. Door zijn unieke identiteit verschilt hij zelfs van degenen die samen met hem door dezelfde volwassenen opgevoed zijn. Door zijn eigen identiteit ervaart hij zich dan ook als verschillend van alle anderen.

Toch is hij bereid het grootste deel van zijn individualiteit prijs te geven wanneer er een groep gevormd wordt waarvan hij deel uitmaakt. Om deel uit te mogen blijven maken van een groep is hij zelfs bereid handelingen te verrichten waar hij als individu pertinent tegen is.

Je ziet dat bij kinderen wanneer ze een groep vormen om iemand te pesten; je ziet het bij volwassenen die een partij vormen; je ziet het bij volkeren die een vijand gekozen hebben.

Hoe komt het dat de mens als lid van een groep anders is dan als individu?

Wanneer de mens geboren is, is hij hulpeloos. Wanneer hij niet verzorgd wordt, sterft hij. Het is voor hem van levensbelang dat hij geaccepteerd wordt, zodat men niet ophoudt met hem te verzorgen.

Een pasgeboren mens handelt niet weloverwogen. Hij kent slechts twee emoties – genoegen en ongenoegen – en maakt instinctief de geluiden die daarbij uit hem voortkomen.

Binnen een half jaar kun je constateren dat er nuances zijn ontstaan: naast de eerste emoties bestaan nu vreugde en verdriet en alle gevoelens kunnen in verschillende graden van heftigheid ondergaan en getoond worden.

Nog een half jaar later zie je dat sommige gevoelens gehanteerd en geacteerd kunnen worden...

In de leeftijd tussen zes en twaalf maanden begint de mens van zijn ervaringen te leren. Dat leren heeft niets te maken met begrijpen, het is een vorm van geheugenontwikkeling. Hij kan

dan letterlijk verder kijken dan zijn neus lang is en gaat opmerken dat bepaalde daden van hemzelf bepaalde reacties bij anderen oproepen. Langzamerhand leert hij onthouden welke reacties bij welke daden horen – en wanneer hij zijn aandacht in bedwang begint te krijgen, gaat hij proberen de voor hem aangename reacties uit te lokken.

In diezelfde periode beginnen ouders hun kinderen op te voeden.

Onder opvoeden verstaat men: het bevorderen van door de verzorger gewenst gedrag.

Alle ervaringen die de nieuwe mens opdoet in de ontmoeting met anderen 'vertaalt' hij in acceptatie of afwijzing – een tussengeweg is er voor hem nog niet. Acceptatie stelt hem gerust en veroorzaakt vreugde; afwijzing maakt hem ongerust en veroorzaakt pijn. Het is voor de nieuwe mens noodzakelijk om uitsluitend positieve ervaringen op te doen. Iedere negatieve ervaring is voor hem een afwijzing van zijn bestaan en veroorzaakt de behoefte 'opnieuw' te beginnen.

Het is voor hem echter onmogelijk zich volkomen te beheersen; zijn instincten zijn daar nog te machtig voor. Hij kan niet anders dan huilen wanneer hij zich onbehaaglijk voelt, net zoals hij niet anders kan dan lachen, wanneer hij blij is.

Wat gebeurt er nu, wanneer het kind 'opgevoed' gaat worden?

Iedere aanwijzing wordt ervaren als een afwijzing. Wanneer het kind begint te brabbelen, probeert men hem woordjes te laten zeggen: in het brabbelen wordt het kind afgewezen. Begint het kind zindelijk te worden, dan wordt hij bij iedere vuile luier afgewezen. Gaat hij liedjes meezingen, dan wordt hij ook daarin afgewezen, want hij moet steeds verbeterd worden.

Kortom: alles wat hij uit zichzelf doet, veroorzaakt een negatieve ervaring. Alles wat uit hemzelf voortkomt, wordt afgewezen.

Wanneer een volwassene door zijn omgeving behandeld zou worden zoals opvoeders hun kinderen benaderen, zou hij doodongelukkig worden.

· Heel jonge kinderen zijn ware politici. Slechts een enkeling geeft de moed op en wacht met het oefenen van vaardigheden tot hij zeker weet dat hij het kan; de meesten gaan door met het incasseren van afwijzingen tot zij applaus krijgen.

De eerste levensles van een kind luidt: jij deugt niet.

Door de toon waarop de afwijzingen geuit worden, ervaart het kind acceptatie. Die acceptatie stimuleert hem om door te gaan met waar hij mee bezig was, want het is heerlijk voor hem om een vriendelijke stem te horen.

Een kind gaat ervan uit dat wat hij ervaart, de werkelijkheid is. Verhalen, sprookjes, televisie, films en wat volwassenen hem vertellen: alles is echt. Ook wat hij zelf bedenkt is echt – en slechts langzamerhand groeit het besef dat er verschil is tussen wat hij beleefd heeft en wat hij over die belevenis vertelde.

Opvoeders maken vaak misbruik van de aangeboren eerlijkheid van een kind en van zijn vertrouwen in de eerlijkheid van alle anderen. Zij manipuleren het gegeven om zichzelf moeilijkheden te besparen en in plaats van hun eigen zwakheden te accepteren, acteren zij alwetendheid en volmaaktheid.

Wanneer het kind een jaar of zes oud is, ontwikkelt het een gevoel voor verhoudingen tussen mensen. Voor die tijd leefde het van moment naar moment en legde weinig of geen verband tussen gebeurtenissen: 'nu' en 'altijd' vormden een geheel en ook in het begin van deze nieuwe periode is het verschil tussen 'morgen' en 'gisteren' niet altijd even duidelijk. Ook familieverhoudingen zijn moeilijk te begrijpen.

Vanaf het zesde jaar (vaak begint deze ontwikkeling in de tijd

dat de voortanden los gaan zitten) kan het kind volwassenen gaan zien als mensen die niet kinderlijk zijn. Het begint zich buitengesloten te voelen van die wereld en om erin toegelaten te kunnen worden, probeert het de gedragingen van volwassenen te imiteren. Dat wil zeggen: zoals het zelf de behandeling door volwassenen ervaart, behandelt het – onbewust! – zijn leeftijdsgenoten.

Het kan heel leerzaam zijn om goed te kijken en te luisteren naar kinderen. Veel van wat als ongewenst gedrag benoemd wordt, is een regelrechte imitatie van hoe het kind de volwassenen in zijn omgeving ervaart.

Een kind gaat nooit uit zichzelf met opzet liegen.

Een kind is nooit uit zichzelf met opzet stiekem.

Een kind gaat nooit uit zichzelf met opzet manipuleren.

Een kind gaat nooit uit zichzelf met opzet acteren.

Net zo goed als dat volwassenen af en toe zich zodanig gedragen dat zij later wensten het anders gedaan te hebben, doen kinderen dat. Ieder kind liegt, doet stiekem, manipuleert en acteert af en toe met opzet. Dat is op zichzelf geen reden tot ernstig zelfonderzoek; pas wanneer die gedragingen door hun herhalingen zijn gaan opvallen, is het hoogstwaarschijnlijk dat de ouders in dat opzicht iets nog niet helemaal onder de knie hebben.

Wanneer ouders, om welke reden dan ook, tegenover hun kind blijven acteren en zo doende zich achter hun gespeelde persoonlijkheid verstoppen, ontstaat de situatie dat het kind zijn ouders niet werkelijk leert kennen. Naarmate het jonge kind meer en meer een jong mens wordt, gaat het steeds verder in het uitproberen van de identiteit van zijn ouders. Nog steeds is dat uitproberen onbewust en het kind begrijpt dan ook niet hoe het komt dat er steeds weer onenigheid ontstaat.

Pas in de puberteit, wanneer de jonge mens zichzelf als wereldburger kan gaan zien, ontstaat het bewustzijn ten opzichte

van de meest geliefden – en die vallen, tenzij ze zich hebben leren kennen, dan ook prompt van hun voetstuk. Radicaal als jongeren kunnen zijn, constateren ze vervolgens dat hun ouders totaal niet deugen en zij nemen zich voor om zich in het vervolg ook niet meer te laten kennen. Vanaf die leeftijd schakelt hij bewust een nieuw filter in: hij gaat met opzet een persoonlijkheid acteren.

Ook wanneer de werkelijke persoonlijkheid tot stand is gekomen en de verhouding tot de ouders stabiliseert (positief of negatief), blijft de acteur in de mens alert. Zodra de situatie moeilijk wordt, steekt hij de kop op en aangezien vooral het kennismaken met medemensen als moeilijk wordt ervaren, slaagt hij er niet meer in zich wezenlijk aan iemand te tonen.

De ellende is nu, dat ongeveer 70% van de mensen zich op deze manier gedraagt. Daardoor ontstaat ook zo gemakkelijk het groepsgedrag: de behoefte aan acceptatie, gecombineerd met het onvermogen zichzelf te zijn, veroorzaakt een razend-snelle aanpassing aan wat als gewenst gedrag wordt gezien binnen de groep. Wie de regels voor dat gedrag vaststelt, is niet na te gaan; ieder lid van de groep hanteert ze blindelings, zonder zich daarover iets af te vragen.

Wie zich niet kan laten kennen, ontwikkelt ook niet het vermogen om een ander te leren kennen.

Wie zich niet gedraagt zoals van hem verwacht wordt, wordt niet begrepen en vereenzaamt.

Wanneer de mens vrijwel niets en niemand werkelijk kent, kan hij geen Liefde schenken.

Toch heeft hij een grote behoefte aan het ontvangen en schenken van Liefde... Daardoor komt het dat veel mensen hun aandacht richten op dat wat eenvoudig te leren kennen is: een huisdier, een hobby. Daaraan kunnen zij hun Liefde schenken, wat grote voldoening oplevert.

Wie zich geliefd weet, heeft vrede met zijn bestaan.

De oogkleppen, blinddoeken, filters en angsten die door de negatieve benadering van de medemens ontstaan zijn, kunnen ervoor zorgen dat de mens niet meer weet hoe het voelt als er iemand van hem houdt. Toch is het zijn meest intense levensbehoefte om geaccepteerd te worden in al zijn facetten. Het ligt voor de hand dat hij op zoek gaat naar die acceptatie en iedere persoon die hij ontmoet, uittest.

Dat uittesten gebeurt geheel onbewust. Meestal gaat het ook niet verder dan het afwachten van de reactie op een oppervlakkige opmerking, waarbij de toon van de reactie belangrijker is dan de inhoud ervan. Daardoor voelt hij zich vaak al na een paar woorden afgewezen en daardoor komt het ook dat de aanwezigheid van beroepshalve vriendelijke mensen (winkeliers, vertegenwoordigers etc.) zo op prijs wordt gesteld. Zij worden overladen met vertrouwelijke mededelingen – evenals ieder ander die vriendelijk reageert op zijn medemens.

Hoewel vriendelijkheid niet hetzelfde is als Liefde, is het er wel een aspect van. Wie vriendelijk wordt bejegend reageert op de Liefde die hij achter die vriendelijkheid vermoedt en hij toont zijn eigen basis van Liefde door onmiddellijk zijn vertrouwen te schenken.

Dit is een belangrijk gegeven voor wie niet meer weet wat het is om lief te hebben en geliefd te zijn. Vriendelijk zijn kan iedereen, ook wie depressief is of een slecht humeur heeft; en aangezien vriendelijke woorden *altijd* vriendelijk beantwoord worden (behalve binnen een zeer intieme relatie, daar wordt het nog wel eens vergeten), kan iedereen ervoor zorgen dat hij binnen zijn leefomgeving uitsluitend vriendelijke mensen ontmoet.

Een vriendelijk woord uit een vriendelijk gezicht kan een sombere dag opvrolijken – van jezelf net zo goed als van een ander. Er is geen enkele reden om niet vriendelijk te zijn, tegen wie dan ook. Je hoeft niet bij een meningsverschil over je te laten

lopen, maar je kunt altijd vriendelijk blijven. En wanneer je emotioneel wordt, kun je met je emoties veel beter omgaan wanneer je (gespreks-)partner vriendelijk blijft: zowel woede als verdriet verzachten door een vriendelijk woord.

INZICHT

Wie vrede wil moet geen oorlog voeren

Iedereen die ouder is dan achttien jaar (en niet verstandelijk gehandicapt) is persoonlijk verantwoordelijk voor de gevolgen van zijn daden. Er is niemand die deze verantwoordelijkheid kan overnemen of op wie hij die verantwoordelijkheid kan afschuiven, hoe moeilijk de situatie ook is. Hij mag geen bevelen opvolgen, want er is niemand die de bevoegdheid heeft om bevelen te geven...

Oorlog is een situatie waarin niemand doet wat hij werkelijk wil. Dat houdt in dat iedere betrokkene zich in een afschuwelijke situatie bevindt: zijn eigen waarde vertrappend, zijn medemens ziend als object van een woede die in feite de zijne niet is en zich voortdurend 'rechtvaardigend' door te bedenken dat hij verdedigt wat aangevallen wordt.

Iedereen die wel eens iemand gedood heeft, of deel uitgemaakt heeft van een opgewonden massa, kent de kracht die die situatie hem oplevert. Wie iemand doodt, krijgt het gevoel van wezenlijke macht, een gevoel dat enerzijds stuwend werkt en een haast mystieke ervaring lijkt, maar anderzijds – en gelijktijdig – een grote minachting opwekt voor alles wat leeft, ook voor het eigen leven.

Diezelfde gevoelens ontstaan wanneer twee of meer mensen

zich met elkaar verbinden om een negatief doel te bereiken. De stuwkracht en de minachting voor het leven zorgen ervoor dat het doel ten koste van alles bereikt moet worden – men gaat uiteindelijk over lijken ‘als dat noodzakelijk is’ en offert er desnoods zijn eigen leven voor op.

Soms is het gemeenschappelijke doel vaag en kort van duur, zoals bij voetbalwedstrijden, waar een vijand verslagen moet worden. Men ontziet niets en niemand, totdat men weer alleen is en naar huis gaat. Wie zo iemand spreekt, krijgt geen antwoord op de vraag naar de oorzaak van zijn gedrag, ook al wordt nog zo gezocht in de persoonlijke omstandigheden. Ook bij demonstraties, bij inzamelingsacties – bij welk streven dan ook – kan men de omslag zien waarbij de individu zijn individualiteit verliest en zich laat meevoeren door de massa, waar hij dan een willoos onderdeel van geworden is.

Bij mensen die gezamenlijk, dus in elkaars aanwezigheid, een gemeenschappelijk doel nastreven, vindt in de aura een verandering plaats. De begrenzing van de aura vervaagt, zodat de energieën van de ene aura gemakkelijk kunnen overvloeien in de andere. Wanneer bij alle betrokkenen de aura zo openstaat, vermenigvuldigt zich de kracht van de wervelende energie, zodat iedere individu veel meer energie ter beschikking staat dan wanneer hij alleen zou staan in zijn streven. Die extra hoeveelheid energie zorgt ervoor dat het doel bereikt kan worden en zelfs sneller en grootser dan de opzet was. Het is een verschijnsel dat altijd ‘werkt’, of het doel nu negatief of positief is. Iedereen die wel eens een concert heeft gegeven of bijgewoond, kent de positieve werking van zo’n samenzijn: op een gegeven moment ontstaat er contact tussen de speler(s) en het publiek en vanaf dat ogenblik speelt men beter en geniet men intenser; men voelt zich als het ware boven zichzelf uitgetild.

Alleen iemand die gekomen is om kritiek te leveren, onttrekt zich aan die eenheid. Zijn aura blijft gesloten, hij ‘houdt afstand’. Het is echter vrij moeilijk om niet bij het gebeuren betrokken te

raken. Wie zich niet wil laten meeslepen door wat er gebeurt, moet voortdurend wakker zijn en zijn hersens houden bij wat hij wil.

Het verschijnsel van de zich vermenigvuldigende krachten bij gemeenschappelijke inzet is bedoeld om het de mens eenvoudiger te maken wanneer hij zich verbindt met anderen in zijn streven naar het goede en om hem daarin meer vreugde te doen ervaren, want gemeenschappelijke vreugde vermenigvuldigt zich: 'Gedeelde vreugde is dubbele vreugde.'

Zoals alle mogelijkheden in de Schepping kan ook dit vermogen negatief gebruikt worden. De Krachten werken niet selectief, maar universeel. Pas wanneer de eenheid door alle mensen, zonder uitzondering, nagestreefd wordt, houdt die Kracht op te functioneren. Dan is er een andere Kracht die in werking treedt. Die Kracht tilt de gehele mensheid boven zichzelf uit, zodat deze wereld werkelijk weer een paradijs genoemd kan worden.

Wie een medemens doodt neemt in zijn aura tijdelijk de levenskrachten op van zijn slachtoffer, zodat hij het gevoel krijgt dat hij sterker, slimmer, groter, kortom: 'echter' is dan ooit tevoren. Hij is dan ook onmiddellijk verslaafd aan dat gevoel, al zal hij het waarschijnlijk niet direct met de moord in verband brengen.

In tijden van oorlog treedt dan een werking op van twee negatieve krachten, namelijk die van het vermenigvuldigen van de kracht door het gemeenschappelijk streven en het overwinningsgevoel bij het maken van slachtoffers. In verhalen over oorlogen komen die elementen steeds naar voren: over de grote kameraadschap binnen het leger en over de intense drang om de vijand te vernietigen. Daardoor wordt de oorlog in tijden van vrede weliswaar gezien als iets dat koste wat het kost vermeden moet worden (men gaat over lijken om een oorlog te voorkomen), maar waarnaar door degenen die er ooit bij betrokken zijn geweest, toch terug verlangd wordt. 'Ondanks alles was het toch een mooie tijd...'

Wie werkelijk vrede wil, moet zelf geen oorlog maken. Dat houdt in, dat hij zich op geen enkele wijze moet verbinden met iets dat verband houdt met oorlog. Geen dienstplicht vervullen, geen wapen dragen, geen aandacht schenken aan negativiteit – ook niet, wanneer die negativiteit niet rechtstreeks met oorlog te maken heeft.

Wanneer alle soldaten weigeren te vechten is het vanzelf vrede. Officieren kunnen dan wel bevelen om de 'deserteurs' neer te schieten, maar aangezien alle manschappen zojuist geweigerd hebben ooit nog waar dan ook voor te vechten, zullen ze dat zelf moeten doen – en zelfs een officier zal dan inzien, dat dit onbegonnen werk is.

Bovendien: wanneer alle soldaten de oorlog verlaten, treedt bij hen de vermenigvuldiging van krachten door gemeenschappelijk streven op, zodat ze in staat zullen zijn om vol te houden, ook tegen de publieke opinie in.

Ook bij degenen die zelf al pacifistische gedachten ontwikkeld hadden, komt steeds de vraag op: maar wat doe je, als je persoonlijk aangevallen wordt, of wanneer men je vrouw of je kind aanvalt? Of wanneer, zoals in de tweede wereldoorlog, de vijand je eigen land en stad binnenvalt? Moet je je dan niet verdedigen? Het antwoord luidt: nee. Ook verdedigen is een vorm van geweld en dus negatief, hoe begrijpelijk de reactie ook is. Zelfs een discussie ontaardt in geweld, zodra men ophoudt met te trachten elkaars gedachten te begrijpen en begint met het 'spel' van aanval en verdediging.

Net zo goed als dat het begrijpelijk is wanneer iemand die zich aangevallen voelt zich gaat verdedigen, is het begrijpelijk wanneer men degenen die dat niet doen, lafaards noemt. In deze maatschappij, waarin men gewend is aan geweld en er waardering voor heeft, gebruikt men vele synoniemen voor lafaard als het gaat over iemand die weigert geweld te gebruiken of zich iets aan te trekken van degenen die geweld hanteren. De vergis-

sing is deze: men is zo gewend aan het hanteren van en buigen voor geweld, dat men het niet-meedoen daarmee interpreteert als een gebrek aan karakter. Toch is er veel meer moed voor nodig om vol te houden tegen de publieke opinie in dan om je er mee te conformeren. Met andere woorden: wie niet huilt met de wolven in het bos, heeft meer karakter dan de wolven zelf!

Het is in onze maatschappij onmogelijk om niet van tijd tot tijd geconfronteerd te worden met geweld. Het is ook niet goed om net te doen alsof negativiteit niet bestaat, want dat is jezelf voor de gek houden. Nu is het een kosmisch gegeven, dat alles wat aandacht krijgt, zich ontwikkelt. Ook dit verschijnsel werkt niet selectief, maar universeel. Dat betekent dat alles groeit waar je over nadenkt. Verneem je dus iets over strijd in de wereld en ga je daar over nadenken, dan ben je door je gedachten erbij betrokken en ben je er mede oorzaak van dat die negativiteit zich verder ontwikkelt...

Negativiteit voedt zich met de energie die de aandacht van de mens ontwikkelt. Het enige wat je kunt doen om het te bestrijden is dan ook: er geen aandacht aan schenken.

Wie eisen stelt komt steeds tekort

Mensen willen steeds alles regelen. Men regelt zijn eigen leven en dat van een ander; men noteert regels voor alle voorkomende gebeurtenissen en voor alles wat misschien nog zou kunnen gebeuren; men heeft voorschriften voor ontmoetingen, voor eetgewoonten, voor religieuze ervaringen, voor ongelukken, voor feesten – en men doet wanhopige pogingen om ook de natuur te regelen. Regels geven een veilig gevoel wanneer je je eraan houdt, dus hoe meer regels je toepast, hoe beter het met je gaat. Wie zich niet aan regels stoort, past niet in de samenleving en wie tegen de regels ingaat, is een misdadiger. Alle regels bij elkaar noemt men cultuur en wie zich in een andere cultuur be-

geeft dan de zijne, weet nooit helemaal zeker of hij niet iemand beledigt...

We meten ook de waarde van de medemens af aan de mate waarin hij zich aan onze persoonlijke regels houdt. Zo zijn we veilig in ons eigen kringetje en iedereen die anders doet, is niet gewoon.

Daar staat lijnrecht tegenover de behoefte om niet een kleurloos onderdeel van de massa te zijn, maar een individu, een persoonlijkheid die gewaardeerd wordt om wat hij is. Een gevolg van die behoefte is dat de mens zich in zijn gedachten individualiseert: hij schept het gevoel dat hij de enige is die zus of zo denkt, dat hij door niemand echt begrepen wordt. Daardoor gaat hij medeslachttoffers zoeken en wanneer hij die vindt, ervaart hij enerzijds de opluchting van het niet de enige zijn – maar anderzijds verliest hij weer iets van zijn individualiteit en gaat op zoek naar iets anders waarin hij zich onbegrepen waant.

Zo frustreert de mens zichzelf, door binnen de strakke regels van zijn cultuur individualiserende gegevens aan te brengen – die slechts eenzaamheid opleveren. Men gaat heel ver in het trachten te ontsnappen aan het grauwe bestaan van het regeltjesleven. Er zijn er die gillend en schreeuwend, eventueel met behulp van stimulerende middelen, zich een roes 'musiceren'; er zijn er die, eventueel met behulp van stimulerende middelen, zich werpen op mystieke uitwassen en nieuwe sekten vormen; er zijn er die zich verslaven – en iedereen spreekt minachtend over het 'klootjesvolk' en bedoelt dan degenen die zo te zien geen last hebben van de regels van het spel.

Nu is het een feit, dat veel van de vastgestelde regels eigenlijk net zo goed niet opgeschreven hadden kunnen worden, omdat ze zo vanzelfsprekend zijn dat ze niet onder woorden gebracht hoeven worden. Er is echt geen mens die niet vanzelf weet, dat je een ander geen leed moet berokkenen, op welke manier dan ook. Wie zich dat realiseert, komt vanzelf op de tweeling van die regel, namelijk dat het de bedoeling is dat de mens voor zijn medemens een bron van vreugde is.

Dit is het doel van het leven: een bron van vreugde te zijn. Vreugde is niet altijd hetzelfde als plezier. Vreugde kan heel vrolijk zijn, maar ook vol heimwee en dan zelfs het verdriet van het verlangen veroorzaken.

Wie werkelijk bestaat, weet dat op het meest intense niveau vreugde en verdriet synoniemen geworden zijn, zo lang men op deze Aarde leeft.

De mens is een verlangend wezen. Hij verlangt acceptatie, comfort, rust, opwinding en hij verlangt bovenal van zijn directe omgeving dat hij gezien wordt zoals hij is: de beste, en onvervangbaar. Helaas schrijven de cultuurregeltjes voor dat je een ander niet rechtstreeks mag vertellen dat je wilt dat hij jou vertelt hoe goed je bent, dus probeer je dat uit te lokken. De cultuurregeltjes schrijven gelukkig ook voor dat elke bewering ontkracht moet worden, dus wanneer je vertelt hoe zwak je bent, zal dat ontkend worden. (Het is heel amusant om je niet aan dat regeltje te houden: wanneer iemand je vertelt hoe rot hij in elkaar zit en je laat merken dat je hem gelooft, gaat hij onmiddellijk het tegendeel zitten bewijzen...)

In feite is het diepste verlangen van de mens eigenlijk alleen maar: geaccepteerd worden. Door de regels die men is gaan vaststellen is men gaan denken dat acceptatie door de medemens alleen mogelijk is, wanneer men zich perfect aan de cultuurregels van die medemens houdt. Men probeert zich daarom zó voor te doen, dat de ander in hem een volmaakt mens zal zien.

De mens is door de eeuwen heen zo gewend geraakt aan dit gedrag, dat degenen die zich eraan trachten te onttrekken, onmiddellijk veroordeeld worden tot buitenstaander. Toch: zelfs in de kringen van de 'buitenstaanders' heerst dezelfde culturele dwang, die maakt dat degene die zich niet aan de regels van die (sub)cultuur houdt, ook daar een buitenstaander wordt die er niet bij hoort.

Zo ziet dan onze mensheid eruit: ieder speelt zijn rol en danst mee in het menuet. En wanneer hem dat niet bevalt, wordt hij uitgestoten uit de ene dans en het ene spel om dadelijk een rol te gaan zoeken in een ander spel – tot hij geen andere uitweg meer ziet, dan vergetelheid te zoeken.

Toch is het heel goed mogelijk om, zonder de gemeenschap te verlaten, op te houden een rol te spelen en naar andermans pijpen te dansen. Daar zijn twee dingen voor nodig: inzicht en moed. Inzicht is allereerst nodig in je eigen handelingen en gedachten.

Wees wakker ten opzichte van jezelf, zodat je weet wanneer je acteert en wanneer je echt bent. En wanneer je acteert, weet dan met welk doel en door welke oorzaak je dat doet en vooral: of je dat werkelijk wilt. De moed is nodig om daarmee door te gaan, want het valt lang niet altijd mee om jezelf te leren kennen.

Wanneer het inzicht in je beweegredenen zich begint te ontwikkelen, is de tijd aangebroken om keuzes te maken. Telkens weer moet je beslissen of je zult doen wat je werkelijk wilt, of dat je anders handelt. Je kunt natuurlijk voortaan alleen nog doen wat je wilt, maar dan sla je het belang van je medemens over en loop je het gevaar de grondwet van het leven: 'Hebt Lief' met voeten te treden. Daarbij komt dan nog de mogelijkheid, dat je je oogkleppen nog lang niet zo goed hebt afgezet als je gedacht had...

Er is een universeel mechanisme: *wie eisen stelt, komt steeds tekort*. Deze regel, die eigenlijk geen regel maar een natuurwet is, geldt werkelijk voor de gehele mensheid en op ieder gebied. Het is dus heel eenvoudig om niet tekort te komen: geen eisen stellen.

Het is een natuurwet met een domino-effect: wanneer je je niet geaccepteerd voelt, ben je geneigd je in allerlei bochten te wringen om maar acceptatie te veroorzaken. Door dit acteren komt het uiteindelijk zo ver dat je gedrag niet meer geaccepteerd

wordt – en dan voel je je nog meer in de steek gelaten. Zodra je echter inziet waarom je je gedraagt zoals je je gedraagt, kun je besluiten op dat gebied geen eisen meer te stellen. Je begint dan als vanzelf met jezelf te accepteren: alleen wie zichzelf accepteert, is in staat af te zien van acceptatie van anderen. Daardoor word je innerlijk rustiger en ga je geen handelingen meer verrichten die alleen maar tot doel hebben, de aandacht op jouw functioneren te richten. Doordat je wat dat betreft geen eisen meer stelt, begin je rust uit te stralen, wat zeer aantrekkelijk is voor medemensen: zij koesteren zich erin. Door jouw innerlijke rust zijn ze geneigd naar je te luisteren en zijn ze zelfs in staat om hun ziel voor je bloot te leggen. Het wonderlijke is dus, dat je, door af te zien van acceptatie door anderen, op den duur juist niet alleen geaccepteerd, maar ook zeer gewaardeerd wordt.

De parallel van de regel 'wie eisen stelt, komt steeds tekort' luidt dan ook: 'wie geen eisen stelt, ontvangt in overvloed'.

Het is heel moeilijk om op te houden met eisen te stellen. We zijn er zo aan gewend, het hele leven lijkt uit regels te bestaan waaraan voldaan moet worden om goed te kunnen functioneren. Wie ophoudt met eisen te stellen moet zich steeds bewust zijn van wat belangrijk is en wat niet, hij moet aanvankelijk veel onbegrip trotseren (accepteren), want er zullen niet veel medemensen zijn, die hem begrijpen... Hij zal door degenen wier ziel en zaligheid afhankelijk is van het volgen van regeltjes en het toepassen van dogma's ook niet alleen niet geaccepteerd, maar waarschijnlijk ook afgewezen worden. Dat is heel pijnlijk, maar er staat tegenover dat het leven zoveel echter en mooier wordt, dat die pijn daarbij in het niet valt.

Wie geen eisen meer stelt, krijgt een nieuwe ervaring: hij merkt, dat hij geholpen wordt. Ook wie niets afweet of gelooft van wat zich in de geestelijke wereld afspeelt, heeft een beschermer, die alle positiviteit in zijn beschermeling enorm stimuleert

en activeert. Zodra iemand dus werkelijk op deze manier wil veranderen, krijgt hij kracht om vol te houden en worden hem inzichten geschonken, zodat hij beter in staat is om te doen wat hij werkelijk wil. Het is zelfs zo dat wie ophoudt met eisen en vertrouwt op de kracht die hij dan krijgt, vanzelf inzicht in zichzelf verwerft, daardoor wakker blijft in het leven, daardoor inzicht in zijn medemens verwerft, daardoor mededogen ontwikkelt en daardoor voor zijn medemensen van onschatbare waarde wordt, zodat zijn aanwezigheid zeer op prijs wordt gesteld.

Dit alles ontwikkelt zich natuurlijk niet van de ene dag op de andere. De weg is lang en zeer eenzaam en af en toe struikel je en vergeet je te vertrouwen, zodat twijfel bezit van je neemt. Toch: zo lang je bereid bent te veranderen, word je geholpen en hoe diep de put ook is waar je twijfel je in geholpen heeft: je geestelijke beschermer houdt de ladder vast waarlangs je weer naar boven kunt klimmen. Het doel wordt bereikt, dat staat vast, tenzij je welbewust besluit je te conformeren aan de regeltjes van het menuet en weer gaat meedansen in de doelloze en heilloze reien van de 'cultuur'.

Wie werkelijk bereid is, bereikt zijn doel. Hij is dan een vrij mens, die volledig achter al zijn beslissingen staat. Hij is wakker, alert en over het algemeen: zeer gelukkig. Voor hem geldt: wie vertrouwt, komt niets tekort.

Tijd is geld...

Voor wat hoort wat. Inspanning moet beloond worden. Je vangt meer vliegen met stroop dan met azijn. De kost gaat voor de baat. Voor niets gaat alleen de zon op...

Vrijwel alle problemen in deze wereld hebben te maken met geld. Zelfs de meeste psychische problemen en de meeste huwelijksproblemen hebben er mee te maken. Ruzie over het al dan niet (kunnen) aanschaffen van goederen, problemen over de kosten van de opvoeding en scholing van de kinderen, moeilijk-

heden over het beheer van kapitaal, herrie over het verdelen van erfenissen – en in het groot: het ‘verdelen’ van de welvaart in de wereld. Oorlogen, maffia, drugshandel... men gaat over lijken om zich te verrijken.

Toch zijn alle elementen voor het lichamelijk welzijn van de mens van nature royaal op de Aarde aanwezig. Voedsel, lucht, water, vezels om kleding van te maken; al deze dingen bevinden zich in grote hoeveelheden om ons heen. De natuur is zeer vrijgevig als het er om gaat de mensheid in stand te houden.

Het zou mooi zijn, wanneer de mensheid besloot af te zien van het systeem van beloningen en betalingen. Dan zouden de meeste misdaden tegen de mens en tegen de natuur ophouden te bestaan, omdat ze niet meer lonend zouden zijn.

Helaas heeft de mensheid tot dusverre nog geen tekenen van wijsheid getoond, zodat men nog wel even door zal gaan met dwaasheden als het afdwingen van vrede met het geweld van een tot de tanden gewapend ‘vrede’s’leger.

Zo lang de mensheid in zijn geheel zich nog vastklampt aan de neerwaartse spiraal die leidt tot zelfvernietiging, kunnen alleen individuele personen zich daaraan onttrekken door in ieder geval zelf niet mee te doen aan de algehele waanzin. Je kunt als individu niet de wereld verbeteren, maar je kunt wel zelf leven zoals het de bedoeling is:

Je gebruikt geen enkele vorm van geweld; je valt niet aan; je verdedigt niet; je bemoeit je zo min mogelijk met geld.

Het niet aanvallen en niet verdedigen houdt niet in dat je niet zou moeten discussiëren of uitleggen, maar dat je je terugtrekt, zodra er boosheid in jou of in de ander ontstaat.

Zolang de mens welvaart belangrijker blijft vinden dan welzijn en dus weigert de economie af te schaffen, is het noodzakelijk

een inkomen te hebben om in leven te blijven. Het is echter ook noodzakelijk om daar voor je welzijn niet van afhankelijk te zijn. Luxe en comfort zijn heel plezierig, maar noodzakelijk zijn alleen voedsel, onderdak en kleding.

Je zult dus je werkkraft ter beschikking moeten stellen om een inkomen te verdienen... Hoe hoog dat inkomen is, is niet belangrijk, zolang je maar kunt voldoen aan de basisbehoeften.

Er zijn echter Krachten die van zo hoge oorsprong zijn, dat ze niet met een inkomen in verband mogen worden gebracht. Dat zijn de Krachten die de mens in staat stellen zijn medemens *wezenlijk* te helpen zijn leven vreugdevoller te maken. Het zijn de Scheppende Krachten, die ontstaan zijn uit Liefde en alleen met Liefde gebruikt kunnen worden.

Helaas zijn niet alle mensen aan wie deze Krachten ter beschikking gesteld zijn, zo positief gebleven dat zij er belangeloos van schenken. Helaas ook zijn er mensen aan wie deze krachten ter beschikking gesteld zijn, die zich met het negatieve verbonden hebben en zo meer kwaad dan goed doen.

Die Krachten worden over het algemeen paranormaal genoemd. Men kan ermee pijn verminderen, inzicht schenken en geestelijke pijn wegnemen. Ze veroorzaken een sterke verbetering in de toestand van degenen die geholpen worden, zodat zij zich weer kunnen verbinden met de vreugde van het bestaan – zoals de bedoeling is.

Wie die Krachten ter beschikking staan, kan de uitwerking ervan heel gemakkelijk verminderen, of zelfs blokkeren, door negatieve elementen aan zijn leven toe te voegen.

Niet iedereen die deze gave heeft kan dezelfde intensiteit ervan verdragen, doordat niet iedereen dezelfde geestelijke intensiteit heeft en ook doordat niet iedereen een even sterk lichaam heeft.

Wie zuiver leeft, weet dat hij alle krachten die hem ter beschikking staan ook werkelijk gebruikt.

De grootste blokkade in de werking van de Krachten is het eigenbelang. Iedereen die een vorm van beloning verwacht voor wat hij voor iemand gedaan of betekend heeft, vermindert daarmee de werking van zijn hulp. Dat wil niet zeggen dat er geen wonderen gebeuren bij wie zich laat betalen of bewonderen, maar dat de wonderen groter en glanzender geweest zouden zijn als hij zonder eigenbelang gehandeld had.

DE SPIRAAL

Wie een trechtervormige spiraal van onderaf bekijkt, ziet een schijf. Die schijf is rond. Hij is getekend vanuit het middelpunt naar de rand, in vele windingen.

Zo leven wij onze levens... lopend in de cirkels van oorzaak en gevolg, van de ene incarnatie naar de andere. Wij lopen langs de windingen van die enorme spiraal en komen telkens op hetzelfde punt uit – zij het een winding hoger dan de vorige keer, want wij leren van onze ervaringen. Vanuit onze hogere winding kijken wij dan neer op anderen die nog zo ver niet zijn en we vergeten dat hun moeiten net zo groot zijn als de onze... we vergeten dat ook al onze ervaringen bestaan uit duizend vergissingen, vergezeld van één enkele flits van inzicht, die ons omhoog stuwde naar de volgende winding. Daar kwamen we dan precies dezelfde problemen tegen, op een ander niveau. En weer vergisten we ons, tot we de genade van het Inzicht zagen...

Komt er ooit een einde aan?

Tweeduizend jaar geleden zei Jesus: 'Ik ben de deur. Wie door mij naar binnen gaat, komt regelrecht voor het aangezicht van de Vader te staan.'

Dit betekende dat de hele spiraal overgeslagen kon worden door

Zijn aanwijzingen op te volgen. Wie Zijn raad opvolgde, hoefde niet meer zijn karma af te werken – het zou van hem afgenomen worden. Hij hoefde na dit leven niet meer terug te komen, want hij had de kortste Weg naar Huis genomen. Door te leven zoals Hij voorschreef, kon iedereen ophouden met zich te vergissen. Dan zou hij telkens in één keer de juiste beslissing kunnen nemen en de juiste daden kunnen verrichten...

Dat was, ook in die tijd, heel moeilijk en er is niemand die het gedaan heeft.

Wij kijken daar op neer, denkend: 'Als ik toen geleefd had, dan had ik het wel geweten...' en wij vergeten dat de meesten van ons toen inderdaad geleefd hebben – en het inderdaad wisten, maar toch heel anders gehandeld hebben dan we ons nu kunnen voorstellen.

Hij zei: 'Heb je vijanden lief.'

De vijand liefhebben? De vijand, dat was de Romeinse bezetter – daartegen moest je vechten, zodra je sterk genoeg was.

En wij? hebben wij onze vijand lief? Wat deden wij in de tweede wereldoorlog? Wat doen wij nu, nu ons land overstroomd wordt met vreemdelingen?

Hij zei: 'Heb je naaste lief.'

Je naaste liefhebben? Je naaste, dat was je broer, die alles erfde omdat hij de oudste was. Dat was je jongste zus, die in opstand kwam omdat ze niet wilde trouwen met de man aan wie ze beloofd was en zo ook jouw naam in opspraak bracht. Het was de belastingophaler, een misselijk stuk vreten, die je nog niet met de nek aan wilde kijken, of de melaatse die het waagde om in jouw

buurt te komen – zulke mensen waren het niet waard om geliefd te zijn.

En wij? Hoe denken wij over de bovenburen die met klompen over hun parket stampen? Hoeveel houden wij van de eigenaar van ons huis die wel de huur verhoogt, maar vergeet dat het dak gerepareerd moet worden? Hoeveel houden wij van de drugsverslaafde die onze auto opengebroken heeft?

Hij zei: 'Wie zonder zonden is, mag de eerste steen gooien.'

De mensen die daarbij waren, stonden toen met hun mond vol tanden en dropen af – en er waren heel wat godsdienstleraren bij, mensen van wie je zou verwachten dat ze het goede voorbeeld zouden geven.

En wij? Wij hebben daar niet zo'n last van. Wij richten hele verenigingen op met het doel stenen te gooien: de bond tegen het vloecken, Greenpeace, de centrum democraten... en als het even meezit, lopen we in optocht door de straten te schreeuwen dat de anderen het allemaal verkeerd doen...

In tweeduizend jaar is er niets veranderd in de mensen. Wij zijn op dezelfde manier blijven denken en wij handelen nog precies hetzelfde als toen. We hebben van onze ervaringen geleerd, dat wel. Nu zijn onze drogredeningen een stuk verfijnder dan toen. We kunnen onze vijand nu ook ombrengen zonder zelfs maar in zijn buurt te hoeven komen. We laten onze rommel niet meer in onze achtertuin liggen, maar dumpen de troep in zee. We vissen diezelfde zee zo leeg, dat we ons genoodzaakt voelen zeehonden te doden, want die eten te veel. We produceren veel te veel voedsel op door kunstmest verpeste grond, zetten veel te veel dieren op veel te weinig net zo door kunstmest verpeste grond, spuiten die dieren vol met rotzooi om ze sneller te laten

groeien en 'gezond' te houden – zodat ze door hun poten zakken van ellende, we gunnen koeien in zo'n verpeste wei niet eens een paar bomen om te kunnen schuilen voor zon en regen...

Kortom: alles wat met ons 'welzijn' te maken heeft wordt zo grof overdreven dat er op de hele wereld geen stukje natuur meer over is waar wij niet iets verkeerd gedaan hebben.

Jesus komt nog terug ook, dat heeft hij beloofd. Hij komt dan om te 'oordelen', dat wil zeggen dat Hij op zoek gaat naar de mensen die Zijn woorden in praktijk brengen, zodat Hij ze mee kan nemen naar het Paradijs van Zijn hemelse Vader.

En degenen die niet mee kunnen? Er zijn allerlei verhalen van doemdenkers over het laatste oordeel – zoals regen van bloed, engelen die vreselijke ziekten veroorzaken, aardbevingen, overstromingen, vuur uit de hemel – er blijft niets meer van de mens en zijn wereld over. Zelfs de apostel Johannes heeft, in zijn verdriet over het mislukken van zijn missie, in een laatste poging om de mens te bereiken, een heel boek over de apocalyps geschreven.

De werkelijkheid zal veel erger zijn. Wie ook dan, wanneer Jesus Zich vertoont, door welke oorzaak dan ook niet in staat is te kiezen voor het Licht, krijgt geen enkele vorm van straf...er gebeurt niets zichtbaars.

Alleen: de Begeleiders worden teruggeroepen en de mensheid wordt vergeten – ook door de Vader.

Dan zijn er geen positieve impulsen meer.

Dan zijn er geen goede ideeën meer.

Dan is er geen Genade meer.

Dan is er geen Licht.

Dan heeft de mens geen hel meer in het 'hiernamaals' nodig, want hij creëert hem hier op Aarde zelf wel. En wanneer hij zichzelf en zijn eigen planeet niet met geweld verwoest, sterft hij zichzelf – door ziekten als aids of kanker – toch wel uit. En dan is er niets meer.

LIJDEN

Iedereen weet uit eigen ervaring wat lijden is. Van de schok van de geboorte tot de angst voor de dood ervaren wij, zij het niet voortdurend, leed. Kinderen, ouden van dagen en alle leeftijden daar tussen in... niemand ontkomt eraan. Wie zijn verstand uitschakelt en zijn gevoel in de ijskast zet, lijkt er minder last van te hebben dan degenen die met open oog en open hart in de wereld staan.

Relativeren helpt niet: pijn is pijn. Relativeren helpt alleen bij het verwerken daarvan, zodat de pijn en de oorzaak ervan beter losgelaten kunnen worden.

Wij zouden willen dat leed een doel heeft, zodat het 'ergens' goed voor is. We willen kunnen begrijpen wat het hogere doel is van wat ons aangedaan wordt. We willen kunnen inzien dat het niet anders kan en dat we, juist door te lijden, kunnen groeien tot geestelijke rijpheid...

Er zijn mensen die ervan overtuigd zijn dat ieder lijden een geschenk is, waarmee wij in de gelegenheid gesteld worden 'iets' te doen. In hun ogen is het zelfs zo, dat zonder leed geen groei mogelijk is – dat het lijden van de mens noodzakelijk is voor zijn geestelijke ontwikkeling. *Als dat waar zou zijn, dan boffen zij die*

verkracht, gemarteld, gehandicapt of door hun ouders mishandeld zijn. Het kan immers niet anders of na verloop van tijd worden die mensen buitengewone steunpilaren voor de mensheid – dankbaar voor de ellende die zij ervaren hebben!

Niets is minder waar. Niemand die zo zwaar geleden heeft, leeft 'gewoon' verder. Het zijn de uitzonderingen die niet extra kwetsbaar geworden zijn... Verreweg de meeste mensen met buitengewoon zware ervaringen moeten hun verdere leven strijd leveren om niet door de herinneringen kapot gemaakt te worden...

Er zijn verschillende oorzaken van leed en er zijn verschillende factoren die het leed kunnen verzwaren of verzachten. Een groot deel van de pijn die de mens ervaart in zijn weg door het leven, wordt veroorzaakt door zijn gebrek aan inzicht in zichzelf en in zijn medemensen. Het is uitsluitend dit lijden dat leidt tot geestelijke groei – althans wanneer er zorgvuldig mee omgegaan wordt.

Wie zorgvuldig leeft brengt zijn medemensen geen schade toe. Daarbij is het noodzakelijk te beseffen dat *zorgvuldig* en *voorzichtig* geen synoniemen zijn! Voorzichtigheid kan dan wel de 'moeder van de porseleinkast' zijn, het is ook heel vaak de 'zachte heemeester' die 'stinkende wonden' veroorzaakt. Zorgvuldigheid daarentegen kan verschillende gezichten hebben: nu eens uiterst voorzichtig om een ernstige schok te vermijden, dan weer juist heel ruw om de werkelijkheid niet te verdoezelen. Wie zorgvuldig zijn medemens tegemoet treedt, is gericht op het welzijn van de ander en laat zich in zijn reacties leiden door wat die ander op dat ogenblik nodig heeft. Wie zorgvuldig leeft, stelt het weliswaar op prijs wanneer anderen hem net zo benaderen als hij hen benadert, maar het is voor hem niet noodzakelijk: door zijn zorgvuldigheid heeft hij zichzelf leren kennen, zodat hij zijn eigen behoeften kan relativeren en voor zijn geluk niet meer afhankelijk is van de reacties van anderen.

De mens leert het meest door te ervaren hoe er met hem wordt

omgegaan. Zoals hij benaderd wordt, zo gaat hij zelf ook handelen. Het duidelijkst is dit zichtbaar bij kleine kinderen en bij hoogbejaarden (dus bij hen die voor hun welzijn volledig afhankelijk zijn van de welwillendheid van anderen), maar het geldt ook voor alle andere mensen. Wie aangevallen wordt, ervaart onmiddellijk de neiging om terug te slaan. Wie belogen wordt, zal tegen de leugenaar ook liegen. Wie oprecht bemind wordt, zal zijn geliefde oprecht liefhebben. Maar niet alleen tegen de directe dader reageert de mens zoals hij zelf behandeld is...

Zijn ervaringen beïnvloeden ook zijn gedrag, zijn denken en zijn verwachtingen op langere termijn. Wie in zijn jeugd geleden heeft, staat als volwassene heel anders in het leven dan degene die onbezorgd opgegroeid is.

VRIJHEID

Ieder moment van iedere dag kan de mens kiezen uit minstens twee mogelijkheden om verder te gaan. Dit gegeven noemt men *vrijheid*. Wat men zich over het algemeen niet realiseert, is dat de mogelijkheden per individu sterk beperkt zijn door zijn (gebrek aan) inzicht. 'Wat niet weet, wat niet deert' is een spreekwoord waaruit moet blijken dat je sommige gegevens moet achterhouden om iemand pijn te besparen. Het is echter ook een spreekwoord waaruit blijkt dat onwetendheid de mens beperkt in zijn mogelijkheden. Wat je niet weet, kun je ook niet hanteleren...

De drang om zich vrij te weten is in iedere mens aanwezig, zolang hij zijn Inzicht nog niet voltooid heeft. De meeste mensen onderdrukken een groot gedeelte van die drang, doordat ze bang zijn voor wat ze zullen vinden, wanneer ze gaan zoeken. In hun jeugd is hun zo veel verboden, dat er angst is ontstaan voor het onbekende. Ook spelen de in het onderbewustzijn aanwezige herinneringen aan ervaringen uit vorige levens een rol: tallozen hebben ooit de vergissing in praktijk gebracht die onderzoek en experiment met elkaar verwart – en hebben met hun experimenten ellendige ervaringen veroorzaakt. Daardoor is er een onberedeneerde angst ontstaan voor situaties die onoverzichtelijk zijn.

Iedere daad die de mens verricht, is een actie die een reactie tot gevolg heeft. Iedere daad is zelf ook een reactie – het hele bestaan is een aaneenschakeling van actie en reactie: van oorzaak en gevolg. Dat wil niet zeggen, dat de mens niet zou kunnen ingrijpen in zijn eigen leven of in dat van anderen. Als reactie op dat wat hij wil veranderen, kan hij een nieuwe keten van oorzaak en gevolg starten.

Iemand die ervan overtuigd is dat zijn levensloop en dat wat erna komt, vaststaat (gepredestineerd is), dat er 'ergens' beschreven staat hoe het zal verlopen, dat hij machteloos is in het gevecht tegen het noodlot en dat het zinloos en zondig is om je daar tegen te verzetten, zo iemand heeft weinig belangstelling voor de gevolgen van zijn daden. Zijn vrijheid berust op een drogredenering: in het grote geheel van leven en dood zegt hij 'God wil het', terwijl hij in het leven van alledag zegt vrij te zijn in zijn doen en laten. Maakt hij een fout, dan 'heeft het zo moeten zijn' en doet hij iets goed, dan heeft God hem gestuurd.

Hoewel de tegenstrijdigheid van 'vrijheid in gebondenheid' hem het leven bepaald niet gemakkelijk maakt, zorgt diezelfde tegenstrijdigheid ervoor, dat hijzelf nooit verantwoordelijk is voor wat hij veroorzaakt. Binnen de gehoorzaamheid aan de geboden van zijn godsdienst kan hij de vreselijkste dingen veroorzaken, zonder dat hij zoekt naar het verband van de gevolgen met de oorzaken. De angst om het recht op een goede plaats in het hiernamaals te verspelen belet hem zelfstandig te denken. Hij reageert blindelings en vraagt zich af en toe af waarom hem dit nu allemaal overkomt, zonder werkelijk naar een antwoord te durven zoeken.

Ook hij kan leren van zijn daden. Zijn ervaringen leiden ertoe dat hij, ouder geworden, andere beslissingen neemt dan toen hij jong was. Hij ontwikkelt dan een vorm van wijsheid die voortkomt uit zijn ervaringen. Door voortdurend naar zijn levenservaring te kijken en die te vergelijken met die van anderen, kan hij conclusies trekken die hij van belang acht voor de vorming

van anderen – en hij zal die anderen daar zo veel mogelijk van laten profiteren.

Het kan ook anders. Hij kan ook verstarren en een tiran worden voor zijn omgeving, zonder te begrijpen hoe het komt dat hij niet op handen gedragen wordt...

Wie ervan overtuigd is dat er niets in zijn leven vaststaat en dat zijn vrijheid totaal is, is vaak geneigd zich totaal egocentrisch op te stellen. Hij is doordrongen van de noodzaak om zijn bestaan zo goed mogelijk in te richten, volgt talloze cursussen om zichzelf te ontplooien en kan, wanneer hij tenminste niet tot rust komt, op den duur niets meer doen zonder de kwaliteit van de gevolgen van zijn daden te berekenen. Wanneer hij wijs geworden is (iedereen kan wijsheid ontwikkelen, ook de meest negatief levende persoon), kan hij anderen slechts leiden door ze op de gevolgen van hun daden te wijzen en cursussen voor zelfontplooiing te geven.

Wie het bestaan van vrijheid ontkent en wie de vrijheid als totaliteit van het bestaan ziet, is een gevangene van zijn beperking. Zowel de totale vrijheid als de totale onvrijheid zijn niet anders dan blinddoeken die het zicht op het leven belemmeren: De mens is niet alleen.

De wereld van zijn geest is ook de wereld van degenen die hem bijstaan; wie erop vertrouwt dat die hulp vanuit de geestelijke wereld de moeite waard is, kan het gegeven 'vrijheid' loslaten. Vrijheid bestaat namelijk wel degelijk, maar opent voornamelijk de weg naar negativiteit – naar problemen, dus.

Wie zijn vrijheid met fatalistisch denken afwijst, blokkeert iedere vorm van inzicht die hem vanuit de geestelijke wereld geboden wordt en beperkt zijn innerlijke ontwikkeling.

Wie zijn beperkingen met vrijheidszucht afwijst, blokkeert iedere vorm van inzicht die hem vanuit de geestelijke wereld gebo-

den wordt en beperkt zijn innerlijke ontwikkeling.
Wie echter zijn behoefte aan vrijheid of zijn behoefte aan predestinatie loslaat, opent zijn geest voor de impulsen van inzicht, die hem vanuit de geestelijke wereld geboden worden. Zijn innerlijke groei is dan gegarandeerd, met of zonder cursussen en hij ontwikkelt inzicht in positief en negatief handelen.

Totale vrijheid = totale onvrijheid.

De opvattingen van de mens van nu over vrijheid zijn ontstaan uit blindheid voor de gevolgen van de mogelijkheden waaruit gekozen zou kunnen worden. Beperkt door zijn angsten, zijn behoefte aan goedkeuring, zijn opvoeding, zijn egoïsme en zijn luiheid, ziet hij zijn vrijheid als de mogelijkheid die keuze te maken die leidt tot onmiddellijke bevrediging van zijn behoeften. Vrijwel al zijn keuzes maakt hij ad hoc: zonder door te denken over wat hij daarmee zou kunnen veroorzaken. Daardoor heeft hij veel energie over voor wat hij zijn vrijheid noemt (of voor de vrijheid van anderen, wanneer hij zichzelf als strijder voor de rechten van de mens ziet) en hij maakt desnoods gebruik van geweld wanneer het erom gaat die vrijheid te verdedigen.

Wie werkelijk vrij is ziet alles in de juiste verhoudingen: hij kan echt relativeren. Hij is 'verlicht', dat wil zeggen dat hij de weg naar het inzicht geheel heeft afgelegd. (De term 'verlichting' wordt vaak – verkeerd – begrepen als het *zichtbaar worden* van de weg.)

Wie werkelijk vrij is kan niet anders dan kiezen voor alles wat positiviteit veroorzaakt. Hij is dus beperkt in zijn keuze – en daardoor niet meer vrij. Hij is zelfs minder vrij dan wie kan kiezen tussen positief en negatief... in feite is hij totaal onvrij.

DE WEG NAAR HET WETEN

Op zijn reis door het leven heeft de mens alles meegekregen wat hij onderweg nodig heeft. Al vanaf zijn geboorte is hij in staat om te leren van wat hem overkomt, zodat hij meteen al begint met communiceren om duidelijk te kunnen maken wat hij nodig heeft. Die communicatie is als het ware de koffer waaruit hij zijn leven lang alle mogelijkheden kan halen om verder te kunnen. Ook wanneer er niet met liefde voor hem gezorgd wordt, zodat zijn communicatie zich niet goed ontwikkelt, betekent dat niet dat de mogelijkheden er voor hem niet zijn, maar dat zij moeilijk bereikbaar zijn geworden: de koffer klemt.

Iedereen die grote moeite heeft zijn mogelijkheden te ontdekken en te ontwikkelen, is in zijn jeugd liefde tekort gekomen.

Aandacht is de scheppende kracht van de mens. Alles wat hij aandacht schenkt, ontwikkelt zich. Aandacht is een ander woord voor Liefde...

Wanneer ouders voornamelijk letten op wat zij in hun kind onaangenaam vinden, zal die houding voor het kind de manier worden waarop hij de aandacht van zijn ouders 'trekt'.

Aandacht is Liefde, zelfs wanneer erbij geslagen wordt... Het slaan zegt weliswaar het tegenovergestelde van wat de aandacht

'oplevert', maar de ervaring dat je belangrijk bent voor je ouders is zo noodzakelijk dat de ellende op de koop toe genomen wordt. Dit gegeven is er ook de oorzaak van dat kinderen met wie seksuele handelingen gepleegd worden, zich schuldig voelen over het feit dat ze het akelig vinden – en daar vaak ook niet over durven spreken. Het is immers een overmaat aan aandacht die over hen uitgestort wordt...

Communicatie is de bagage van de mens. Al zijn vaardigheden kunnen door middel van communicatie ontwikkeld worden.

Doordat de mens in talloze generaties zijn aandacht voornamelijk gericht heeft op zijn fysieke mogelijkheden en zijn fysieke problemen, zijn die mogelijkheden en problemen dan ook buitengewoon sterk ontwikkeld. Oorlogen, ziekten, schendingen van de menselijke waardigheid en bereiken van topprestaties zijn aan de orde van de dag. Ze trekken zo veel aandacht dat het bijna onmogelijk is geworden er níet op te letten...

Zelfs binnen de nog bestaande religieuze bewegingen besteedt men voornamelijk aandacht aan de problemen die er zijn...

Zelfs binnen de zich nog vormende bewegingen die zich richten op innerlijke groei wordt de meeste aandacht besteed aan de problemen die die groei in de weg staan...

Aandacht is de scheppende kracht van de mens.

Aandacht is een ander woord voor Liefde.

Alles wat aandacht krijgt, ontwikkelt zich.

Communicatie is de bagage waarin de mens zijn mogelijkheden draagt en communicatie is de weg waarlangs hij zijn mogelijkheden kan ontwikkelen.

Op zijn reis door het leven heeft de mens alle bagage meegekregen die hij nodig heeft om de reis tot een goed einde te brengen. Helaas is hij vergeten hoe hij zijn bagage kan hanteren...

In deze eeuw heeft men ontdekt hoe belangrijk een goede communicatie kan zijn. Men heeft ingezien dat communicatie een verbinding legt tussen mensen en onderling begrip mogelijk maakt. De aandacht daarvoor heeft geleid tot het ontwikkelen van verregeande mogelijkheden: van telefoon tot internet, van boekdrukkunst tot satellietverbindingen.

De aandacht voor het ontwikkelen van communicatiemiddelen was ontstaan door de behoefte aan een middel om de economische problemen op te lossen ('tijd = geld; hoe sneller ik weet waar iets voordelig te krijgen is, des te meer kan ik verdienen'). In feite nam daardoor de intensiteit van deze problemen toe, zodat het verschil tussen arm en rijk groter werd – en de gehele mensheid erin betrokken raakte...

Toch heeft de mogelijkheid tot wereldwijde communicatie ook positieve gevolgen gehad, zoals iedere ontwikkeling die vanuit een negatieve basis ontstaan is, altijd ook positieve 'bijverschijnselen' oplevert.

Wij zijn op reis. Onze basis, het punt van waaruit wij vertrokken, is Liefde en Licht. Het doel van de reis was eenvoudig: met onze aandacht zouden wij de planten- en dierenwereld doen ontwikkelen, zodat de volmaaktheid van deze Schepping voltooid zou worden. Wanneer wij dit doel bereikt hadden, zouden wij weer naar Huis gaan. Hoe hebben wij het toch voor elkaar gekregen dat we precies het tegenovergestelde zijn gaan doen?

Het antwoord is simpel: wij zijn de keuze tussen de verschillende mogelijkheden tot ontwikkeling van de Schepping gaan zien als een probleem.

Toen wij naar de Aarde vertrokken, waren onze communicatiemogelijkheden totaal – en we hadden er geen hulpmiddelen

bij nodig. We communiceerden namelijk *mentaal*, wat inhoudt dat er lang niet altijd woorden nodig zijn om iets of iemand te begrijpen, of om zelf begrepen te worden. Wanneer we onze aandacht richtten op een boom, wisten we vanzelf wat die boom nodig had...

Op deze wijze gingen we om met alles en iedereen, totdat ons reisdoel in zicht kwam. Het aantal planten- en diersoorten werd zo talrijk, dat de ontwikkeling ervan de aanwezigheid van meer mensen noodzakelijk maakte – en in plaats van af te wachten of er vanzelf mogelijkheden zouden ontstaan, gingen we over het ‘probleem’ nadenken. Als oplossing voor het ‘teveel’ kozen wij voor verwijdering ervan en begonnen datgene wat wij als overbodig zagen te vernietigen.

Wanneer je iets wilt vernietigen is het noodzakelijk dat je je afsluit voor de behoeften ervan.

Om de problemen te kunnen oplossen schakelden wij onze mentale communicatie uit – we moesten wel, anders hadden we voortdurend geweten dat we tegen de behoeften van de Schepping in gingen en dan zouden we de problemen niet hebben kunnen oplossen.

Doordat we niet meer mentaal communiceerden – de mogelijkheid is altijd blijven bestaan – verloren we niet alleen het weten over alles waar we aan werkten, maar we verloren ook de bewuste invloed van onze begeleiders. Hierdoor vervingen we het mentale spreken door *intuïtie*, die we lang niet altijd juist interpreteren. We begonnen alle ideeën die in ons opkwamen om te buigen tot ze pasten in onze visie op het dagelijks leven... en we zijn daar niet meer mee opgehouden.

En daar staan we nu: we willen naar Huis en we weten de Weg niet meer. We hebben een gebutste koffer waarvan we niet eens zeker weten wat erin zit. We begrijpen onze eigen bagage niet! Sommigen gooien hun bagage weg, want ze ‘kunnen er niets

mee'. Anderen bestuderen hem nauwkeurig en proberen op allerlei manieren erachter te komen hoe het zou kunnen functioneren. Zij stellen zich vragen en vaak krijgen zij een antwoord, zodat hun reis – en het doel ervan – duidelijker zichtbaar wordt.

Nu is de tijd gekomen om ook de laatste vragen beantwoord te krijgen: steeds luider klinken de vragen en steeds meer mensen blijken de antwoorden in zich te dragen: hun bagage is hanteerbaar geworden. Men noemt dit wel 'verlichting'.

Hoezeer wij echter ook verlangen naar antwoorden, hoezeer vanuit de geestelijke wereld ook gepoogd wordt ons te bereiken, ondanks beiderzijdse bereidheid tot communicatie gaat er veel anders dan de bedoeling is...

Het belangrijkste gegeven in de hele Schepping is: *er is uitsluitend Liefde*. Alles wat ons geschonken wordt, komt vanuit Liefde en heeft tot doel Liefde te verwekken.

Wij, mensen, hebben een lange weg afgelegd.

Wanneer je op reis gaat, verlaat je je woning, raakt er steeds verder vandaan – en wanneer je erg lang wegblijft, vervreemd je zelfs van je eigen basis.

We hebben onderweg veel geleerd. We hebben geleerd onze eigen boontjes te doppen. We hebben geleerd dat je de sterksten maar beter kunt gehoorzamen. We hebben geleerd hoe we mensen kunnen manipuleren, zodat we af en toe zelfs de sterksten te slim af kunnen zijn. We hebben geleerd hoe we de voorraden van de Aarde kunnen gebruiken.

En toen we dat allemaal konden, bekreep ons het gevoel dat er iets niet helemaal in orde was...

Onderweg hebben we godsdiensten beleden, zijn we 'heiden' geweest, hebben we elkaar bekeerd, verbrand en met wapenen bestreden – vanuit de overtuiging dat dit allemaal van ons verlangd werd door degene die ons geschapen heeft.

En nu?

Nu zijn we moe van de reis en we willen naar Huis. Doordat we zo lang onderweg zijn geweest, denken we dat onze basis wel heel ver weg zal zijn en we bereiden ons voor op de Reis: we lezen veel, we mediteren nog meer, we proberen ons ego te vernietigen, we trachten onszelf leeg te maken en we zoeken naar geestelijke leiders. En als we die gevonden hebben, verslinden we hun woorden en volgen hen onvoorwaardelijk, blindelings.

Wanneer de roes van het nieuwe inzicht afneemt, blijken we weliswaar veranderd te zijn, maar niet beter...

Tallose volgelingen van goeroes, predikers en andere dragers van inzicht maken onderweg slachtoffers: terwille van hun 'nieuwe' bestaan kiezen zij voor zichzelf, ook al moeten zij daarvoor hun gezin in ontredde ring achterlaten. Ook al verliezen zij daardoor hun vrienden. Ook al moeten zij in drugs gaan handelen om de reis naar de goeroe te kunnen betalen.

Echter: er is alleen maar Liefde...

De woorden van de dragers van inzicht kunnen nog zo waar zijn, wanneer we houten oren hebben, horen we niet zo veel.

De inzichten van de geestelijke leiders kunnen nog zo verlicht zijn, wanneer we een zak over ons hoofd dragen, zien we niet zo veel.

De Weg van jouw voorbeeld kan nog zo zuiver zijn, wanneer je je poot stijf houdt, kom je niet zo ver.

Houten oren, een zak over het hoofd, je poot stijf houden – het zijn allemaal verbeeldingen van de wil van de mens.

Wie kent de situatie niet: in een gesprek wil je een naam noemen, maar je kunt er niet op komen. Hoe hard je ook denkt, het lukt niet. Uiteindelijk geef je het zoeken op – en na verloop van tijd schiet de naam je te binnen.

Vanzelf.

VANZELF !

Wanneer je ophoudt met *willen*, kan er heel veel 'vanzelf' gebeuren.

Het helpt enorm wanneer je weet wat je kunt verwachten wanneer je weer op Weg bent naar Huis en bereid bent te doen wat daarvoor nodig is.

Een stem in je hoofd

Wij zijn verdwaald doordat we ophielden mentaal te communiceren. We vinden de Weg Terug door daar weer mee te beginnen.

Alle begin is moeilijk.

Mentaal communiceren kan uitsluitend via de eigen gedachten. Wat wij intuïtie noemen, bereikt ons via een kanaal in de kruinchakra waar we geen bewust gebruik van kunnen maken. Het is de noodoplossing die de Begeleiding voor ons verzorgd heeft opdat we niet totaal 'van god los' zouden raken.

Voor de mentale gesprekken moeten we onszelf inschakelen door *bewust* onze gedachten te richten en te hanteren. Door een correcte vraag te denken en met onze gedachten het antwoord te horen, zijn we dan in staat om voortdurend de juiste stappen te nemen.

Doordat we echter in de loop der evolutie lichamelijk mee-geëvolueerd zijn, werkt ons brein moeilijker wanneer het met niet-materiële zaken te maken krijgt. Ook zijn we niet gewend om ons te bepalen bij het ogenblik dat aan de orde is, het 'nu'. Daar komt dan nog bij dat er in het mentale communiceren geen klankverschil is tussen jouzelf en de Begeleiding, zodat je – zeker in het begin – het gevoel krijgt dat je het allemaal zelf verzint en dus jezelf voor de gek houdt.

De juiste 'vorm'

Er is maar één manier om te ontdekken dat het allemaal waar is: vertrouwen.

Je stelt de vragen en twijfelt niet aan de antwoorden.

De Waarheid is zuiver. Om je met de Waarheid te kunnen verbinden, is innerlijke zuiverheid noodzakelijk. Wanneer je innerlijk niet zuiver bent, kun je niet zeker zijn van de antwoorden die je hoort, want jouw onzuiverheid vermengt ze met jouw wil.

Er zijn niet zoveel mensen die van hun zuiverheid overtuigd kunnen zijn. Daarom is het noodzakelijk dat je een paar vuistregels hanteert die bij de Waarheid horen:

De eerste vraag luidt: 'Mag ik deze vraag stellen?'

Dat wat je wilt vragen is al luid en duidelijk zichtbaar voor jouw Begeleider, ook wanneer je er jezelf nog niet eens van bewust bent. Wanneer je nu deze openingsvraag stelt, neem je afstand van jezelf. Je plaatst het belang van het antwoord op je eigenlijke vraag erdoor bij jouw Begeleider en je opent het kanaal van vertrouwen – en 'vertrouwen' is een ander woord voor 'Liefde'.

Telkens als je met jouw Begeleider wilt spreken, open je het gesprek met deze vraag, die (in ieder geval voor dat moment) jou mentaal zuivert. Ook al zou je net een misdaad begaan hebben, met deze vraag open je de weg naar de Waarheid.

Er worden geen inlichtingen gegeven over de toekomst

Een van de moeilijkste dingen om te leren is 'afwachten'. We willen altijd zo graag weten hoe iets afloopt of hoe het verder gaat...

Iedere weg moet stap voor stap afgelegd worden. Het heeft geen zin om de stappen te kennen die al achter of nog voor je liggen: ze veranderen er immers niet door?

Het antwoord op de vraag: 'Waarom?' luidt altijd: 'Omdat het goed is.'

Het is voor ons onmogelijk om het patroon te begrijpen waar we ons in bevinden. Wat dat betreft zijn we net als kleine kinderen, die ook niet kunnen begrijpen waarom ze op tijd naar bed moeten.

Je krijgt nooit opdracht om je met een ander te bemoeien

Wanneer wij, mensen, het gevoel hebben te weten 'hoe het moet', krijgen we iets apostolisch over ons: we willen dat anderen dat ook meemaken. Wanneer we dan toestemming krijgen voor de vraag 'moet ik Jan een boek geven?' horen we 'ja'. Vervolgens worden we bitter teleurgesteld wanneer Jan geen belangstelling blijkt te hebben...

De oorzaak van het 'ja' ligt in de onzuiverheid van de vraag! We zouden immers zo graag willen dat iedereen de Waarheid kent?

Wanneer je in de knoop raakt, is de vraag ontstaan uit eigenbelang

In het begin van jouw nieuwe ontwikkeling word je heel behoedzaam 'behandeld'. Ook wanneer jouw vragen eigenlijk niet geheel correct zijn, krijg je toch een antwoord waarmee je verder kunt... Echter: wanneer je voldoende ervaring hebt, word je strikt geantwoord naar de zuiverheid van je vraag. Wanneer je vraag ontstaat uit eigenbelang – ook al maak je jezelf wijs dat dat niet zo is, krijg je toch toestemming hem te stellen. Je had immers kunnen weten dat de vraag incorrect was?

Alleen vragen over de Weg naar Huis worden altijd beantwoord, ook al zou het voor de duizendste keer zijn en ook al zou je door je eigen stomiteiten weer verdwaald zijn.

Er is alleen maar Liefde om ons heen. Wanneer we verdwalen, is het verdriet daarover groter dan we ons kunnen voorstellen... en wanneer we om hulp vragen, veroorzaken we Vreugde.

Iedereen is op ieder moment van iedere dag in staat om zich weer op Weg te begeven. Wie dat doet, ontvangt een innerlijke opleiding, zodat hij kan groeien en stralen. Het gevolg daarvan is dat mensen hem vragen gaan stellen – en dat hij kan antwoorden.°

NAWOORD

De fluit

Er was eens een beroemde musicus die een nieuwe fluit nodig had. Omdat hij alleen de allermooiste muziek wilde maken, ging hij naar het bos om daar zelf het hout te zoeken waar hij zijn nieuwe instrument uit zou kunnen snijden. Het bos reageerde verheugd op zijn komst, want ook het bos hield van muziek en had al heel lang niet meer echte muziek gehoord. Dat kwam doordat er zoveel namaakmuziek te horen was geweest dat zelfs de vogels ergens anders waren gaan wonen...

Terwijl de musicus door het bos liep en verdrietig constateerde dat hij de enige was die de nood van het woud begreep, zocht hij in het afgevalen hout naar een stuk dat geschikt was om zijn nieuwe fluit te kunnen worden. En telkens wanneer hij iets gevonden had, vroeg hij: 'Hout, zal ik jou veranderen? Als ik je knoesten weggesneden en je van binnen leeg gemaakt zal hebben, dan zul je prachtige muziek voortbrengen.'

Maar telkens weer bedankte het hout voor de eer. Het wilde wel een muziekinstrument zijn, maar het was bang voor het mes van de musicus en wilde zich niet laten bewerken. Zelfs toen hij een oude fluit nam en er op speelde, zodat het onbewerkte hout kon horen hoe mooi de muziek klonk en zelfs het bos van ontroering ruiste, zei het hout: 'Ik wilde dat ik ook zo schoon kon klinken. Maar ik wil het op mijn eigen manier kunnen bereiken.'

En het besepte niet dat de musicus niet alleen de woorden, maar ook de gedachten van het hout verstond: 'Als ik lang genoeg

wacht, vallen mijn knoesten er misschien vanzelf af - en wellicht holt de tijd mij pijnloos uit. Dan zal ik zingen zonder ervoor geleden te hebben. Dat is heel wat prettiger!’

De musicus zuchtte. Hij keek naar al dat hout dat daar lag te wachten en al wachtend zou verrotten - tenzij hij ingreep, maar zover was het nog niet. Het speelt immers veel prettiger op een fluit die vrijwillig zingt, dan op een instrument dat ertoe gedwongen is...

Uiteindelijk vond hij toch nog wat hij zocht. Een stuk hout, geraakt door de muziek en verlangend ook zo schoon te kunnen zingen, gaf de musicus toestemming hem te bewerken.

Stukje bij beetje ontdeed de musicus het hout van het vuil dat aan hem kleefde en zo voorzichtig mogelijk sneed hij weg wat de muziek zou kunnen belemmeren. Hij ontkwam er niet aan het hout af en toe pijn te doen, maar telkens wanneer hij zijn mes had moeten gebruiken, legde hij het hout in een bakje met olie. Dat verzachtte de pijn van het hout en verhoogde de glans ervan.

Toen brak de dag aan waarop uit het hout de fluit geboren werd. De musicus zette het hout aan zijn mond, blies - en hoor: aarzelend en nog wat hees werden de eerste tonen gevormd. De fluit was buiten zichzelf van vreugde. ‘Hoor,’ juichte hij, ‘vergeten is de pijn want ik zing!’

Maar toen de musicus opnieuw begon te schuren en toen bleek dat er nog een gat bij geboord moest worden, werd de fluit opstandig. ‘Houd nu op,’ riep hij, ‘mijn hele bestaan is in jouw dienst geweest, je hebt me nu voldoende pijn gedaan - ik zing toch?! Vind je het soms prettig wanneer ik lijd?’

De musicus nam een zachte doek en wreef de fluit tot hij glansde. Toen zie hij: ‘Wanneer jij niet verder wilt, dan stoppen we. Ik ben je dankbaar dat je al zo ver gegaan bent dat ik je kan bespelen.’ Hij blies er de beperkte melodieën op die nu mogelijk

waren, maar wanneer hij zijn diepste muziek wilde maken, nam hij de oude fluit.

Na verloop van tijd beviel het de fluit niet meer dat hij niet alle muziek kon zingen die de musicus nodig had en aarzelend bood hij zichzelf aan om verder ontwikkeld te worden.

En zo geschiedde.

En hoewel de bewerking nog steeds pijnlijk was, morde de fluit niet meer. Hij herkende nu immers de troost die het gevolg was van het leed: steeds vaardiger werd zijn zang, steeds voller zijn klank en steeds intenser de melodie die uit hem voortgebracht kon worden...

